

BURMESE
CLASSIC
.com

တေပြည်ချမ်းသာ

ကဗျာမဆန်တဲ့ဘဝမို့

Graphic Design : Ko Bwa (Tachno Art.)

BURMESE
CLASSIC

စောပြည့်ဝန်းစာပေ

အမှတ်(၁)၊ (၂၂၇/၂၂၉)၊
၁၅၁လမ်းနှင့်ကျိုက္ကဆံလမ်း၊
ဗိုင်းရှာမရပ်ကွက်၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း-၅၅၉၂၇၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၂၀၆၀၄
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၇၈၀၆၀၅
 ကွန်ပျူတာစာစီ ဒွန်း
 ဒီဇိုင်း AUNG HLAING BWA
 ထုတ်ဝေခြင်း ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၀၆၊ ဇူလိုင်လ
 တန်ဖိုး (၂၀၀)ကျပ်
 စာအုပ်ရေ (၅၀၀)အုပ်
 ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စိန်လှလှသန်းရင်(၃၆၆၀)
 စောပြည့်ဝန်းစာပေ၊ အမှတ်(၁)၊
 (၂၂၇/၂၂၉)၊ ၁၅၁လမ်းနှင့်ကျိုက္ကဆံလမ်း၊
 မျိုင်းရွာမရပ်ကွက်၊ ကျောက်မြောင်း၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (ကလျာပုံနှိပ်တိုက်)(၀၂၆၇၀)
 (၁၅၂)ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊
 စုပေါင်းအိမ်ယာရပ်ကွက်၊
 သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

စောပြည့်ဝန်းစာပေ၊ အမှတ်(၁)၊
 (၂၂၇/၂၂၉)၊ ၁၅၁လမ်းနှင့်ကျိုက္ကဆံလမ်း၊
 မျိုင်းရွာမရပ်ကွက်၊ ကျောက်မြောင်း၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၀၁-၅၄၉၂၇၀

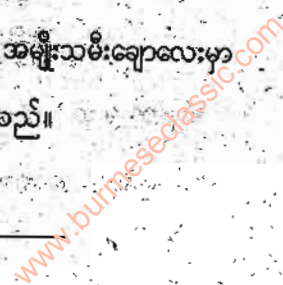
- တစ် -

“မမလိမွှော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ မက်မွန်...”

“ဒါဖြင့် ခဏထိုင်ဦး၊ ငါ သရက်ဆီ လှမ်းမေးလိုက်ဦး
 မယ်...”

မမလိမွှော်ဆိုသူနှင့် တွေ့ချင်သည့် အမျိုးသမီးချောလေးမှာ
 ထိုင်စောင့်ထားခိုင်း၍ ခဏထိုင်စောင့်နေရသည်။

“ဟဲ့လို့... သရက်လား...”

"အေး.. ပြော.. ဘာလဲ.. ."

"မက်မန်းက မမလိမ္မော်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ၊
လွတ်လိုက်ရမလား.. ."

"လွတ်လိုက်လေ၊ ငါ ဒီကတစ်ဆင့် သစ်တော့ဆီကို
သတင်းပေးလိုက်မှာပေါ့.. ."

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါ လွတ်လိုက်မယ်.. ."

ကဗျာချီချီစအိမ်တိုက်ကြီးတွင်း အသုံးပြုထားသည့် ဖုန်းလေး
ကို ညင်သာစွာ မက်မွန်ပြန်ချထားပြီး မက်မန်းဘက် လှည့်လာ
သည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း စကားကိုဆို၏။

"သရက်က လာခဲ့တဲ့ မက်မန်း.. ."

"ကဲ ဒါဖြင့် ငါသွားမယ်နော်.. ."

"အေး.. ."

ကဗျာချီချီစအိမ်တိုက်ကြီး၏ မြေညီအိမ်မှ ပထမထပ်သို့
လှေကားမှပင် မက်မန်း ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ပထမထပ်၏ အခန်း
တစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်.. .

"သရက်.. ငါ့ရောက်ပြီ၊ ဆက်တက်ရမလား.. ."

သရက်ထံမှ ခွင့်ကို ထပ်တောင်းရသေးသည်။

"ဪ.. မက်မန်း၊ အေး ဆက်တက်သွား၊ ငါ သစ်တော့
ဆီ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပါပြီ.. ."

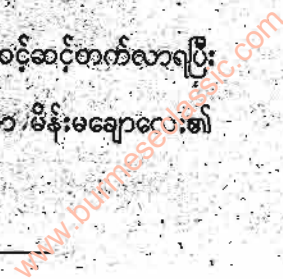
သရက်ထံမှ ဆက်တက်ရန် အမိန့်ရပြီဖြစ်၍ ဒုတိယထပ်သို့
လှေကားထစ်များမှပင် ဆက်၍ မက်မန်း တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်
၏ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်.. .

"သစ်တော့ ငါ့ရောက်ပြီ.. ."

"ဪ.. မက်မန်း ခဏ၊ ငါ စပျစ်ဆီအကြောင်းကြားရမှာ၊
ခဏနော်၊ ခဏထိုင်စောင့်ပါဦး.. ."

သစ်တော့ဆိုသဖြင့် သစ်တော့၏စားဖွဲ့ရှေ့ ကုလားထိုင်
တစ်လုံးတွင် မက်မန်း ထိုင်စောင့်ရပြန်သည်။

မမလိမ္မော်ဆိုသူနှင့် တွေ့ချင်၍ အဆင့်ဆင့်တက်လာရပြီး
ထိုင်စောင့်နေရသော်လည်း မက်မန်းမည်သော မိန်းမချောလေး၏
နက်နက်ကပြင် မည်သို့မျှ ရှိမိနေ။

လန်းဆန်းတက်ကြွလျက်သာ ရှိချေ၏။

မှန်သည်။ မမလိမွှော်နှင့်တွေ့ချင်သည့်သူတိုင်းသည် ထိုကဲ့သို့စင် ရှိသည်ဟု မက်မန်း သိထားပြီးသား၊ နားလည်ထားပြီးသား မဟုတ်ပါလား။

မမလိမွှော်မည်သော အမျိုးသမီးသည် မည်သို့ သဏ္ဍာန် ရှိသည်ကိုတော့ မက်မန်း မသိ။

ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးဆီသို့ မက်မန်း ရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိလေတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ကဗျာချိုချိုစံအိမ် အရှင်သခင်မနှင့် တွေ့ဖို့ကသည်ပင်လည်း မလွယ်ရေးချ မလွယ်သည်ကို လက်ရှိ မက်မန်းကိုစိတ်တိုင်လည်း သိပြီး ဖြစ်သည်။

မက်မန်းတို့အတွက် လုပ်ငန်းအား တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ခိုင်းစေချက်ဖြင့် ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ အားလုံးလုပ်ဆောင်သွား ကြရသည်။

မမလိမွှော်ဟူသော သခင်မက မက်မန်းတို့ အလုပ်သမား လေးများအား တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံခိုင်းစေခဲ့သည်မှာ တစ်ခါမျှမရှိ

ခဲ့ပါ။

မက်မန်းနည်းတူပင် ကျန်သည့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်သမား များသည်လည်း မမလိမွှော်ဟူသော အမျိုးသမီးအား မြင်ဖူးထားကြ ပုံရိပ်မရှိကြောင်း အချင်းချင်းပြောဆိုကြသည့် စကားများတွင် ထင်ရှား နေရသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် မမလိမွှော်ဆိုသူနှင့် တွေ့နိုင်သည့်နည်းလမ်းမှာ တစ်နည်းတော့ရှိပါသည်။

မှန်၏။ ထိုနည်းလမ်းကား အခြားဖြင့် မဟုတ်။ မိမိအလုပ် တွင် တာဝန်ထူးကဲစွာ ကျေပွန်ခဲ့လျှင် . . .

ကျေပွန်ခဲ့သောသူသည် အကြောင်းအရာတို့ကို ပြောဆိုရန် အတွက် မမလိမွှော်မည်သော အမျိုးသမီးနှင့်တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံနိုင် သည့်နည်းပင် ဖြစ်ပါပေ၏။

“မက်မန်း . . .”

“ဪ . . . ဘာတဲ့လဲ သစ်တော် . . .”

မက်မန်း စဉ်းစားနေသဖြင့် သစ်တော် အကြောင်းကြား

ဖုန်းဆက်လိုက်သည်ကိုပင် မသိလိုက်။

“အင်း.. စပျစ်က လာခဲ့ပါတဲ့..”

“ဒါဖြင့် ငါ့ခွားမယ်နော်..”

“အေး..”

မက်မွန်၊ သရက်၊ သစ်တော်တို့မှာ မက်မန်းထံမှ မည်ကဲ့သို့
သော အကြောင်းဟူသည်ကို ဘာမျှမမေး မစူးစမ်း။ မစပ်စုကြ။
မိမိတို့နှင့်ဆိုင်သည့် အလုပ်ကိုသာ လိုရင်းတိုရှင်း လုပ်ကြသည်။

မက်မန်း တတိယထပ်သို့ ဆက်တက်လာသည်။ တတိယ
ထပ်သို့ရောက်သော် စပျစ်အခန်းဝနားရပ်မိသည်နှင့်..

“မက်မန်းဆိုတာလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“အေး.. မမလိမွှော်ဆီ ငါ အကြောင်းကြားပြီးပြီ..”

“မမလိမွှော်ရှိတဲ့ အခန်းကို မက်မန်းဝင်သွား..”

“ဘယ်အခန်းလဲ..”

“ပြောမယ်လေ၊ ဒီကနေ တည့်တည့်လျှောက်သွား၊ လေသာ

ဆောင်နဲ့ ကပ်ရက်အခန်းက မမလိမွှော်အခန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် မက်မန်းနဲ့
အခုတွေ့ပြီး စကားပြောမယ့်အခန်းကတော့ ယာဘက်ခြမ်းကအခန်းပဲ၊
ကဲ.. သွားတော့..”

“ကောင်းပြီ..”

မမလိမွှော်စည်သော အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆို
သဖြင့် မက်မန်းရင်တွေဒူးတွေ ခုန်နေသည်က အမှန်ပါ။ မက်မန်း
လျှောက်လာသည်မှာ တစ်စတစ်စ မမလိမွှော်အခန်းနှင့် နီးလာပေ
ပြီ ဖြစ်သည်။ ယာဘက်အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော် မက်မန်းရပ်လိုက်
သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်..”

အခန်းတံခါးပိတ်ထားသဖြင့် မက်မန်းတံခါးခေါက်
ထိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံအဆုံး အခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာ၏။

“အမယ်လေး..”

အခန်းတံခါးပွင့်ပေးလာသူကို မြင်ရတော့ မက်မန်းလန့်သွား
သည်။ မှန်၏။ လန့်မည်ဆိုလည်း လန့်စရာပင်။ အမယ်ကြောင့်

ဆိုသော်...

မက်မန်းအား အခန်းတံခါးလာဖွင့်ပေးသူကား ယောက်ျား ခါးဝက်ခန့်ရှိသည့် လွန်စွာမှထွားကျိုင်းသော အဲလ်စေးရှင်းခွေးကြီး တစ်ကောင် မဟုတ်ပါတကား။

အခန်းထဲထွင် မမလိမွှော်ဆိုသူကိုကား မက်မန်းမတွေ့ရ သေးပါလေ။ ခွေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့လွန်းနေရ၍ မက်မန်းမှာ နေရာ မှပင် မလှုပ်စေပါလေ။ နားလည်သောခွေးကြီးမှာ အခန်းထဲ မက်မန်း ဝင်ပြီးသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“မက်မန်းရောက်ပြီလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ မက်မန်း၊ ထိုင်ပါ ဟေ့... ရမ်းရမ်းရေ၊ ဒီကိုပြန်လာပါတော့ကွယ်၊ မှီမှာ မင်းကိုကြောက်လို့ တဲ့...”

ရွှေရောင်ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြီးနောက်ကွယ်မှ အသံကိုသာ ကြားရသည်။ လူကိုမူ မက်မန်းမမြင်ရသေး။ ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ထိုင်ခုံ တစ်ခုတွင်မတော့ မက်မန်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခဏခဏ မက်မန်း၊ မမလိမွှော်လာခဲ့ပါမယ်...”

ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ စကားသံသည် ချိုအိ၍ဆိမ့်လွင် နေသည်ဟု မက်မန်းထင်ရလေသည်။ လူတော့ ဘယ်သတ္တန်နေ သည်မသိ။ အသံကဖြင့် အမျိုးသမီးချင်းဖြစ်သည့် မက်မန်းကိုပင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအား ရှိနေပါချေ၏။

မမလိမွှော်၏ အခန်းကြီးကို ထိုင်ရာမှ မက်မန်းလိုက်ကြည့် မိသည်။ မမလိမွှော်အခန်းကြီးကား မက်မန်းတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် ပစ္စည်းအဆုံးအဆောင်များဖြင့်သာ မွမ်းမံထားသော အကောင်းစား အပျံ့စားအခန်းကြီးတစ်ခန်းဟုလျှောက်သာ မက်မန်း ဆိုနိုင်ပါတော့ သည်။

“ချမ်း...”

“ဟာ...”

ကွင်းလေးတွေ ဆက်ရိုက်မိသွားသည့် ခန်းဆီးလိုက်ကာ သံလေး ချမ်းခနဲမြည်သွားသည်နှင့်အတူ ရွှေရောင်ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီး မြင့်သွားသည်နှင့်အတူ ဟာ... ခနဲ နှုတ်မှ ပွင့်အံ့ထွက်သွားရလောက် အောင်ပင် မက်မန်းကား မင်သက်ငေးမောသွားလိုက်ရပါလေသတည်း။

မမလိမ္မော်မည်သောအမျိုးသမီး။ သူမအနီးမှ လွန်စွာ
ကြောက်စရာကောင်းသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကိုပင် မက်မန်း
ကြောက်ရကောင်းမှန်း မေ့လျော့နေမိတော့သည်။

မက်မန်းကား စကားမဆိုနိုင်၊ မမလိမ္မော်ကိုသာ ငေးမော
မင်သက်နေဆဲ ရှိပါသည်။ မမလိမ္မော်ကိုမြင်ပြီး မက်မန်း မိန်းမ
ချင်းပင် ငေးမောမင်သက်မည်ဆိုလည်း မင်သက်ငေးမောစရာပါပင်။

မှန်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မက်မန်း လက်ရှိမြင်နေရ
သည့် မမလိမ္မော်မည်သော အမျိုးသမီးကား သူမအလှများအား
မက်မန်းမှာ ဘာထစ်ခုမှ ပြည့်စုံနိုင်အောင် ပြောနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်း
သာပါပေ။

သည်လောက်ပဲ ရက်ရက်စက်စက် လှိုင်ရက်သည်
ဟူ၍သာ မက်မန်းစိတ်ထဲ တွေးထင်ရပါတော့၏

“မက်မန်း.. .”

“အင်.. အင်.. ရှင်.. .”

မမလိမ္မော်ခေါ်လေမှ မက်မန်းအငေးတို့ လွင့်ပြေး

လျှောက်ကွယ်ကုန်တော့သည်။

“ကဲ.. ပြော၊ မင်းကိစ္စတို့.. .”

“မက်မန်း သူလျှိုတစ်ယောက်မိခဲ့တယ် မမ.. .”

“ဟုတ်လား၊ စစ်ဆေးပြီးပြီလား.. .”

“ရှောက်ချိုတို့လက်ထဲ အစ်ထားတယ်၊ စစ်ဆေးနေဆဲပါပဲ။

မမရဲ့အမိန့်ကို စောင့်နေတယ်.. .”

“ကဲ.. ထားပါဦး၊ မင်းက ဒီသူလျှိုကို ဘယ်မှာ ဖမ်းမိ
တာလဲ၊ ပြီးတော့ သူလျှိုက ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား.. .”

“ယောက်ျားပါ မမ.. .”

“ဪ.. အင်.. ဆက်ပြော.. .”

“ဖမ်းမိတာကတော့ စံအိမ်နေထိုင်ဘက်က ရေတံခွန်မှာပဲ။

မက်မန်းတို့စံအိမ်ထဲ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ မြင်တယ်၊ မက်မန်း မသံကာ
စာနဲ့ ခေါ်လာတာ.. .”

“ဪ.. အင်.. နာမည်က ဘယ်လိုတဲလဲ.. .”

“မြင့်အောင်တဲ.. .”

“အင်း သေသေချာချာ ဒီလူကို ရှာပြီးပြီလား၊ တခြား ဘာတွေ သေးလဲ၊ သူ့ကင်မရာကော...”

“သူ့ကင်မရာက ရေထဲမျောသွားတယ်...”

“ဘာ...”

အဆိုတွင် ရွှေရောင်မျက်နှာသည် ရဲသွားရချေ၏။ မက်မန်း လန့်သွားသည်။

“ဟင်... ကင်မရာ ရေထဲမျောသွားရတယ်လို့၊ မင်း သိပ်ညံ့ တယ် မက်မန်း...”

စိတ်ကိုလျှော့ပြီး သခင်မ၏ အပြစ်တင်သံငွေ့ငွေ့တွင် မက်မန်းခေါင်းလေးငုံ့သွားရရှာသည်။

“ကဲ... သူ့မှာ ဘာတွေ သေးလဲ ဆက်ပြောပါဦး...”

“တခြား ဘာမှတော့မတွေ့ဘူး၊ သူ့ကိုစစ်ရင်တော့ ရမယ် ထင်ပါတယ် မမလိမ္မော်...”

သခင်မထံမှ စကားသံက တိတ်သွားသည်။ မက်မန်းလည်း တိတ်နေမိ၏။ ကဗျာချိုချိုအိမ်အရှင်သခင်မ လိမ္မော်ချိုသည် အခန်းထဲ

လမ်းလျှောက်နေသည်။

စကားပြင်မှု တစ်လုံးမျှမဆို။ အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဆွေးကြီးနှစ်ကောင်ပင်လျှင် ငြိမ်ကုတ်၍နေသည်။

မက်မန်းမှာလည်း မမလိမ္မော်အား မသိမသာလေး မဝံ့မရဲ လိုက်ကြည့်နေလျက်မှ ရှေ့ကျလာသည့် ဆံပင်လေးတွေကို နားရွက် နောက်သို့ ခဏခဏသိမ်းတင်ရှင်း သခင်မ၏အမိန့်ကို နာခံနေရ ပါချေ၏။

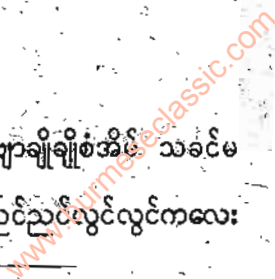
သခင်မ၏အမိန့်ကိုနာခံရန် စောင့်ဆိုင်းဆဲ မက်မန်း ရင်ခုန် နေသည်က ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်လာတော့မယောင်ပါ။ ထိုမျှ အထိ မက်မန်း လှုပ်ရှားနေရပါချေ၏။

“မက်မန်း...”

“အမေ...”

“အဟင်း... ဟင်း...”

မက်မန်း လန့်သွားသည်။ ကဗျာချိုချိုအိမ် သခင်မ လိမ္မော်ချိုသည် စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ညင်ညင်လွင်လွင်ကလေး

ခုယ်လေသည်။

သူမရယ်သံသည် လေထဲတွင် သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်
ဝဲလွင့်ဆင်းလာသည့်နယ်ရှိ၏။

“ကဲ.. မင်းသွားတော့ မက်မန်း၊ မမ ဒီက အမိန့်ဆက်
ပေးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော်...”

“ကားတားရေ.. မက်မန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

လိမ္မော်စကားအဆုံး ခွေးကြီးကားကား မက်မန်းကို တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မက်မန်းထွက်သွားပြီ။ ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှ လိမ္မော်
ထရပ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် ဒီးရောင်မှန်ပြတင်းနားတွင် သွားရောက်ရပ်ကာ
အဝေးဆီသို့ လိမ္မော်ချို ကြည့်နေလိုက်၏။ အခြယ်အသန့်သာမှုန့်တို့
တစ်မျှင်မျှမရှိပါဘဲနှင့် လိမ္မော်မျက်နှာလေးသည် အလွန်တရာမှ လှပ
ချောမွေ့နေပါလေ၏။

အလှဆုံးသော မျက်နှာလေးမှ ပါးချိုင့်လေးများ ပေါ်အောင်

နှင်းဆီဖူးလေးနယ် နှုတ်ခမ်းလေးအား ဖွဖွစေ့လျက် လိမ္မော်ပြုံးနေ၏။

“အဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. . .”

သည့်နောက် ပုလဲတန်းလေးပမာ ညီညာစီတန်း ဖွေးနုနေ
သည့် သွားတန်းလေးများ ပေါ်အောင်ပင် လိမ္မော်ပြုံးဖြစ်လိုက်ပါ
လေ၏။

လှပနှစ်လို မက်မောဖွယ် အပြုံးပါပေ။

သို့သော်.. ထိုအပြုံး၏ နောက်ကွယ်တွင်ကား.. .။ ။

- နှစ် -

ကဗျာချိုချိုအိမ်၊ ခမ်းနားသော မြေအောက်ခန်းကြီးတစ်ခု
ထဲ၌ . . .။

“ဦးမြင့်အောင် အချိန်တစ်ရက်ကျန်သေးတယ်နော်၊ ဘာကို
အသားဒီလောက်အနာခံနေရသလဲရှင် . . .”

မြေအောက်ခန်းထဲ၌ လိမ္မော်၏ ချိုအိမ်မို့သော အသံလှိုင်း
သည် အေးစက်စွာ ပေါ်လာ၏။ လှပသော လိမ္မော်မျက်နှာသည်
လည်း အရယ်အပြုံးတို့ ကင်းမဲ့ပြီး၊ တင်းမာခက်ထန်ခြင်းသည်လည်း
ရှိမနေပါလေ။

“ဦးမြင့်အောင် . . .”

တပည့်မတို့၏လက်ချက်ဖြင့် ညှိမောင်းနေသည့် မြင့်အောင်
၏ မျက်နှာအား လက်ဖဝါးတော်နုနုဖြင့် လိမ္မော်ကိုင်ကာ ခေါ်သည်။
လိမ္မော်အကိုင်ကိုမခံ၊ မြင့်အောင် မျက်နှာကို လှည့်သွားလိုက်၏။

“အဟင်း..ဟင်း..”

စမ်းရေစိမ်းသံလေးနယ် လိမ္မော် ရယ်သည်။ ရယ်ရင်း
မြင့်အောင်အနီးမှ စားပွဲတွင် သွားရောက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ဇောက်ချိုထံ မေးဆတ်အချက်ပြလိုက်၏။ ရှောက်ချိုမှာ မြင့်အောင်
ဆံပင်တို့ကို ဆတ်ခနဲဆွဲခါကာ ခေါင်းကိုမော့စေလိုက်ပြီး . . .

“ဦးမြင့်အောင် . ထပ်မေးမယ်၊ ရှင်ဟာ သူလျှိုမဟုတ်လား၊

ဒီနယ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကဗျာချိုချိုအိမ်ကို
ခွဲစိမ်းဖို့လာတာမဟုတ်လား . . .”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် မသိဘူး . . .”

“ဖောင်း..ဖြောင်း . . .”

“အင့် . . .”

“ခွပ်. .ပြောင်း. . .”

“အ. . .”

ရှောက်ချိုလက်သံက ပြောင်သည်။ မြင့်အောင် ဇက်ကိုး ကျသွား၏။ လိမ္မော် ပြုံးကြည့်နေသည်။ မက်မန်းမှာ မကြည့်ရသလို စိတ်ကိုတင်း၍ ကြည့်နေရပါချေ၏။

“အဟင်း. . .”

လိမ္မော် မက်မန်းကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အကြည့်တို့ လွဲ၍ပြုံးသည်။ သည့်နှောက် လိမ္မော် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟား. .ကဲ. .ရှောက်ချိုရေ၊ ဒီတစ်ညနဲ့ တစ်ရက်ထားလိုက်ပါဦးကွယ်၊ ဦးမြင့်အောင် ဒီကြားထဲမှာ စိတ်ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းလာမှာပေါ့. . .”

“ရှောက်ချိုရေ. . .”

“ရှင်. .မမလိမ္မော်. . .”

“ဒီညမြေအောက်ခန်းနဲ့ အကျဉ်းသားကို မင်းတို့ သုံးယောက် တာဝန်ယူကြ၊ ဟုတ်ပြီလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော်. . .”

“အေး ကောင်းပြီ. . .”

“ရမ်းရမ်းရေ သွားမယ်ဟေ့. . .”

ခွေးကြီးကို လက်ဖျစ်တီးခေါ်ရင်း မြေအောက်ခန်းထဲမှ လိမ္မော်ထွက်သွားလေပြီ။ မက်မန်းမှာ အကျဉ်းသား မြင့်အောင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ရှောက်ချိုကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် ကြည့်မိ၏။

မက်မန်းရင်ထဲမတော့ လှုပ်ရှားမှုက လွန်ကျွံနေပါလေပြီ။ သို့သော်လည်း မက်မန်းဘဝကား သေမထူး နေမထူးသည့် ဘဝပေမို့ မက်မန်း ဆက်၍လှုပ်ရှားရမည်မှာပါ။ မက်မန်း အတွင်းသား လေးတွေကို စေ့ကြိတ်ပစ်လိုက်၏။ စိတ်ကိုတင်း၍ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးလိုက်ခြင်းပါ။

- သုံး -

“အဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..”

စောင်းခတ်သံအလား၊ စမ်းရေစီးသံအလား၊ လေညှင်နှလေးများ တိုက်ခတ်သံအလား.. .ရယ်သံသည် တင်စားရွှံ့မဖော်ကျူးနိုင်၊ ညှင်းပြောင်းသာယာလွန်ပါဘိ။

သို့သော် ထိုရယ်သံနောက်ကွယ်တွင် မည်မျှအထိ ကြောက်စမန်းလိလိ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းနိုင်ပါကြောင်း မက်မန်းတစ်ယောက် မခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် သိတော့သိနေပါ၏။

“အဟင်း..”

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ရယ်ရင်းဖြင့် ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့သည် ခတ်မန်းရှေ့၌ မားမားလေးရပ်လာ၏။ မက်မန်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ.. .

“မက်မန်း..”

မက်မန်းထံမှ ထူး.. .တွေ့တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေ၏။

“မက်မန်း..မလိမ္မော် ခေါ်နေတယ်လေ..”

စကားသံသည် ရွှေစောင်းခတ်သံလေးနွယ် ချိုလွင် သာယာလွန်း၏။ မက်မန်းမထူးပေမယ့် မလိမ္မော်၏ လှပလွန်းသော မျက်နှာအား မဝံ့မရဲလေး မော်ကြည့်လာ၏။

“အဟင်း..ဟင်း..”

ကြည့်လာသည့် မက်မန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံပစ်လိုက်ပြီး လိမ္မော်ရယ်သည်။ အပြစ်ဒဏ်ခံရမည့်အချိန်၌ပင် လိမ္မော်အရယ် မျက်နှာလေးကြောင့် မက်မန်း အပြစ်တို့ကိုမေ့သွားသလို၊ သူမ၏ ကြည့်နှာလှလှလေးတွင် ငေးမောမိရပါချေ၏။

မှန်သည်။ လိမ္မော်၏ ရွှန်းစက်ပူးမှန်နေသော မျက်နှာလေး

ကား- မရယ်လည်းလှ။ တည်လည်းလှ။ ဒေါသထွက်နေလည်းလှ။
မျက်မှောင်တွန့် နေလည်းလှ။

ဘယ်လိုနေနေ လှပနေသည့်ကြားထဲမှ ယခုကဲ့သို့ အရယ်
အပြုံးလေးများ စွက်လာလေတော့ လိမ္မော်အလှကား ဆိုဖွယ်မရှိ။
တင်စား၍ မမီ ရှိရပါကြောင်း။ မိန်းမချင်းပင် လိမ္မော်အလှ၌ ငေးမော
မိန်းမူးရပါကြောင်း။

မက်မန်းကား ပြောမယ့်ကြံဖူးမှသိ ဆိုသကဲ့သို့။ ကိုယ်တွေ
ပင် သိမြင်ခံစားနေရလေပြီ မဟုတ်ပါကကား။ မက်မန်းပင်မဟုတ်။
အခန်းတွင်းရှိ လိမ္မော်၏ ပထမအတွင်းရေးမျိုး စပျစ်နှင့် ဒုတိယအတွင်း
ရေးမျိုး သစ်တော်တို့နှစ်ယောက်ပင်လျှင် လိမ္မော်၏အလှအား ငေးနေ
မိရပါလေသတည်း။

ရမ်းရမ်းနှင့် ကားဇား ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က လိမ္မော်၏
ခြေစောက်ရင်းဝယ် ဝတ်တွား၍နေလေသည်။ အခန်းနံရံထက်မှ နာရီ
ဆီသို့ လိမ္မော်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မက်မန်း
ထံ ပြန်ကြည့်လာရင်းကား။

“ခုဆို ကိုမြင့်အောင်တစ်ယောက် တန်နောင်းမြို့ကနေပြီး
တော့ ထွက်သွားနိုင်လောက်ပါပြီ မက်မန်း.. .”

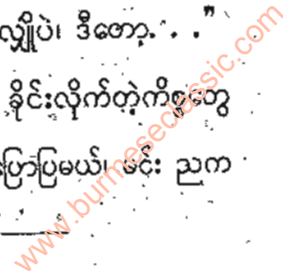
“အဟင်းဟင်း၊ ဒါပေမယ့် ကိုမြင့်အောင်ဟာ ရန်ကုန်ကို
ရောက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မက်မန်း ထင်လား.. .”

တစ်ခွန်းချင်း၊ တစ်ဖြတ်ချက်၊ စကားကို လိမ္မော် ဆိုသည်။
မက်မန်းကား ဘာမှပြန်မဆိုနိုင်ပါလေ။

“ဒီမှာ မက်မန်း မင်းတို့ထက်လျှင်လို့၊ မင်းတို့ထက်ပါးလို့၊
မင်းတို့ထက်နပ်လို့ မျိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ထိန်းသိမ်းနေလာကြတဲ့
ဒီကဗျာချိုချစ်အိမ်ကြီးမှာ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်အဖြစ်နဲ့ လိမ္မော်ချိုဆိုတာ
တစ်ထီးတစ်နန်း နေနေတာပါ.. .”

“မင်းနဲ့ကိုမြင့်အောင်နဲ့အကြောင်းတွေကိုတော့ လိမ္မော် မသိ
ချင်ပါဘူး၊ အချိန်ကုန်ခဲပြီးလည်း မမေးပါဘူး၊ လိမ္မော်အသိမှာ
မင်းတို့ဟာ ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ သူလျှိုဟာ သူလျှိုပဲ၊ ဒီတော့.. .”

“သက်ဆိုင်ရာဌာနက မင်းတို့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စတွေ
အောင်မြင် မမြင်ကို မင်းသိဖို့တော့ လိမ္မော်ပြောပြမယ်၊ မင်း ညက

လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ အချုပ်သားမြင့်အောင်ဟာ တစ်ဖက်လောက်ပဲ အသက်ရှင်နေသွားနိုင်မှာပါ. . .”

“ဟင်. . .”

မက်မန်း လန့်သွားသည်။

“အဟင်.. .ဟင်.. .”

မက်မန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး လိမ္မော်ရယ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့မူမမှန်တဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိလို့ မနေ့ညကတည်းက ကိုမြင့်အောင်ကိုလွတ်လိုက်ပြီ၊ ကဗျာချိုချစ်အိမ်ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်လာလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ မက်မန်းရယ်”

“မမလိမ္မော်ရယ်၊ တကယ်တော့ မက်မန်းဟာ အစိုးရအထိ

ကလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးမားတဲ့ပြစ်မှုတစ်ခုနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျနေတဲ့သူပါ. . .”

“ဟေ့. .မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ငါ ဘာမှမသိချင်ဘူး၊ မင်း မပြောနဲ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာက မင်းတို့ အသုံးချပြီး ခိုင်းလိုက်တာဟာ ခိုင်းတာပဲ. . .”

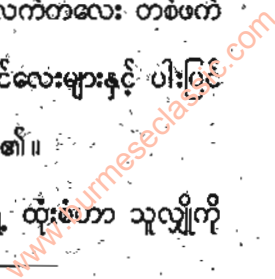
“ဒီတော့ မင်းဟာ ဒီစံအိမ်ရဲ့ရန်သူ၊ ဒီစံအိမ်ရဲ့သတင်းဟာ ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ ဘယ်ကိုမှ မပေါက်ကြားစေရဘူး၊ မင်းက ဘယ်လိုကြိုးစားပြီး ဘာတွေပဲ မြင့်အောင်ကို ပေးလိုက် ပေးလိုက်၊ မင်းနဲ့မြင့်အောင်ရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်တွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ အရာမထင်ပါဘူးဆိုတာ အခု မင်းသိပြီမဟုတ်လား. . .”

“ကိုမြင့်အောင်ဟာ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ တန့်နေခင်းမြို့စာတော့ ထွက်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တောထဲမှာ သူ သွေးလိမ့်မယ်၊ ကဲ. .ဒီတော့ မင်းတို့ကြိုးစားထားတဲ့ အရာမှန်သမျှဟာ တောထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ်. . .”

စကားတို့ဆိုရင်း မက်မန်းရှေ့ လိမ္မော် ခြေတစ်လှမ်းတိုးရပ်ဆိုတ်သည်။

ပြီးတော့ မက်မန်းပခုံးထက် လိမ္မော်လက်ကလေး တစ်ဖက် ညင်သာစွာ ဖွဖွတင်လိုက်ပြီး မက်မန်း ဆံပင်လေးများနှင့် ပါးပြင်ညှပ်ပင်းလေးတွေဆီ ပွတ်သပ်နေလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မက်မန်း၊ ကဗျာချိုချစ်အိမ်ရဲ့ ထုံးစံဟာ သူလျှိုကို

ဘယ်သောအခါကမျှ အချိန်ပေး လက်ခံထားလေ့မရှိဘူးဆိုတာပဲ”

“ဟင်... .”

မက်မန်းတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“အဟင်.. .ဟင်.. .”

မက်မန်းကိုကြည့်ပြီး လိမ္မော်ပြုံးသည်။ လိမ္မော်အပြုံးသည် ကစားစရာအရုပ်ကလေးတစ်ခုအား သဘောကျနေသည့်နှယ်ပါ။

“အဟင်.. .ဟင်.. .ဟင်.. .”

“အ. . .”

လိမ္မော်ပြုံးဆဲ၊ မက်မန်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ မျက်လုံးလေးပြုံးလျက် လိမ္မော်ခြေရင်းဝယ် ညွတ်ရွေးကျသွားပါတော့ သတည်း။

ကြမ်းပြင်ဝယ် မက်မန်းလဲကျသွားသည်နှင့် ဇွေးနှစ်ကောင် ကု.ထ.လာသည်။

“ရမ်းရမ်းနဲ့ ကားကား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းကွယ်. . .”

သူ့ဇွေးကြီးတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း လိမ္မော်ဆိုသည်။ လိမ္မော်၏

လှပလွန်းသော မျက်နှာသည် မည်သို့မျှပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါတကား။

သစ်ထော်နှင့်စပျစ်က ကြမ်းပြင်ထက် ခွေခွေလေးရှိနေသည် မက်မန်းအား မမှိတ်မသန်မျက်လုံးတွေနှင့်သာ ကြည့်နေမိလေသည်။ လိမ္မော်ထံမှ အမိန့်စကားမဆိုလာသေးသောကြောင့် ကျောက်ရုပ်ကလေးတွေနှယ် သူတို့ရှိနေခြင်းပါ။

သူတို့အတွက် ထိုအမြင်များကဖြင့် မဆန်းပါလေစော့။ မမလိမ္မော်သည် အပြစ်ရှိသူတို့၏ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းအား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သက်တောင့်သက်သာ ဖို့တတ်စမြဲမဟုတ်ပါတကား။

မမလိမ္မော်၏ လက်ချောင်းလေးများသည် လူတစ်ကိုယ်အား မကိုင်လိုက်နှင့်၊ ကိုင်လိုက်သည်နှင့်လဲ။ အကိုင်ခံရသော ထိုလူသည် ဘာကျေးသွားချင်သွား၊ မသွားဖြစ်လျှင်လည်း လူညွန့်တော့ တုံးသွားရသည်ချည်း မဟုတ်ပါတကား။

“သစ်ထော်နဲ့ စပျစ်. . .”

“ရှင်. . .မမလိမ္မော်. . .”

www.burmeseclassic.com

အင်းချင်း၊ အတွေးချင်းတူနေရာမှ သူတို့ဖျတ်ခနဲ ပြိုင်တူ ထူးလိုက်ကြသည်။

“မင်္ဂမန်းရဲ့အလောင်းကို ယူသွားကြတော့လေကွယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. မမလိမ္မော်..”

မကြာလိုက်။ လိမ္မော်၏အခန်းထဲ မည်သူမျှမရှိကြပါလေတော့။ လိမ္မော်ကား စောစောက သူမအခန်းထဲ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို။ လူတစ်ယောက်၏ အသက်အား ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်လောက်မှ သဘောမထားလိုက်သလို။

အေးစက်တည်ငြိမ်သော အသွင်လေးဖြင့် မှန်ပြတင်းဖောက်နား၌ သွားရောက်ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါ၏။ ကဗျာချိုချစ်အိမ်သည် တောတောင်လျှိုမြောင်တို့အား လှမ်းနေလေ၏။ မျက်စိပသာဒရှိရာ အေးမြသည့်တောတောင်လျှိုမြောင်တို့၏ သဘာဝအလှတို့အား..

လိမ္မော်ချိုသည် တစ်ပင်တိုင်မြန်နန်းမှ ရွှေလှောင်ချိုင့်စံ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးနယ် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိပါ၏။ သို့သော်

တပင်တိုင်မြန်နန်းစံ မင်းသမီးလေးလည်း မဟုတ်၊ ရွှေလှောင်ချိုင့်စံ မင်းသမီးလေးလည်း မဟုတ်လေတော့..

လိမ္မော်မျက်နှာလေးကား ရွှေလိုဝင်း၍ ရွှေရောင်အပြုံးလေး များလွန်းလျက် မိမိ၏ဘဝအား တန်းခိုးရှင်တစ်ဦးနယ် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသူ တစ်ဦးပါတည်း။

- လေး -

“အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ဆရာ...”

“အေးကွာ... ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်...”

အရာရှိကြီးကို မင်းတင်ဌေး အရိုအသေပေးပြီး ရှေ့မှ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှေ့ကွာ၊ ဆေးလိပ်သောက်...”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ပါပါတယ်ဆရာ...”

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုထုတ်ပြီး မင်းတင်ဌေး မီးညှိဖွာလိုက်သည်။ တစ်ရိုက်အဖွာတွင် စီးကရက်မီးခိုး

လေးတွေမှာ သူတို့စန်းကျင်တွင် ပျံ့ပြူးသွားကြ၏။

မင်းတင်ဌေးမှာ အထက်အရာရှိကြီး၏ ပြောလာမည့်စကား တို့ကို စောင့်စားရင်း စီးကရက်ကို ဖွာနေလေသည်။ အရာရှိကြီး ဦးရဲမင်းကလည်း စီးကရက်ဖွာနေဆဲရှိသည့် ခန့်ညားချောမောသော မင်းတင်ဌေး၏ ယောက်ျားကောင်းလက္ခဏာအား သဘောကျစွာ ကြည့်နေဆဲမှ-

“ခုလိုခေါ်ရတာ အားတော့နာပါတယ်၊ ဆရာမင်းတင်ဌေး...”

အရာရှိကြီးစကားကြောင့် စီးကရက်မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ် ပြီး စိမ်းမှောင်သောမျက်ခုံးထူထူကြီးအား ပင့်ချိုကာ မင်းတင်ဌေး နားမလည်စွာ ကြည့်မိလေ၏။

အရာရှိကြီးမှာ စီးကရက်မသောက်သေးပဲ စီးကရက်ဘူးလေး အား တဆဆကိုင်ရင်းမှ စကားကိုဆက်သည်။

“ဆရာမင်းတင်ဌေးလည်း အမောတောင်ပြေမယ် မထင်သေး

ဘူး...”

“ဘာကိုဆိုလိုချင်ပါလိမ့်ဆရာ...”

“သော်လည်းကောင်း၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက် ကိစ္စတစ်ခုကို မြစ်ကြီးနား ကာသွားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးလို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာမှ စကြာသေးဘူး။ ခုတစ်ခါ ကျွန်တော်က ထပ်ခေါ်လိုက်လို့ ပြောရတာ ပါ။ အားလည်းနာပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ၊ ပြောပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အားနာရမယ့် လူမှမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျာ၊ အလုပ်ရှိရင် လုပ်ရာမှာက ကျွန်တော့်အလုပ်၊ တာဝန်ပေးအပ်ရမှာက ဆရာတို့ဘက်ကအပိုင်းပဲ။ မဟုတ်လားဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့၊ ပြောပါဆရာ . . .”

အထက်အရာရှိကြီးကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး မင်းတင်ဌေး တစ်ခွန်းချင်းဆိုသည်။ မင်းတင်ဌေး၏စကားသံက ကြည်လင် ပြတ်သားလွန်းပါ၏။

မှန်သည်။ မင်းတင်ဌေးသည် ရုပ်ကောအသံပါ ဆွဲဆောင် အား ရှိလွန်းသည့် ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦးပါတည်း။

တာဝန်စတုရန်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် သည်လည်း မင်းတင်ဌေး၌ ပြောစရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦး

ကြီးလင့်ကစား မင်းတင်ဌေးသည် အနုပညာစိတ်အားလည်း ထက်သန် သူတစ်ဦးရယ်ပါလေ။

“အင်း . . .”

မင်းတင်ဌေးစကားများကြောင့် အရာရှိကြီးမှာ မင်းတင်ဌေးကို ဆရာအားရစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုညိတ်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရုတ် တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူကာ ရှိုက်ဖွာလာရင်းမှ . . .

“မပြောလည်းမပြီး၊ မတီးလည်းမမြည် ဆိုသလို ပြောတော့

ပြောရမှာပဲ ဆရာမင်းတင်ဌေး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ၊ ပြောပါခင်ဗျာ . . .”

“ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာမင်းတင်ဌေးကို

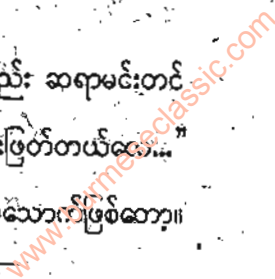
တာဝန်တစ်ခု ထပ်ပြီးပေးအပ်ဖို့ပါပဲ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . .”

“ဒီတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဆရာမင်းတင်

ဦးသာ အသင့်တော်ဆုံးလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်တယ်လေ . . .”

လက်ကြားမှစီးကရုတ်ကို မင်းတင်ဌေးမသောက်ဖြစ်တော့။

အရာရှိကြီးထံမှ ဆက်လာသည့် စကားတွေကို မင်းတင်ဌေး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိခြင်းပါ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာမင်းတင်ဌေးက အနုပညာတူရိယာပစ္စည်းတွေကို အတော်ပဲစုံလင်သလောက် တီးတတ်မှုတ်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်လား...”

နားသာထောင်နေရသည်။ မင်းတင်ဌေး နားတော့မရှင်းသို့သော်လည်း နားရှင်းမည့်အချိန်ကို စောင့်ပြီးနားထောင်နေမိသည်ဖြစ်ပြီး ဓားခွန်းကို အလောတကြီးပြန်မမေးပဲ နားထောင်နေတတ်သည်က သူ့အကျင့်ပါလေ။

“ဒီအမှုမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး သွားချဉ်းကပ်လို့တော့ မလွယ်တာ အမှန်ပဲ ဆရာမင်းတင်ဌေး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဉာဏ်ရည်တစ်မျိုးသုံးပြီး ဖောက်ထွင်းဝင်ရမှာပဲ...”

“ဥပဒေအပြင်ဘက်ကလူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှတော့ ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ဦးကို အနိုင်မယူဥိုင်ပါဘူးလေ...”

လက်ကြားမှ စီးကရက်တို့လေးက ကောင်းကောင်းမသော

ဖြစ်လိုက်ပါဘဲနှင့် အစိန်အထိတိုင်လာ၍ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ မင်းတင်ဌေး ထိုးချေပစ်လိုက်လေ၏။

“ဆရာမင်းတင်ဌေး...”

“ဗျာ... ပြောပါဆရာ၊ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပါတယ်...”

“ဒီလိုပါ ဆရာမင်းတင်ဌေး၊ အခု ဆရာ့ကိုတာဝန်တစ်ခု ထပ်ပြီးပေးအပ်နေတာကိုတော့ ဆရာသဘောပေါက်ပါတယ်နော်...”

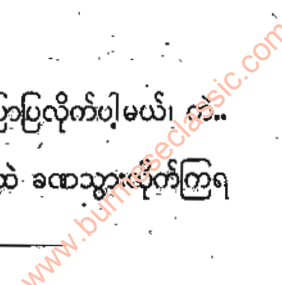
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ပေါက်ပါတယ်...”

“အင်း... အဲဒီတာဝန်ပေးအပ်တဲ့နေရာက တန်နောင်းမြို့ပဲ၊ ဆရာမင်းတင်ဌေး တန်နောင်းမြို့ကို ဒီတစ်လနှစ်လအတွင်းမှာပဲ အရောက်သွားရလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုအမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးသာ...”

“ပြောမယ်လေ၊ အသေးစိတ်ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ က...”

ဆရာမင်းတင်ဌေး ကျွန်တော်တို့အမှောင်ခန်းထဲ ခဏသွားပျက်ကြရ

အောင်..."

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..."

ဆိုရင် အထက်အရာရှိ ထိုင်ရာမှထဲသွားပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေး ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသွားရပါချေ၏။

x x x x x

"အဲဒီအိမ်ကြီးကတော့ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်လို့ခေါ်တယ် ဆရာမင်းတင်ဋ္ဌေး..."

"ကဗျာချိုချိုစံအိမ်..."

စိတ်ထဲ၌ မင်းတင်ဋ္ဌေး ရေရွတ်မိခြင်းပါ။ အမှောင်ခန်းထဲ ထိုင်ရင်း ရှေ့မှရုပ်ရှင်ပြစက် အသေးစားလေးထဲမှပေါ်လာသည့် ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးအိမ်မှ အကြည့်ကိုတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေးမခွာမိ။

ဒီစံအိမ်ကို ကျွန်တော်ရှုထောင့်အဖက်ဖက်ကနေပြီး အသေးစိတ်စိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ပူလာတာ ဆရာမင်းတင်ဋ္ဌေး အသေအချာကြည့်ပြီး

ဆရာမင်း..."

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..."

မျက်တောင်ပင်မခတ်မိသလို မင်းတင်ဋ္ဌေးကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ရှင်ပြစက်ထဲမှ မြင်ကွင်းသည်က တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လွင်နေလေ၏။ ဆေးမှနေ၍ အရာရှိကြီးကလည်း တစ်ခုချင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

"ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးဟာ လေးထပ်တိုက်ကြီးတစ်ဆောင်ပါ။ အိမ်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောတောင်လျှိုမြောင်နဲ့ ရေတံခွန်တွေ၊ မင်းချောင်းတွေရှိတယ်။ စံအိမ်ထဲနဲ့ခြံထဲကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ဖို့တံခါး ခေါက်တွေ အတော်များများတော့ ရှိပါတယ်..."

"ဒါပေမယ့် စံအိမ်ထဲဝင်ဖို့မပြောနဲ့၊ ဝန်းကျင်နားတောင် သွားသို့လို့မရဘူး ဆရာမင်းတင်ဋ္ဌေး..."

အရာရှိစကားတွေကိုလည်း နားထောင်ရင်း ကဗျာချိုချိုစံအိမ် ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် စူးစိုက်ကြည့်နေမိချေ၏။

ကဗျာချိုချိုစံအိမ်နှင့် ဝန်းကျင်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး အမျိုးသမီးချောချောလေးများတစ်ယောက်စီ ပေါ်လာကြပြန်

၍ ကြည့်နေရင်းက မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ ထူးဆန်းအံ့သြနေဟန်ဖြင့် ထူထဲ
သော မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်မှာ စုံတွန့်နေမိရပါလေတော့၏။ ဆေးနား
မှာ အရာရှိက အမျိုးသမီးလေးတွေ၏ နာမည်လေးတွေကို
တစ်ယောက်ချင်း ပြောပြနေလေသည်။

“ဒါက ပထမအတွင်းရေးမှူး စပျစ်လို့ခေါ်တယ်၊ သူနေတာ
က စတုတ္ထထပ်မှာ . . .”

“ဒါကတော့ ဒုတိယအတွင်းရေးမှူးမလေး သစ်တော်၊ သူ့ထ
တတိယထပ်မှာ တာဝန်ကျတယ် . . .”

“သူကျတော့ တတိယအတွင်းရေးမှူးမလေး မက်မွန်တဲ့
ဒုတိယထပ်မှာ တာဝန်ကျတယ် . . .”

“သူကတော့ စတုတ္ထအတွင်းရေးမှူးမလေး သရက်တဲ့
မြေညီထပ်မှာ တာဝန်ကျတယ်၊ မြေညီထပ်ရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ
မြေအောက်ခန်းလည်းရှိသေးတယ် . . .”

“အဲ . . ကျွန်တို့မိန်းကလေးတွေကတော့ နာနတ်၊ ပန်းသီး
သခွား၊ ခရမ်း၊ သလဲ၊ ကျောက်ချိုလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးတွေ

အကုန်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူသေးဘူး၊ နောက်ထပ်ရှိဦးမယ်လို့တော့
ထင်တယ်လေ . . .”

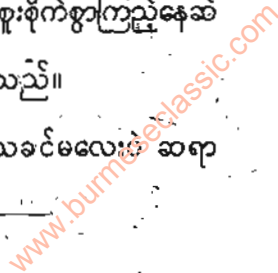
“ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့တာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ နောက်ထပ်အရေး
ကြီးတာကို ဆက်ပြမယ် . . .”

အရာရှိကြီး၏စကားအဆုံးတွင် ရုပ်ရှင်ပြစက် ဆလိုက်မီးမှ
ဖန်သားပေါ်သို့ ထူးခြားသောအရိပ်တစ်ခုပေါ်လာလေရာ၊ မင်းတင်ဋ္ဌေး
၏အကြည့်တို့သည် ရှိုင်းခနဲရှိသွားရပြီးသော်၊ ကိုယ်သည်လည်း
အနည်းငယ် ကြွရွသွားလိုက်ရပါချေ၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြင်တွေ့ရသောအရိပ်
ကြောင့် မင်းတင်ဋ္ဌေးအနေဖြင့် ပို၍ထူးခြားစွာ စိတ်ဝင်စားသွားမိရ
ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

ထိုအရိပ်မှာ ရုပ်သေမဟုတ်တော့၊ ရုပ်ရှင်ဖြစ်နေလေသည်။
ထိုအရိပ်အား မျက်တောင်ပင်မခတ်အားနိုင်၊ စူးစိုက်စွာကြည့်နေဆဲ
ဆေးနားမှ အရာရှိကြီးစကားသံက ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မလေးပဲ ဆရာ

မင်းတင်ဌေး.. .”

“ဟင်.. .”

မင်းတင်ဌေး အံ့သြသွားသည်။ အရာရှိအား မေးခွန်းကိုဖြင့် သူတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မမေးမိသေးပဲရှိ၏။ အရာရှိက စကားကိုဆက်သည်။

“ကဗျာချိုချိုစံအိမ် အရှင်သခင်မလေးရဲ့နာမည်က လိမ္မော်ချို တဲ့.. .”

“လိမ္မော်ချို.. .”

စိတ်ထဲမှ ထိုအမည်အား မင်းတင်ဌေး ရှေ့တစ်မိသည်။

“အဟင်း.. .ဟင်း.. .ဟင်း.. .”

ရုပ်ရှင်ထဲမှ သူမရယ်သံအား မင်းတင်ဌေး ကြားနေရသည်။ ရယ်သံသည်ပင် အနုပညာတူရိယာဝစ္စည်းများ လိုက်၍မမီသည့် အသံလေးရယ်ပါလား။ ဖန်းသားပေါ်မှ သူမ၏ရွှေရုပ်လွှာနှင့် ရွှေရောင် အပြုံးလေးတို့သည် မင်းတင်ဌေးအား ဖမ်းစားနေလေယောင်ပါ တကား။

“ဟင်း.. .”

ရင်တွင်းသက်မကို တိတ်တိတ်ချိုပြီး အကြည့်ကို မင်းတင်ဌေး တစ်ချက်လွှဲမိသည်။ အတန်ကြာကြာ သူမလွှဲမိ ပြန်၍ အကြည့်တွေ ဆုတ်ရ၏။

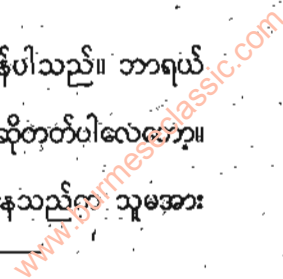
သူမ၏လမ်းလျှောက်ဟန်၊ လက်ကလေးတွေလွှဲဟန်၊ လက်ကလေးတွေပိုက်ဟန်၊ ခုံတန်းပေါ်တင်ပါးလွှဲလေးဝင်ထိုင်ဟန် စသည့် သန့်ကလေးများသည်ကပင်လည်း သူမသည် ထူးခြားဆွဲဆောင်နိုင် ချွန်းလှပေ၏။

“ရမ်းရမ်းရေ ပြန်လာပါကွယ်၊ မင်းကိုကြောက်လို့ ဟိုမှာ သရဝါတော့မယ်.. .”

စကားသံလေး၊ လိမ္မော်ချိုရဲ့ စကားသံလေးရယ်။ မင်းတင်ဌေးနားစည်ဝယ် ချိုအိ၍စိမ့်ဝင်ရပါလေ၏။

“ဟင်း.. .”

သက်မမောအား မင်းတင်ဌေး ချမိပြန်ပါသည်။ ဘာရယ် ခြင်္သေ့နန်း သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ မပြောမဆိုတတ်ပါလေဘော။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မင်းတင်ဌေးသိနေသည်က သူမအား

ခြင်တွေလိုက်ရသည် တစ်ခဏ၌ သူမ၏ရွှေရုပ်လွှာနှင့် ရွှေရောင်အပြုံး
လေးများကြောင့် မင်းတင်ဌေးရှင်ထံ တစ်မျိုးကြီးမှ တကယ့်ကို
တစ်မျိုးကြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ လှုပ်ရှားနေမိရပါလေသတည်း။

မင်းတင်ဌေး မည်မျှစိတ်တွေ လွတ်သွားလိုက်ရမှန်းမသိ။
ခုမှ အရာရှိကြီးအသံကို သူကြားမိရသလို ရှိတော့သည်။

“လိမ္မော်ချိုရဲ့ အသက်ဟာ သိပ်မကြီးလှသေးဘူး ဆရာ
မင်းတင်ဌေး၊ ခုမှ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ ဒီစံအိမ်ဟာ သူတို့ရဲ့
ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် စံအိမ်ကြီးပဲ...”

“လိမ္မော်ချိုဟာ နောက်ဆုံးတစ်ဦးတည်း ကျန်တဲ့မျိုးဆက်
ဖြစ်တယ်၊ ပြောရရင် ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းကပဲ ဒီစံအိမ်ကြီး
ထဲကို ဆယ်သူစိမ်းတစ်ဦးမှ ဝင်ခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ ဆရာမင်းတင်ဌေး-

“သက်ဆိုင်ရာက ကြီးပမ်းနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ လိမ္မော်ချို
ဟာ ပညာအရည်အချင်းကတော့ တန်ဖောင်းမြို့မှာပဲ ဆယ်တန်
အောင်ထားတာ၊ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး...”

“ကျောင်းဆက်မတက်တော့ပဲနဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ယှဉ်နေတဲ့ ပြီး

ကြီးတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ အစကတော့ ပီရီလွန်းတော့ မထင်ပါဘူး၊
သို့လော သို့လောပဲ၊ ခုတော့ သေချာသွားပြီ ဆရာမင်းတင်ဌေး...”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကလွတ်လိုက်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက
တစ်ယောက်တော့ ရှောသွားပြီ၊ သူသတ်တာပဲလေ၊ ဟိုတစ်ယောက်
လည်း သတ်မယ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်...”

ပြစက်ထဲမှ လိမ္မော်ချိုရွှေရုပ်လွှာကို ကြည့်နေဆဲ၊ ပြစက်က
ဖိတ်သွားပြီမို့ မီးတွေပြန်လင်းလာသည်။

“ဒါက ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဆရာမင်းတင်ဌေး ကြည့်ပါဦး...”

စားပွဲပေါ်တင်ပေးလာသည့် ဓာတ်ပုံတွေကို မင်တင်ဌေး
တစ်ခုချင်းယူကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ရွှေရောင်အပြုံးနှင့် လိမ္မော်ချို
ဓာတ်ပုံအား သူ အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်မိပါ၏။ အရာရှိကြီးက
အေးကိုဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကလွတ်လိုက်တဲ့သူ နှစ်ဦးဟာ သေဒဏ်နဲ့
ထိသက်တစ်ကျွန်းပေးထားခံရတဲ့ တရားခံနှစ်ယောက်ပါ၊ ခင်မေဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးကို မက်မန်းဆိုတဲ့အမည်နဲ့ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးထဲကို

ဝင်နိုင်မို့ ကြီးစားခိုင်းလိုက်တယ်. . .”

“မြင့်အောင်ဆိုတဲ့ လူကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေပြီး ဒိစ်အိမ်ရဲ့အနေအထား အားလုံးကို ရအောင်ယူခိုင်းတယ်။ ဒီတာဝန်ကို သူတို့လုပ်နိုင်ရင် သူတို့အတွက် အပြစ်ဒဏ်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် ပေးမယ်လေ. . .”

“မအောင်မြင်ရင်တော့ သူတို့အပြစ်နဲ့ သူတို့ခံပေါ့။ ထွက်ပြေး လို့လည်း မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ဟိုမှာအတော်များများ ရောက်နေတယ်လေ. . .”

“အခုဒီသတင်းတွေ ရလာတာကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ကပဲ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဆောင်ကျဉ်းပေးလို့ ရတာပါပဲ။ ခင်မေရဲ့ နားကပ်နှစ်ဘက်ဟာ အသံဖမ်းစက်နဲ့ ကင်မရာလေးပဲလေ. . .”

“လိမ္မော်ချိုကို မြင်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့။ မြင့်အောင်ကို ခင်မေက အကြံအဖန်နဲ့ ဖမ်းနိုင်ခဲ့သလိုလုပ်ပြီး၊ လိမ္မော်ချိုဆို ကိုယ်တိုင် သတင်းပေးရတယ်။ အဲဒီလိုမှပဲ လိမ္မော်ချိုဆိုတာကို မြင်ရတာ. . .”

“ခု. . .ခင်မေလည်း သေပြီထင်တယ်။ မြင့်အောင်ကတော့

တန်နောင်းမြို့အလွန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အသင့်စောင့်နေတဲ့ လူနဲ့ နေ့စက်ဆုံးတွေ့ပြီး၊ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောပြီးတာနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်. . .”

“အင်း. . .လိမ္မော်ချိုဟာ အသက်ကလေးကလည်း ငယ်ငယ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ရွှေရုပ်ကလေးတမျှ ချောလှပါပေရဲ့။ ဒါပေမယ့်. . .”

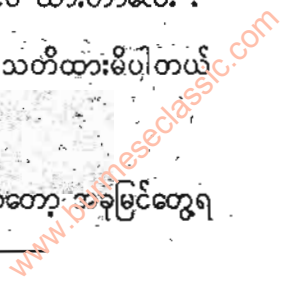
“အဟွန်း. . .သူရဲ့ ရွှေရောင်အပြုံးဟာ တကယ်ကို ကြောက်စရာကောင်းနေတာပေါ့နော် ဆရာ. . .”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မင်းတင်ဌေးကဆိုသည်။ မင်းတင်ဌေး စိတ်ဝင်တစား ပြောလိုက်သောစကားအား အရာရှိကြီးမှာ အပြုံးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေပါလေ၏။

“ပြီးတော့ ဆရာမင်းတင်ဌေး သတိထားမိသလား။ သူ့အနီး မှာ လူအဖော်ကိုမထားဘဲ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ပဲ ထားတာလေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်အားလုံးကို သတိထားမိပါတယ် ဆရာ. . .”

“အင်း. . .သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့စံအိမ်ကတော့ အခုမြင်တွေ့ရ

သမျှ အကုန်အစင်ပါပဲ၊ လုံလုံလောက်လောက်လည်း ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ ဆရာမင်းတင်ဌေး.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အားလုံးပြည့်စုံသလောက်တော့ ရှိပါတယ် ဆရာ.. .”

“ဒါဖြင့် ဒီပုံတွေကြည့်ပြီး အရင်ဆုံး ဆရာမင်းတင်ဌေး လေ့လာထားလိုက်ပါဦး.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ.. .”

“ပြီးတော့ ဆရာမင်းတင်ဌေး အမြန်ဆုံးတန့်နောင်းကို သွားနိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားပါ၊ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပါ ဆရာမင်းတင်ဌေး.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါဆရာ.. .”

“မသွားခင်တော့ ဆရာမင်းတင်ဌေး သိချင်တာတွေရှိသေးရင် လိုအပ်ရင်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးပါ.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး.. .”

“ကောင်းပြီ ဆရာမင်းတင်ဌေး.. .”

ရပ်ရှင်ပြစက်ခန်းထဲမှ အရာရှိကို အရိုအသေပေးခဲ့ပြီး မင်းတင်ဌေး ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သည့်နောက် မင်းတင်ဌေးသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

‘ကဗျာချိုချိုစံအိမ်တဲ့.. .’

ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မလေး လိမ္မော်ချိုတဲ့၊ လိမ္မော်ချို.. .လိမ္မော်ချို။

သူ့ရဲ့ ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ ရွှေရောင်အပြုံးတွေက တကယ့်ကို ထူးခြားနေတာပဲ.. .”

လူကိုတောင် မမြင်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့ ရွှေရောင်အပြုံးကြောင့် ငါ့ရဲ့တည်ငြိမ်လွန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေတောင် ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်သွားလိုက်တာ.. .

ဟင်း.. .လိမ္မော်ချို၊ မင်းဟာ ရွှေရောင်အပြုံးပိုင်ရှင်အလှနဲ့ ခန်းမချောလေးပါပဲလားကွယ်...”

လူချောလူဖြောင့် ရဲအရာရှိကြီးမင်းတင်ဌေးကား သုံးဆယ် ခန်းကျင်ရှိပြီဖြစ်သည့် သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ

မပြစ်ပေါ် မခံစားဖူးခဲ့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြီးများအား ခံစားရင်းမှ
အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်။ . .

လိမ္မော်ချိုမည်သော ရွှေရောင်အပြုံးပိုင်ရှင်မလေး အလှ
နှင့် အကြောင်းများအား လေးနက်စွာ တွေးတော သုံးသပ်နေမိရပါ
သတည်း။

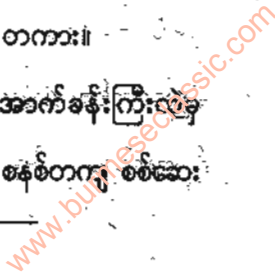

- ငါး -

ညဉ့်။ နာရီပြန်တစ်ချက်။ လူတွေအိပ်မောကျချိန်ပါပေ။
သို့သော် ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးထဲမှ လိမ္မော်ချိုမည်သော အလွန်တရာ
အလှမောလှပသည့် မိန်းမချောလေးကမူ။ . .

တိတ်ဆိတ်နေသော စံအိမ်ကြီးရှိ မြေအောက်ခန်းကြီး
အိမ်ထဲမှာ။ ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားဆိုသည့် သူမ၏ခွေးကြီးနှစ်ကောင်
အတူ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါတကား။

မှန်သည်။ လိမ္မော်ချိုသည် မြေအောက်ခန်းကြီးလှေ
အတွင်းတွင်လှေလှေ့သည့် သံပုံးတွေကို တစ်ခုဆီ စနစ်တကျ စစ်ဆေး

လိုက်ကြည့်နေခြင်းပါ။

စိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ပြီးမှ သူမအိပ်ခန်းဆီသို့ လျှို့ဝှက်လှေကားတစ်ခုမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် လိမ္မော်ချိုသည် အိပ်စက်ခြင်းမရှိသေးပါလေ။

ညင်သာညက်ညာသော လှုပ်ရှားမှုကလေးများနှင့် အခန်းထဲ သူမလမ်းလျှောက် နေပါသေးသည်။ သည့်နောက် ရမ်းရမ်းနှင့် ကားကားနား ရပ်လိုက်ပြီး...

“ရမ်းရမ်းနဲ့ကားကားရေ၊ မင်းတို့နေရာမှာ သွားအနားယူနေကြပါတော့ကွယ်၊ မမလိမ္မော်တော့ မအိပ်သေးဘူး၊ လေသာဆောင်မှာ ထွက်နေဦးမယ်နော်...”

လှပလွန်းသော အပြုံးလေးနှင့် ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားတို့ ခေါင်းကိုပွတ်သပ်ပြီး လိမ္မော်ချိုဆိုသည်။ သူမစကားအဆုံး လူစကားနားလည်လွန်းသော ရွေးကြီးနှစ်ကောင်ကား လိမ္မော်ချို၏အိပ်ရာကြီးရောင်ကြီး အောက်မှာမှ ဖွဲ့ပွကတ္တီပါကြီးထက်တွင် သွားရောက်အိပ်နေလိုက်ကြပါသတဲ့ညည်း။

လိမ္မော်ကြလွန်းသည့် သက်တော်စောင့် ရွေးကြီးနှစ်ကောင်စီကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ လိမ္မော်ချို ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ လေသာဆောင်ဘက်ထွက်သည့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး လေသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်လေ၏။

ဝရန်တာလက်ရမ်း ပန်းသံတိုင်လေးများတွင် ကပ်ရင်း ဝရန်တာတစ်လျှောက် လိမ္မော်ချို လမ်းလျှောက်နေလိုက်သည်။ တစ်နေရာအရောက် ခြေစလေးရပ်ကာ လက်ရန်းထက် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ထောက်ရင်း ကောင်းကင်ထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းကင်ထက်၌ ငွေလမင်းကြီးကား ရှိမနေပါ။ သို့သော် ထြပ်ရောင်လေးတွေကြောင့် ကောင်းကင်ကြီးကိုတော့ လိမ္မော်ချို ခြင့််တွေနေရပါသည်။

“အင်း.. မနက်ဖြန်ကျရင် နာနတ်နဲ့သလဲကို တရုတ်ပြည်သက် အရင်လွတ်လိုက်ရမယ်၊ လမ်းမှာ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုမှ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ဝန်းသီးနဲ့ပုလဲကို လွတ်ရမယ်...”

“ငါ့လက်ထက်မှာ ကဗျာချိချစ်အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးတာ မေမေ

အေးတို့ထက်သာတယ်။ ဘိုးဘိုးတို့လက်ထက်က စီးပွားရေးကို
မိတယ်..."

ကောင်းကင်ကြီးဆီကြည့်ဆဲ ရွှေနှုတ်ခမ်းလွှာ အိအိလေးမှ
ရွှေရောင်အပြုံးလေးများတွဲခိုရင်။ ရင်ထဲ၌ လိမ္မော်ချို ဆိုနေမိခြင်းပါ။

တရုတ်ပြည်နှင့်နီးစပ်သော မြန်မာပြည်၏ နယ်စပ်မြို့လေး
တစ်မြို့ဖြစ်သည့် တန်နောင်းမြို့ကလေးကား နဂိုကမှ စိမ်းမှောင်နေ
သည့် တောတောင်လျှိုမြောင်တွေကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ငွေလမင်းကြီး
ပျောက်ဆုံးနေသည့် ညဉ့်တွင်ကား...

ဝန်းကျင်သည် မဟူရာကဗွလာကြီးတစ်ထည်နှင့် လွမ်းခြုံ
ထားသလို နေရပါသတည်း။ မဟူရာပြင်ကြီးထဲသို့ ဘာရယ်မဟုတ်
လိမ္မော်ချိုသည်စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲမှ...

"တန်နောင်းမြို့ထဲမှာ ဘာတွေထူးခြားနေသလဲဆိုတာ
ကိုတော့ ဝါ သွားလေ့လာရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကဆင်းလာမယ့်
ကုန်သည်တွေနဲ့လည်း သန်ဘက်ခါလောက်ကျရင် စပျစ်ကိုလွှတ်ပြီး
အလုပ်ကိစ္စကားပြောခိုင်းရဦးမယ်..."

အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းတွေက လိမ္မော်ချို ခေါင်းထဲတန်းစီ
နေသည်။

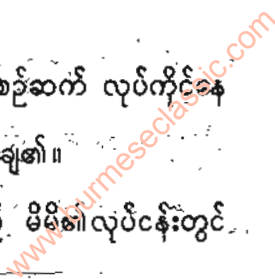
မှန်သည်။ တကယ်တော့လည်း လိမ္မော်ချိုအဖို့ အလုပ်ကိစ္စ
သည်သာ ပထမ။ အလုပ်ကိစ္စသည်သာ ဒုတိယ။ အလုပ်ကိစ္စသည်
သာ တတိယ။

လိမ္မော်ချိုဘဝတွင် တခြားဘာအရေးမျှ တွေးစရာမရှိ၊
ငေးစရာမရှိ။ အိမ်၏စီးပွားရေးအလုပ်မှလွဲ၍လည်း လိမ္မော်ချိုသည်
မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကိစ္စကိုမှ စိတ်မဝင်စားတတ်ပါလေ။

ဘဝတွင်ပြည့်စုံလွန်းမက ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း လိမ္မော်ချို
သည် အတောမသတ်နိုင်သည့် လောဘကြောင့်ပင်လားမသိ။
ဒါမှမဟုတ် သူမသည် မိမိ၏လုပ်ငန်းများထဲတွင်သာ ပျော်ပိုက်လွန်း
နေရသောကြောင့်ပင်လား မဆိုနိုင်။

သူမ၏ဘဝတစ်ခုလုံးအား မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လုပ်ကိုင်နေ
သည့် စီးပွားရေးထဲတွင်သာ မြှုပ်နှံထားပါချေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လိမ္မော်ချိုသည် မိမိ၏လုပ်ငန်းတွင်

အကွက်စေအောင် လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ကျောင်းထွက်ပြီးကတည်းက တန်ဆောင်းမြို့မှ လူများသည် လိမ္မော်ချိုအား မမြင်တွေ့ကြရတော့ သလောက်ရှိသွား၏။

တကယ်ပဲလည်း လိမ္မော်ချိုအား မြင်တွေ့ချင်တိုင်း မမြင်တွေ့ ကြရသည်က အမှန်ပါ။ လိမ္မော်ချိုသည် မိမိ၏လုပ်ငန်းများတွင် အလုပ်သမားများကိုသာ ပိရိအကွက်စေအောင် ခိုင်းစေထားတတ် သည် မဟုတ်ပါလား။

လိမ္မော်ချိုသည် မိမိ၏လေးထပ်တိုက်ကြီးပေါ်မှ တော်ရုံတန်ရုံ လောက်နှင့်တော့ အပြင်ကိုမထွက်။ မထွက်မဖြစ်သည့် ကိစ္စများနှင့် သူမစိတ်လိုလက်ရရှိသည့် အခါများတွင်မတော့ တန်ဆောင်းမြို့အနံ့သို့ လိမ္မော်ချိုသည် မှန်လုံကားကြီးဖြင့် လျှောက်သွားတတ်သည်တော့ လည်း ရှိ၏။

လိမ္မော်ချိုသည် ဘယ်သွားသွားဘယ်လာလာ သူမအနီး၌ ထာဝရမခွဲပါနေတတ်သည်က ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကား၊ သက်တော်ဆောင့် သူမအဖော် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ပါ။

ကားမှန်မည်းကြီးများ အလုံပိတ်ပြီး မောင်းသွားလျှင် တန်ဆောင်းမြို့မှ လူအားလုံးက လိမ္မော်ချိုကားမှန်းတော့ သိကြပါ ချေ၏။

သို့ပေမယ့် လိမ္မော်ချို ရွှေမင်းသမီးလေး၏ ရွှေရုပ်လွှာကိုမူ ညော်သူကမျှ မြင်ချင်၍လည်း မမြင်တွေ့နိုင်ကြပါလေ။ လိမ္မော်ချိုသည် ထိုရွှေအထိ မိမိကိုယ်မိမိ ကျစ်လစ်သိပ်သည်း လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်တတ် ခါ၏။

သူမထိုသို့ နေထိုင်တတ်ခြင်းကြောင့်ပင်လားလည်း မဆိုနိုင်။ သူမအား လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သူမရုပ်ရည်နှင့် သူမ အကြောင်းကို အားလုံးကစိတ်ဝင်စားကြသည်။

သည်ပြင် သူမနာမည်လေးကို ကြားလိုက်သည်နှင့်လည်း စိတ်ဝင်စားသည့်လူမျိုးက ရှိနေတတ်ပါသေး၏။

တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ အကြောင်းသိနေသူတစ်ဦးက မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ အကြောင်းမသိသူတစ်ဦးအား လိမ္မော်ချိုအကြောင်းအား ပြောပြလိုက်လျှင် ပြောသူကော နားထောင်ချွေပါ ရင်တနွေးနွေး

www.burmeseclassic.com

ရှိရသည်အထိ စိတ်ဝင်တစား ရှိကြရပါချေ၏။

လိမ္မော်ချိုသည် အမှောင်ဝန်းကျင်ထဲ ဘာရယ်မဟုတ်ကြည့်
နေဆဲ။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းများလည်းတွေးရင်း အတန်ကြာသည်
အထိ ဝရန်တာတွင် ထွက်ရပ်နေပြီးကာမှ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ သူမ
ပြန်ဝင်ခဲ့ပါလေ၏။

အိပ်ခန်းတွင်းရောက်သည်တွင် လိမ္မော်ချိုသည် အခန်းမီးကို
ပိတ်လိုက်ပြီး ညအိပ်မီးသီးပြာပြာလေးကို ထွန်းထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ညအိပ်မီးရောင်ပြာပြာလေးအောက်၌ ဝင်းနေသည့်
ကြေးခုတင်အိပ်ရာကြီးထက် လိမ္မော်ချိုသည် သက်တောင့်သက်သာ
လှဲ့လျောင်းလိုက်လေသည်။

ရေမြုပ်မွှေရာအိမ်ကြီးထက် လိမ္မော်ချိုသည် ကိုယ်ရောစိတ်ထိ
လျှော့ချလိုက်ပြီး မျက်ဝန်းလေးများကို မှေးမှိတ်လိုက်သည်။

မကြာလိုက်ပါ။ သာသာယာယာဖြင့် လိမ္မော်ချိုသည်
အိပ်ပျော်သွားဟန် ရှိပါ၏။

လိမ္မော်ချို၏ ပြန်၍အိပ်ရာဝင်ချိန်သည် နာရီပြန်သုံးချက်

ထိုသို့ညဉ့်ချိန်၌ ထ၊ပြီး လုပ်ကိုင်ရသည့် လုပ်ငန်းများသည် လိမ္မော်ချို
အတွက် ညစဉ်တော့ဖြင့် မဟုတ်လေပါ။

အရေးကြီး ကြီးသလို၊ စိတ်ကူးရလျှင်လည်း ရသလို ထ၊
လုပ်တတ်သည့် လိမ္မော်ချိုအကျင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဖူးဖူးရွန်းစက် မှန်အိညက်သော ယင်ဖိုပင် မသန်းဘူးသည့်
အပျိုစင်ကညာ လိမ္မော်ချို တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သည့် ခမ်းနား
လွန်းသော အဆောင်တော်ကြီးကား ညအိပ်မီးရောင် ပြာပြာလေး
အောက်ဝယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်သတည်း။

ခုတော့ ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သေးလဲ. . .”

သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းပေါ်မှ ကြီးတစ်ချောင်းတွင် ဧကက်ထိုး တွဲလောင်းကြီး ကျနေသည့် မင်းတင်ဋ္ဌေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဆရာကမ်းရတနာ မောင်ခိုင်ရာဇာကြီး ဦးခရားကား သည်တစ်ချိတော့ ခင်းတင်ဋ္ဌေးအား အပိုင်ကိုင်နိုင်သွားရပြီမို့ သဘောအကျကြီး ကျနေ ရပါချေတော့၏။

- ခြောက် -

“အား. . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေး ထောင်ခြောက်မိသွားပြီ။

“ဟား. .ဟား. .ဟား. .ဟား. .ဟား. .ဟား. .”

မင်းတင်ဋ္ဌေးအဖြစ်အား သဘောကျသည့် ရယ်သံကြီးတစ်သံက တောတောင်များအလယ် ဟိန်းလျက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

သည့်နောက် ထိုလူများ မင်းတင်ဋ္ဌေးရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“ဟား. .ဟား. .ဟား. .ဘယ်လိုလဲ ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေးရဲ့၊

မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ ဦးခရားဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ကြီး ၉ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်ကာ ရှိနေပါသော်လည်း. . .

မင်းတင်ဋ္ဌေး အနေအထားက စိုးစဉ်းမျှ မတုန်လှုပ် သယောင်ဖြင့်. . .

“ဒီမှာ ဦးခရား၊ ကျုပ်ကိုမိလို့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လွတ်ပြီ ထင်နေသလား. . .”

“ဟား. .ဟား. .ဟား. .ကျန်တာ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေးရဲ့၊ အဓိကက ခင်ဗျားပဲလေ၊ ခင်ဗျားကို ခုလိုမိထားမှ တော့ ကျန်တာတွေက ငှက်ပျောသီးအခွံခွားရတာမှ ခက်ပါဦးမယ်

ဗျာ . . .”

“အဟွန်း.. .ဟွန်း.. .”

မင်းတင်ဋ္ဌေးရယ်သည်။

ချောမွေ့စွာရယ်နိုင်နေသည့် မင်းတင်ဋ္ဌေးဆီ ဦးခရားမှာ မျက်မှောင်တွန့်ကြီးဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိသွားရပြီးမှ . . .

“ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး၊ ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်ကို တော်တဲ့ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရုပ်ရည်က ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူးဗျာ . . .”

“ခင်ဗျားရုပ်ရည်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေတောင် ရှုံးတဲ့ရုပ်ရည်ပဲ၊ ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ခဲ့ရင် ခုလိုတောကြီးတောင်ကြီးထဲ ပင်ပင်ပမ်းပမ်း . . .”

“တော်စမ်း.. .ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဟွန်း.. . ကျုပ်က ခင်ဗျားလက်ခုပ်ထဲက ရေပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ကျုပ်ကိုလုပ် ဒါပဲ၊ အပိုတွေမပြောနဲ့ . . .”

“ဟား.. .ဟား.. .ဟား.. .ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး၊ ကျုပ်ဟာ ဦးနောက်

ကောင်းလို့သာ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဧကရာဇ်တစ်ဆူ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး.. .”

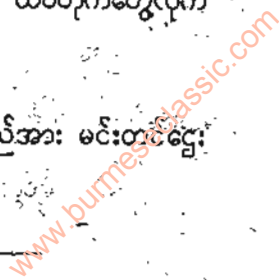
“ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တရားခံလည်း လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဒီတော့ ဒီတောကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်းပဲထားသွားရုံပဲ၊ ညမိုးချုပ်တဲ့အခါကျတော့ ဒီတောထဲက သားကောင်တွေက ခင်ဗျားကိစ္စကို ရှင်းသွားပေးမှာပေါ့၊ ဟား.. .ဟား.. .ဟား.. .”

ဦးခရားစကားကို မင်းတင်ဋ္ဌေး သဘောပေါက်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်မှ တူထပ်စိမ်းမှောင်သော တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေက ပေါလွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးခရားရည်ရွယ်ချက်က သူ့လက်ဖြင့် မိမိကိုသတ်စရာမလို။ ညရောက်လျှင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေနှင့် မိမိအား ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရုံနှင့် မိမိကိစ္စကပြီးနေကြောင်း . . .

ဦးခရား၏ ထိုသို့သောအကြံအစည်အား မင်းတင်ဋ္ဌေး နားလည်လိုက်ပါ၏။

ဦးခရားကို မင်းတင်ဌေးစကားမဆိုတော့။ မင်းတင်ဌေး
မျက်နှာချောချောက ထောင်ချောက်တန်းလန်းနှင့် ရှိနေသည့်ထဲကပင်
ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေလိုက်ပါချေ၏။

“ဟဲ့. ဦးမင်းတင်ဌေး၊ ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုမှ
မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဟဲ့. .ဟဲ့. . .”

ဦးခရားဆိုရင်း မင်းတင်ဌေးအနီး ကပ်သွားလိုက်သည်။
သည့်နောက် မင်းတင်ဌေးကိုယ်ထဲမှ လက်နက်တွေကို ရှာဖွေရင်း
ဦးခရားထုတ်ယူလိုက်၏။

သေနတ်တစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း။

“ဟဲ့. .ဟဲ့. .ဟဲ့. . .”

မင်းတင်ဌေးကိုယ်ထဲမှ ရသည့်လက်နက်တွေကိုကြည့်ပြီး
ဦးခရားရယ်သည်။

ပြီးတော့ မင်းတင်ဌေးနှင့် သုံးကိုက်ခန့်အကွအတွင်
မင်းတင်ဌေး လက်နက်တွေကို ဦးခရားပစ်ချလိုက်၏။

မင်းတင်ဌေးက ဘာစကားမှ မဆို၊ ဦးခရားလုပ်သမျှသာ

ကြည့်နေမိချေ၏။

“ဟဲ့. .ဟဲ့. .ဟဲ့. ဦးမင်းတင်ဌေး၊ ခင်ဗျားဟာ တိုင်းပြည်ကို
ချစ်တဲ့၊ တိုင်းပြည်ကိုချစ်ခင်တွယ်တာတဲ့ ရဲအရာရှိကြီးကစ်ဦး အလွန်ပဲ
ပီသပါပေတယ်ဗျာ. . .”

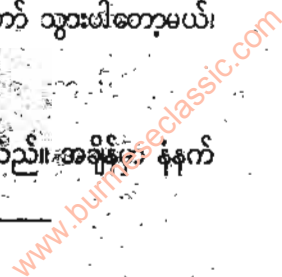
“ဒါဝေမယ့် လူသတ္တဝါဟာလည်း စီးပွားရေးအတ္တသမား
တွေပဲဗျာ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့လည်း ကိုယ်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ခုတော့
ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမှကျုပ်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးလို့ကို မရဘူးဆိုတော့လဲ...”

“ဟဲ့. .ဟဲ့. .ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲဗျာ၊ ကီးချစ်၊
မကိုက်တော့လည်း အနှေးနဲ့အမြန် သွားကြတာပေါ့၊ မပုစုတ်ဘူးလား
ဦးမင်းတင်ဌေး. . .”

“ဒီမှာ ဦးခရား၊ ခင်ဗျားစကားတွေ ကျုပ် ဘာမှနားမထောင်
ချင်ဘူး. . .”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်၊
ဟဲ့. .ဟဲ့. .ဟဲ့. . .”

ဦးခရားနာရီဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်နဲ့ နံနက်

ဆယ်နာရီခွဲရုံလေးသာ ရှိပါသေး၏။

ဦးခရားမှာ မင်းတင်ဌေးဆီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက် သွားဟန်ပြင်ပြီးမှ မင်းတင်ဌေးထံ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး မင်းတင်ဌေးအား ကလိသလို၊ ရိသလိုဖြင့် . . .

“ဪ . . . ပြောခဲ့ရဦးမယ်၊ အားတော့နာပါတယ်ဗျာ၊ ဦးမင်းတင်ဌေးလည်း ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေရတာ ဒီနေ့ဆို နှစ်ညနဲ့ တစ်နေ့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ ဦးမင်းတင်ဌေးနဲ့ ကျုပ်တို့စာရင်းရှင်းပါ ပြီနော့။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . .”

“ကျုပ်ကားစာတော့ ဓာတ်ဆီကုန်လို့ မောင်းမရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ လဲန်ခရူဆာကားလေးနဲ့ပဲ ကျုပ်ခရီးဆက်ဖို့ မ.စ လိုက်ပါလို့ . . .”

“အဟွန်း . . .”

မင်းတင်ဌေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲလေ . . .”

“ကျေးဇူးပဲ ဦးမင်းတင်ဌေး၊ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကျုပ် သွား

စလံနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တကယ်ပဲသွားပါတော့မယ်ဗျာ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ . . .”

ဆိုရင်း မင်းတင်ဌေး မြင်ကွင်းမှ ဦးခရားတစ်ယောက် အောင်နိုင်သူကြီးနယ် ထွက်သွားပါလေတော့၏။

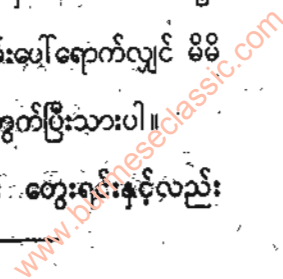
မင်းတင်ဌေး မြင်ကွင်းမှ ဦးခရား ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းတင်ဌေးကား ထောင်ချောက်မှ လွတ်ရန် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသေးပါလေ။ ထောင်ချောက်တန်းလန်းအနေအထား နှင့်ပင်ငြိမ်လျက် နေနေသည်။

ဦးခရားတစ်ယောက် မိမိကားကို လိုက်ရှုနေမည်ကိုလည်း မင်းတင်ဌေးစိတ်ထဲ တွက်နေမိပါ၏။

ကားက တောလမ်းလေးတစ်နေရာမှာပင် မင်းတင်ဌေး ထားခဲ့သည်မို့ တောထဲမှထွက်သည်နှင့် လမ်းပေါ်ရောက်လျှင် မိမိ ထားကို ဦးခရားမြင်တွေ့နိုင်မည်ကိုလည်း တွက်ပြီးသားပါ။

စိတ်ထဲမှ ဦးခရားအကြောင်းအား တွေးရင်းနှင့်လည်း

မင်းတင်ဋ္ဌေးထောင်ချောက်ကြီးကို တစ်ချက်လှေလာလိုက်သည်။

သစ်ကိုင်ပေါ် မင်းတင်ဋ္ဌေးကိုယ်ကိုလှုံ့ ရောက်နိုင်လျှင်

ထောင်ချောက်ကြီးက ဖြည့်ရန်မခဲယဉ်းကြောင်း သုံးသပ်မိလိုက်ပါ၏။

ထောင်ချောက်ကြီးဆီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ အသား

ပြန်၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

လက်မှနာရီဆီ မင်းတင်ဋ္ဌေး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဆယ်

တစ်နာရီစိုးပေတော့မည်။

ဒီတော့ထဲမှထွက်ရန် မိမိကားကို ဦးခရား မယူဘဲနှင့်

လွယ်လွယ်နှင့် ခရီးဆက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း မင်းတင်ဋ္ဌေး

သိသည်။

မိမိကားကို ဦးခရား ယူကိုယူရမည်။

“ဝန်း..”

“အဟွန်း.. ဟွန်း..”

မင်းတင်ဋ္ဌေး အတွေးတို့ပင် မဆုံးလိုက်။ တစ်နေရာ

ပေါက်ကွဲသံကြားအား မင်းတင်ဋ္ဌေး ကြားလိုက်ရပါသည်။

“အဟွန်း.. ဟွန်း.. ဟွန်း၊ ဦးခရားရေ၊ ဒီတစ်ခါတော့

ဦးခရား၊ အပြီးသွားပြီလို့ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်သွားတဲ့စကားက

တကယ့်ကိုမှန်တာပါပဲဗျား..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“ဟင်.. ကိုကို.. ကိုကို..”

“အင်း.. ဟင်.. ဟင်.. ဘာ.. ဘာလဲ ညီညီ..”

မိမိအား လှုပ်ခေါ်နှိုးလာသည့် ညီဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး

မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ ရုတ်တရက်တုံ့ဆိုင်းရင်းက တအံ့တဩမေးမိသည်။

“ဟာဗျာ ကိုကို ယောင်နေတာဗျာ၊ အိပ်မက်တွေမက်နေတာ

ထင်တယ်..”

“အဟား.. အင်း၊ ဟုတ်တယ် ညီရာ၊ ကိုကို အိပ်မက်မက်

နေတာ..”

ညီဖြစ်သူ မင်းတင်ဋ္ဌေး၏စကားအား မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ အပြီး

ဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ပါလေ၏။

“အဟွန်း.. ထင်သားပဲ၊ ကချင်ပြည်နယ်က ကိုကိုတာဝန်

ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးအိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်လား... .”

“အင်း.. .ဟုတ်တယ် ညီ၊ ကိုကို့စိတ်ထဲ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဘာကြောင့် သွားအိပ်မက်မက်မှန်းမသိဘူး.. .”

“တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ သန်ဘက်ခါဆို ကိုကိုက ခရီးထွက်ရဦးမှာမဟုတ်လား.. .”

“အင်း.. .ဟုတ်မယ်ထင်တယ်.. .”

ညီဖြစ်သူကိုဆိုရင်း မင်းတင်ဌေးမျက်စိနားထဲ မာတ်ပုံထဲမှ လိမ္မော်ချိုရွှေရုပ်လွှာနှင့်အပြူးလေးအား မြင်ယောင်မိလေ၏။

“ဪ.. .ညီညီ.. .”

“ဗျာ.. .ကိုကို.. .”

“ကိုကို ဒီတစ်ခါခရီးထွက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကြာမယ် မသိသေးဘူး၊ အဲဒါမေမေ့ကို ညီက ကိုကို့ကိုယ်စားပါထည့်ပြီး ပိုဂရုစိုက်ပေးပါနော်.. .”

“စိတ်ချပါ ကိုကိုရာ၊ ညီတို့မှာ မိသားစုမှသုံးယောက်တည်း

ရှိတာ၊ ပြီးတော့ ညီတို့အတွက် မေမေပဲရှိတော့တာ၊ မေမေမှ ဂရုစိုက်ရင် ညီတို့က ဘယ်သူ့သွားဂရုစိုက်ရမှာလဲ.. .”

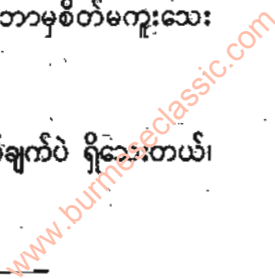
“ပြောတတ်ဖူးလေ၊ ညီမှာ မေမေထက် ဂရုစိုက်ရမယ့်သူများ ရှိနေပြီလားလို့၊ အဟွန်း.. .ဟွန်း.. .”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ညီက မေမေသဘောတူမယ့် မိန်းမမှ ထူမှာပါဗျာ၊ ကိုကိုသာနော်.. .ဟွန်း.. .သွားလေရ မိန်းမတွေက ဝိုင်းနေတာ၊ ညီက မသိဘူးထင်လား.. .”

“အဟွန်း.. .ဟွန်း.. .ကိုကိုက စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုလည်း ညီလိုပဲ၊ မေမေသဘောတူတဲ့ မိန်းမပဲယူမှာ၊ ညီကကော ဆရာဝန်လူချောဆိုတော့ ကိုကိုထက်တောင်ပိုပြီး မိန်းမတွေ ဝိုင်းနေဦးမှာ.. .”

“တော်ပါ ကိုကိုရာ၊ ညီ တကယ် ဘာမှစိတ်မကူးသေးပါဘူး.. .”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ.. .ကဲ.. .နာရီပြန်နှစ်ချက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုကိုတို့ပြန်အိပ်ကြရအောင်.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို...”

မင်းတင်ခိုင်ဆိုရင်း အိပ်ရာထက် ပြန်လှဲလျောင်းလိုက်ပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်ထားဆဲက ရုတ်တရက် ပြန်အိပ်မပျော်သေးသဖြင့် အတွေးတို့က လွင့်ပျံ့သွားရပါလေ၏။

မှန်သည်။ ဦးခရားဆီသို့ မင်းတင်ဋွေး အတွေးများ ရောက် သွားရခြင်းပါ။

တစ္ဆယ်တော့ ဦးခရားကား မိမိ၏ကားအား စက်နှိုး လိုက်သည်နှင့် ကားထဲမှကြိုတင်တပ်ဆင်ထားသည့် ဗုံးပေါက်ကွဲ သွားရသဖြင့် ဦးခရားဘဝသည်လည်း နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရပါသတည်း။

ရန်သူနှယ်မြေ ရန်သူဝန်းထျင်ထဲ မင်းတင်ဋွေးသည် စုံစမ်း ကျက်စားနေသမျှ မိမိစီးသည့်ကားအား ရပ်ထားခဲ့လျှင် မင်းတင်ဋွေး သည် မိမိအသုံးပြုသည့်ကားထဲ၌ သင့်လျော်ရာ အမျိုးအစားနှင့်ညီ သည့် ဗုံးတစ်မျိုးမျိုးအား အသင့်ဆင်ထားခဲ့တတ်သည်။

မင်းတင်ဋွေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်နည်းတစ်နည်းပါပေတည်း။

မင်းတင်ဋွေးသည် ဦးခရားအတွေးအား ခေါင်းထဲမှခါထုတ်

ထိုက်ပြီး ပြန်၍အိပ်စက်ရန် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

သန်ဘက်ခါဆိုလျှင်လည်း တန်ဖောင်းမြို့သို့ သူတာဝန်နှင့် ခရီးထွက်သွားရဦးတော့မည်မို့ မင်းတင်ဋွေးကား မသွားခင် ထိုအိပ်မည့် အစီအစဉ်များအား စိတ်ကူးရင်းဖြင့် နောက်ဆုံးသော် ပြန်လည်ကာ အိပ်ပျော်သွားရပါလေသတည်း။ ။

- ခုနစ် -

“ကဲ... သား တာချီလိတ်ခရီးစဉ်က လူတွေခေါ်နေပြီ၊ သား အထဲဝင်တော့...”

မိခင်ကြီး ဒေါ်ဆွေဆွေ၏ မိမိပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆိုလာ သည့်စကားကြောင့် မင်းတင်ဌေးသည် ခရီးစဉ်အရ အဝင်အထွက် ဂိတ်မှ ခရီးသည်များ ဝင်ရောက်သွားကြသည်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့် ပြီး မိခင်ကြီးနှင့် ညီဖြစ်သူထံ ပြန်ကြည့်ရင်းက... . .

“မေမေ... ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ချပါနော်... . .”

“မေမေသားကြီးကို မေမေစိတ်မချဘူးဆိုတာ ဒီနေ့အထိ

စရှိသေးပါဘူး သား၊ မေမေသားတွေကို မေမေ အမြဲတမ်းစိတ်ချ နေတာ၊ ယုံကြည်နေတာ၊ မေမေသားတွေအတွက် မေမေဟာ အရာ ခပ်သိမ်း တရားသောနည်းနဲ့ - အောင်ပွဲဆိုင်နိုင်ဖို့ အမြဲဆုတောင်း ပေးနေပါတယ် သား... . .”

ရဲအရာရှိဟောင်းပီပီ ဒေါ်ဆွေဆွေစကားတွေက ပြတ်ပြတ် သားသားရှိလှ၏။ ဒေါ်ဆွေဆွေ၏ ခန့်ညားချောမွေ့သော မျက်နှာ သည်လည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုတွေနှင့်ပါ။

မင်းတင်ဌေးနှင့် မင်းတင်နိုင်တို့မှာ သူတို့၏မိခင်ဆီ ပြိုင်တူ ကြည့်မိလိုက်ကြပြီး မင်းတင်ဌေးက... . .

“မေမေပို့သနေတဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ နေရာတိုင်းမှာ ဘေးမသိရန်မခဘဲ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင် ခဲ့ပါတယ် မေမေ၊ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... . .”

ဒေါ်ဆွေဆွေ သားကြီးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပြုံးသည်။

“ကိုကို... . .”

“ပြော... ညီညီ... . .”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်ညတုန်းက အိပ်မက်မက်တယ်. . .”

“ဘယ်လိုမက်လဲ. . .”

“ကိုကို့ကိုမက်တာ. . .”

“အဟွန်း. . . ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး. . .”

မင်းတင်ခိုင်မှာ ညက သူ့အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားသလို

ရှိပြီးမှ မင်းတင်ဌေးထံ လေးနက်စွာကြည့်သည်။

မိခင်ကြီးမှာလည်း သားငယ်၏မျက်နှာဆီကြည့်ပြီး စကား

တို့ကို အပြုံးနှင့်နားစွင့်နေမိ၏။ မင်းတင်ဌေးကလည်း ညီချောအား

အပြုံးနှင့်ပင် ကြည့်နေပါလေ၏။

မင်းတင်ခိုင်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူအား လေးနက်စွာတစ်ချက်

ကြည့်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာချောချောမှာ ပြုံးလာရပြီး. . .

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုမိန်းမရတယ်တဲ့. . .”

“အဟွန်း. . . မေမေက သဘောတူပေးစားတာတဲ့လား ညီ”

“အင်း. . . အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မေမေလည်း ကြည်ဖြူနေ

တယ်၊ ဒါပေမယ့်. . .”

“ဟင်. . . ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ညီ. . .”

“အဟွန်း. . . အိပ်မက်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုကို၊

နောက်ဆုံးမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတယ်. . .”

“ဟာကွာ၊ မိန်းမက ဘယ်ရောက်သွားလဲ ညီရ. . .”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ပျောက်သွားတယ် ကိုကို. . .”

“အဟွန်း. . . ဟွန်း. . .”

မင်းတင်ခိုင် စကားကြောင့် မင်းတင်ဌေး ရယ်သည်။

“ကဲ. . . သားတို့ စကားသိပ်ကောင်းမနေကြနဲ့ လေကွယ်၊

ဟိုမှာ ခရီးသည်တွေ ဝင်သွားကြတာ ကုန်တောင်နေပြီ သားကြီးလည်း

ဝင်တော့. . .”

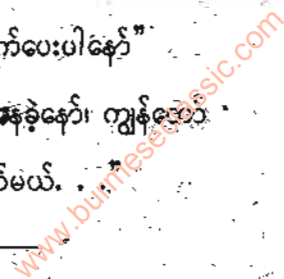
“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဪ. . . ညီ. . .”

“ဗျာ. . .”

“မေမေ့ကို တိုကိုကိုယ်စားပါ ဂရုစိုက်ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုကို၊ မေမေ ဒီနားခဏနေခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်

တို့ကိုကို အဝင်ပေါက်နားအထိ သွားပို့လိုက်မယ်. . .”

“အေး အေး...”

ပစ္စည်းတင်လှည်းကလေးကို မင်းတင်ခိုင် တွန်းပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အဝင်ဂိတ်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အဝင်ဂိတ်နားရောက် ခါနီးတော့ မင်းတင်ခိုင်က...

“ကိုကို...”

“ဟင်...”

“အိပ်မက်ထဲမှာလေ ကိုကိုရတဲ့မိန်းမက တော်တော်ချောတာ ပဲဗျာ...”

“ဟုတ်လား၊ အဟွန်း၊ ဟွန်း...”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကိုရ၊ သိပ်... သိပ်ကိုချောတာပဲ၊ မယ်စကြာ၊ မယ်ကမ္ဘာတွေတောင် ရှုံးဦးမယ်...”

“အဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ကဲ... ကဲ... ကိုကိုကို မိန်းမလှလှလေး ရအောင် အိပ်မက်မက်ပေးတဲ့ ညီကို ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ကဲ... ကိုကိုသွားမယ်၊ ညီတို့လည်း ပြန်တော့နော်၊ ဟိုမှာ မေမေ စောင့်နေ တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ စာလည်း မှန်မှန်ရေးဦးနော်...”

“ရေးမှာပေါ့၊ ညီက စာရေးတဲ့အခါ မေမေကျန်းမာရေး အကြောင်းလည်း ထည့်ရေးနော်...”

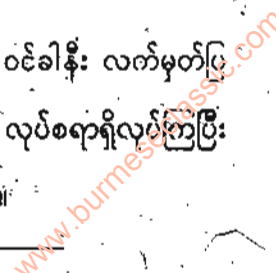
“စိတ်ချ ကိုကို...”

“ကိုကို သွားမယ်...”

မင်းတင်ခိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မင်းတင်ဋေးမှာ ညီချောအား သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး-မိခင်ကြီးထံ တစ်ချက် လှမ်းကြည့် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပစ္စည်းလှည်းကလေးကို တွန်းရင်း လေယာဉ်ရုံး အဆောက်အဦးကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပါလေ၏။

ပစ္စည်းတင်ကောင်တာရှေ့အရောက် ခရီးသည်အဖြစ် သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေပြီမို့ လက်မှတ်ကောင်တာတွင် လက်မှတ်ပြပြီး သူ ပစ္စည်းချိန်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ထွက်ခွာရာအခန်းသို့ ဝင်ခါနီး လက်မှတ်ပြ လက်မှတ်ထိုးပြီးသော် တာဝန်ရှိသူတွေက လုပ်စရာရှိလုပ်ကြပြီး ထွက်ခွာရာခန်းမဆီသို့ သူ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ထွက်ခွာရာစခန်း၌ လေယာဉ်ထွက်ချိန်အား သူ
ဘယ်လောက်မှ ထိုင်မစောင့်လိုက်ရ။

တစ်အောင်ကြာသည်တွင် တာချီလိတ်မြို့သို့ သွားမည့်
ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရပါလေတော့၏။

မကြာပါ။ လေယာဉ်ကြီးသည် အင်ဂျင်နီးသံနှင့်အတူ
ပြေးလမ်းပေါ်မှဘီးလိုမ့်၍ အရှိန်ယူကာ စေဟင်ထဲသို့ ငှက်ကြီး
တစ်ကောင်အလား ပျံသန်းခဲ့ပါလေတည်း။

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် အောက်၌မြင်နေရသည့် မြေပြင်ပန်းချီ
ကားချပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့်ရင်း အတွေးက ညီဖြစ်သူ၏စကား
များဆီ ရောက်သွားရပါချေ၏။

ဟင်း.. လိမ္မော်ချိုတဲ့။ နာမည်လေးက ချစ်စရာလေး။
လူကလည်း.. ဟင်း.. .။

ထိုအတွေးကို သူ အဆုံးမတွေးဖြစ်။ သက်မမောသာ
တစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ငါ အခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်က တခြားအလုပ်တွေနဲ့ မတူဘူး။

အမျိုးသမီးချည်းပဲ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မသမာမှုစီးပွားရေးဂိုဏ်းထဲကို
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရမှာ၊ ဟင်း.. အင်း.. ငါ ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရင်
အဆင်ပြေမလဲ။

လိမ္မော်ချိုဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို မြင်ရဖို့က လွယ်တဲ့အလုပ်
မဟုတ်လေတော့.. အင်း.. .။

မျက်ဝန်းအစုံမှိတ်ကာ မင်းတင်ဋ္ဌေး စဉ်းစားနေမိသည်။
အတွေးများထဲတွင် သူ လွှင့်ပျောနေဆဲ လေယာဉ်ကြီးကား တိမ်စိုင့်
တိမ်ခများကြား ထိုးဖောက်ပျံသန်းလျက်ရှိပါသတည်း။

- ၅၈ -

“မောရဂုဏီလို ငွေပန်းချီတောင် လက်မှိုင်ချရသကဲ့၊ မမမိအို. . .”

“ဟင်. . .”

ရပ်နေကြနေရာတွင် တားလေးကို ထိုးရပ်အပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ မြေပေါ်သို့ ခြေနုနုလေးတစ်စုံချလိုက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရသော စန္ဒရာသံလက်သံကြောင့် လိမ္မော်ချိုထဲမှ အံ့သြအာမေဇိုတ်သံလေးတို့ ထွက်သွားရလေခြင်းပါ။

စန္ဒရာသံလေးက မြူးမြူးညက်ညက်ကလေး ထွက်ပျံ့

နေဆဲ။ တစ်ချိတစ်ချိတွင် တိုက်ခတ်လိုက်သည့် လေအစုံတွင် စန္ဒရာသံလေးအား လိမ္မော်ချိုသည် မိန်းမူးဆွတ်ပျံ့စွာ ပို၍ ကြားမိရချေ၏။

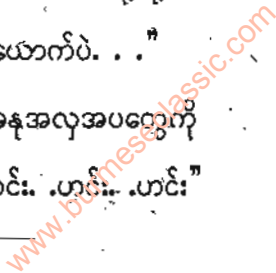
“ဒီစန္ဒရာသံ ဘယ်ကလာနေပါလိမ့်. . .”

အတွေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ တိုက်အိုကြီးများနှင့် တိုက်တန်းကြီးများဆီ လိမ္မော်ချို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“အရင်က တစ်ခါမှမကြားမိပါဘူး၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားကြားရတယ်၊ လက်သံကလည်း ငြိမ်ညောင်းချိုလွင်နေတာပဲ၊ အေးလေထွမ်းကျင်ပြီး ဝါရင့်နေတဲ့သူမှသာ ဒီလိုတီးခတ်နိုင်မှာပေါ့. . .”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခုလိုသာယာတဲ့ စန္ဒရာသံလေးကို ကြားရတော့ ငါ့စိတ်မှာ ကြည်နူးမိတယ်၊ အင်း. . . အနုပညာစွမ်းအားက ငါ့စိတ်ကိုတောင် ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တယ်၊ အို. . . ငါကဘာမို့လို့လဲ၊ ငါဟာ လူသားတစ်ယောက်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲ. . .”

“ဒီလိုသာယာတဲ့ သံစဉ်တွေနဲ့ အနုအလှအပတွေကို မိန်းမသားပီပီ မက်မောခံမင်တာမျိုးပဲပေါ့၊ အဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

တစ်ဦးတည်း အတွေးများနှင့် မိမိအတွေးများအား သဘောကျကာ လိမ္မော်ချို ပြုံးသည်။ စန္ဒရားသံစဉ်လေးကို နားစွင့်ရင်း တောရိပ်တောင်ရိပ်များဆီ လိမ္မော်ချိုသည် ကြည်နူးစွာလှမ်းကြည့်နေမိ၏။

အတန်ကြာ တီးခတ်ပြီးသော် စန္ဒရားသံလေးများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။

“ဟင်း. . .”

စန္ဒရားသံလေး မကြားရလေတော့ လိမ္မော်ချိုသည် သက်မောအား ချမိလိုက်လေသည်။ စန္ဒရားသံစဉ်လေးအား လိမ္မော်ချိုသည် ထပ်ပြီးကြားရနိုး တောင့်တမျှော်လင့်မိသည်က အမှန်ပါတည်း။ သို့သော်လည်း စန္ဒရားသံလေးကိုတော့ဖြင့် လိမ္မော်ချို မကြားရပါလေတော့။

မှန်သည်။ လိမ္မော်ချို မမြင်မတွေ့ မသိနိုင်သည့် တစ်ဖက်တွင် ကား မင်းတင်ဌေးသည် တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး၏ အခန်းတစ်ဆောင်ထဲ၌ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့်

မြှောက်တစ်ခုမှ လိမ္မော်ချို၏ ရွှေရုပ်လွှာအား အနီးကပ်ဆွဲယူကာ အသေးစိတ်ကြည့်နေလေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်း. . .”

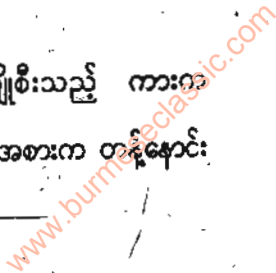
မှန်ပြောင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး မင်းတင်ဌေး သက်မမောကို ချလိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသော လိမ္မော်ချို၏အလှကဖြင့် ပမာနိုင်ပြန်ပင် မရနိုင်အောင်ပါတကား။

ရွှေလိုင်း၍ မွတ်စင်နေသည့် လိမ္မော်ချို၏အသားလေးတွေထပင် တွေ့မြင်သူတိုင်းအား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအားရှိကြောင်း မင်းတင်ဌေး ဝန်ခံချင်ပါ၏။

“ဟင်း. . .”

မင်းတင်ဌေး သက်မမောကြီးအား ထပ်ချမိပြန်သည်။ သည့်နောက် သူသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် လိမ္မော်ချိုကားဆီသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

တန့်နောင်းမြို့လေးတွင် လိမ္မော်ချိုစီးသည့် ကားတစ်ကားကို အပျံစား။ သူမစီးသည့် ကားအမျိုးအစားက တန့်နောင်း

မြို့တွင် တစ်စီးသာရှိကြောင်း မင်းတင်ဌေး သိထား၏။

ကားထဲသို့ မင်းတင်ဌေး ပြောင်းရွှေ့ကြည့်သည်။ ကားထဲတွင် ဓမ္မကြီးနှစ်ကောင်။ ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကား။ မင်းတင်ဌေး သိ၏။ မင်းတင်ဌေးကြည့်နေဆဲ ကားထဲသို့ လိမ္မော်ချို ဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။

မင်းတင်ဌေးသည် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် လိမ္မော်ချို ကားလေးအားမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေမိ၏။

“ဟင်း. . .”

“လိမ္မော်ချိုရယ်. . . မင်းသိပ်လှတာပဲ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မင်းရဲ့အလှတွေကို ဘာလို့နဲ့အိုင်ကြီးထဲမှာ နှစ်ထားချင်နေတာလဲ မိန့်ကလေးရယ် မင်းရဲ့ ဘဝဟာ ဒဏ္ဍာရီဆန်တယ်၊ မင်းဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲက ရွှေမင်းသမီးလေးပါပဲ. . .”

“လိမ္မော်ချိုရယ်. . . မယုနိုင်စရာ၊ လက်မခံနိုင်စရာပါပဲကွယ်. . .”

“ဟင်း. . .”

“မင်းရဲ့ဘဝနဲ့အလှကို ဓန့်ထမ်းကောင်းတစ်ဦး ပီသစွာနဲ့

ကိုယ်အနိုင်ယူပါရစေ. . .”

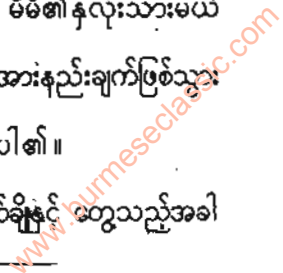
စိတ်ထဲမှ မင်းတင်ဌေး ဆိုမိသည်။

မှန်သည်။ တကယ်တော့ မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချို၏ လျှို့ဝှက်ခမ်းနားသော ကဗျာချိုချို စံအိမ်ကြီးထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ရေးအတွက် ယခုကပင်စ၍ ခြေလှမ်းချီလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါတကား။

လိမ္မော်ချို ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်လာတတ်သည်။ ဘာလုပ်တတ်သည်ကို အသေးစိတ်အဖြစ် မင်းတင်ဌေး သိနှင့်ထားပြီမို့ မင်းတင်ဌေးသည် တန်နောင်းမြို့၏ တောင်ဘက်မြို့စွန်နေရာ၌ရှိသည့် တိုက်ကြီးတစ်လုံးတွင် စတည်းချနေရာယူထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချို ရွှေရုပ်သွင်အား စတင်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ရန်ကုန်မှာတည်းက မိမိ၏နှလုံးသားမယ် နွေးထွေးစွာခံစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်များအတွက် အားနည်းချက်ဖြစ်သွားရမည့် အရေးအား မင်းတင်ဌေး စိုးရိမ်နေမိပါ၏။

ထို့ကြောင့် မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုနှင့် တွေ့သည့်အခါ

တွင် စိတ်တို့မယိုင်မလဲ။ ခိုင်မြဲသော ရဲအရာရှိဝန်ထမ်းကောင်
တစ်ဦး၏စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လိမ္မော်ချို၏ ဘဝနှင့်အလှအဆာ တရားသော
နည်းဖြင့် အနိုင်ယူရပါစေဟု . . .

မင်းတင်ဌေးသည် သွားတို့စေ့ကာ အံတင်း၍ ဆုတောင်းဆို
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါချေ၏။ ။

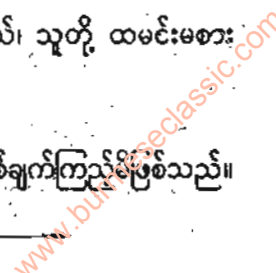
- ကိုး -

“စိတ်ကိုနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းစေပြီး ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တဲ့
အနုပညာလက်သံဆိုတာ ဒီလိုမျိုးလက်သံကိုပဲ ပြောတာဖြစ်မယ်နော်
သစ်တော် . . .”

ကြားလိုက်ရသော အခန်းတွင်းမှ စကားသံကြောင့် လိမ္မော်ချို
ခြေလှမ်းအစုံမှာ ရပ်တန့်သွားရချေ၏။

“ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ခွဲတော့မယ်၊ သူတို့ ထမင်းမစား
ကြသေးဘူးလား မသိဘူး . . .”

အတွေးနှင့် နာရီဆီ လိမ္မော်ချို တစ်ချက်ကြည့်မိပြစ်သည်။

“ချင်း.. ချင်း.. . .”

“ဟုတ်တယ်.. မက်မွန်၊ နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာ
ဝါသနာမပါတဲ့ငါတောင် အဲဒီလက်သံကြားတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်
စားသွားတာဟာ၊ နားထောင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်.. . .”

“ဟေ့.. ဘာလဲ၊ နင်တို့ပြောတာ ဟိုစန္ဒရားလက်သံအကြောင်း
မဟုတ်လား.. . .”

ထမင်းစားနေကြဟန်တူသည့် ဇွန်းသံခက်ရင်းသံတွေနှင့်
အတူ အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်သည့် မက်မွန်၊ သရက်၊ သစ်တော်တို့
စကားသံတွေကို လိမ္မော်ကြားလိုက်ရလေ၏။

သူတို့ကြားခဲ့သည့် စန္ဒရားလက်သံဆိုသည်မှာ မိမိလည်း
ကြားခဲ့ဖူးသည့် စန္ဒရားသံပင် ဖြစ်မည်ဟုအတွေးဖြင့် အခန်းထဲ
တစ်ချက် လိမ္မော်ချို ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောမည့်
စကားတွေကို လိမ္မော်ချို စောင့်နားထောင်နေမိ၏။

ထမင်းစားခန်းတွင်မတော့ မက်မွန်နှင့် သစ်တော်၊ စပျစ်နှင့်
သရက် အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင် ထိုင်လာကာ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း စကားကောင်းနေပါ
လေ၏။

“နင်တို့လည်း ကြားခဲ့လား သရက်.. . .”

“ကြားတော့ပေါ့၊ တောင်ဘက်မြို့စွန်ဘက်မှာလေ၊ ငါနဲ့စပျစ်
တောင်ဘက်ကပေါ်လာတဲ့ စန္ဒရားသံဆိုတာ လိုက်ရှာမိကြသေး
တယ်ဟ.. . .”

“လိုက်ရှာတော့ တွေ့လား.. . .”

“တွေ့တာပေါ့.. . .”

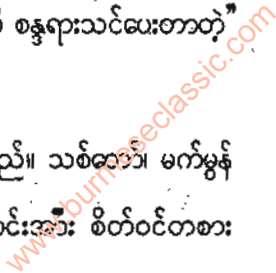
စပျစ်အသံကို လိမ္မော်ချို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားမှာ တွေ့တာလဲ စပျစ်.. .”

“တွေ့တာကတော့ မြို့ထဲမှာပါဟာ၊ မြို့ထဲက သူဌေး
ဦးအုံးမောင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို စန္ဒရားသံပေးတာတဲ့”

“ဟင်.. ဟုတ်လား.. . .”

မက်မွန်အမေးကို သရက်က ဖြေသည်။ သစ်တော်၊ မက်မွန်
စပျစ်နှင့်သရက်တို့မှာ စန္ဒရားသံရှင်အကြောင်းအား စိတ်ဝင်တစား

မေးနေကြဟန်တူ၏။ တစ်ဦးကတစ်ဦးကို စိတ်ဝင်တစား မေးနေကြ သည့် စကားသံမျိုးတွေကို လိမ္မော် ကြားနေရလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီသတင်းကို ဘယ်ကကြားတာလဲ သရက်”

“ဟိုမှာလေ . . . စပျစ်ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို စပ်စုပြီး

မေးခဲ့လို့ သိခဲ့ရတာ . . .”

“စန္ဒရားဆရာကိုကော နင်တို့ တွေသေးလား . . .”

“သူမတွေဘူး၊ ငါတွေတယ် . . .”

စပျစ်က ဆိုသည်။

“သူကတွေ့မှာပေါ့၊ ငါကအလုပ်နဲ့ ဟိုအပေါ်ထပ်တက်သွား

ချိန်မှာ သူက အောက်မှာ စောင့်ကျန်နေခဲ့ရတာကိုး . . .”

“အင်း . . . ဟင်း . . . စန္ဒရားဆရာကို ငါတွေလိုက်တယ်ဆိုတာ

ငါက သရက်ကို ကြားထားလို့၊ သရက်က သူမတွေ့ရတာနဲ့ နှာကစ် နေတယ်၊ ဟ် . . . ဟ် . . . ဟ် . . .”

“အံ့မယ် . . . မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတော့မယ်၊ သူ

အဲဒီစန္ဒရားဆရာကို တွေ့ထဲက အဲဒီအကြောင်းပဲ ပါးစပ်အရသာခံ

ဗွ

ပြောနေတာပဲ . . .”

“ပြောရတာပေါ့ဟ၊ အခု တို့လေးယောက်ထဲမှာ စန္ဒရားဆရာ ကို ဘယ်သူမှမမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ ငါပဲ မြင်ဖူးတာဆိုတော့ ငါက တစ်ပန်းသာနေတာပေါ့ . . .”

“အံ့မယ် . . . သူ့စန္ဒရားဆရာများ . . .”

“အံ့မယ်မလုပ်နဲ့၊ တွေ့မှဖျားသွားမယ် အမိ . . .”

“အလဲ့ . . . တယ်ဆိုပါလား၊ စပျစ်ရ၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း၊

ဒါဖြင့် စန္ဒရားဆရာက မဆိုးဘူးပေါ့ . . .”

သစ်တော်က မေးသည်။ သူတို့မျက်နှာလေးတွေမှာ စားရင်း ယောက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ရင်းဖြင့် ပြုံးပျော်နေကြချေ၏။ အခန်းအပြင် ဘက်မှ လိမ္မော်ချိုသည်လည်း ဘာရယ်ကြောင့်မသိ။ အခန်းထဲဝင်ကာ လာရင်းကိစ္စအကြောင်းကို မပြောမိတော့ဘဲ အခန်းအပြင်၌သာ အတွင်းရေးမှူးမလေးများ၏ စကားများအား စိတ်ဝင်စားသယောင် နားထောင်နေမိပါလေသတည်း။

“မဆိုးဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မပြောနဲ့ သစ်တော်၊ နင်တို့

တွေ့ရင် တကယ်များသွားမယ် သိလား၊ သူ့ရှုပ်က အနုပညာသမားလို မပြောရဘူး၊ တော်တော်ကိုသန့်ပြီး ပြုဝင်းချောမွတ်နေတာဟာ . .”

“ဟေ့ . .ဟုတ်လား . . .”

“ငါပြောတဲ့စကားက နည်းသေးတယ်၊ နင်တို့ ကိုယ်တိုင်တွေ မှ စပျစ်ပြောတဲ့စကားတွေ အများကြီးလိုသေးပါလားဆိုတာ ဖြစ်ကုန် မယ်၊ သိလား . . .”

“အမယ်လေး . .စပျစ်ရယ်၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား . . .”

မက်မွန်က ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုသည်။

“အေး . .နင်တို့ မယုံချင်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ငါဆက်မပြော တော့ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရင်းလာရင်း အဲဒီလူကို တစ်နေ့နေ့ တော့ နင်တို့တွေမှာပါဟာ . . .”

“ငါက ဟိုလူတစ်ယောက်ကို စပုံစုပြီး မေးထားလို့ သတင်းလည်း သိထားရတယ်ဟာ၊ အဲဒီသတင်းကြောင့် ငါစိတ်ကူး တစ်ခုတောင် ရထားသေးတယ် . . .”

“ဘာသတင်းလဲ၊ ဘာစိတ်ကူးတွေ ရထားတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

သစ်တော်က မေးသည်။ သစ်တော်အမေးအတွက် စပျစ်ထံမှ ထွက်လာမည့်အဖြေအား သရက်၊ မက်မွန်၊ သစ်တောတို့နှင့်အတူ အခန်းအပြင်ဘက်မှ လိမ္မော်ချိုသည်လည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့် နေမိပါချေ၏။

သူတို့အားလုံး ထမင်းစားပြီးကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ဇွန်းခက်ရင်း တွေကို ပန်းကန်ထဲ ချထားလိုက်ကြသည်။ စပျစ်က ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီး တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် စကားကို ပြန်ဆက်၏။

“ငါကြားခဲ့တဲ့သတင်းက အဲဒီစန္ဒရားဆရာဟာ ဒီမြို့မှာ သူ့လက်သံကို လာဖျော်ဖြေတာတဲ့၊ တစ်ညကို တစ်သောင်းကနေ သုံးသောင်းအထိ ဈေးရှိတယ်တဲ့၊ သင်ချင်တဲ့သူရှိလည်း အိမ်မှာ လာသင်ပေးတယ်တဲ့ . . .”

“ဟုတ်လား . . .”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုသူဌေးသမီးက သင်တာဖြစ်မှာ ပေါ့ . . .”

သရက်နဲ့သစ်တော်က စပျစ်စကားတွေ နားထောင်ရင်း

ဆိုသည်။ မက်မွန်ကလည်း သူတို့ဆီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ငါတို့ဂရိတ်လည်း အဲဒီဆရာနဲ့သင်ရင် ကောင်းမယ်နော် . . .”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ . . .”

“ဪ . . . ဟာ နင်ကလည်း စန္ဒရားတီးတတ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီမှာလည်း စန္ဒရား သုံးလုံးတောင်ရှိနေတာပဲဟာ”

“တတ်ထားတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . .”

“အပျင်းပြေပေါ့ဟာ၊ အနုပညာပဲဟာ တတ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ . . .”

“တို့ဂရိတ်က စိတ်ဝင်စားဦးမှကိုး . . .”

မက်မွန်နှင့် သစ်တော်က အခြေအတင်ပြောနေလေ့ရှိသရက်မှာ သူတို့စကားတွေကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေရာမှ . . .

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ မမလိမွှော်က စန္ဒရားတီးသင်ရအောင် ဘယ်လူတစ်ယောက်ကိုများ အတွေ့ခံပြီး နေဖူးလို့လဲ . . .”

“အေးလေ၊ ငါလည်း အဲဒါကို ပြောတာပေါ့ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကသဘောပြောတာပါ . . .”

“ကဲ . . . ဒီမှာ နင်တို့ဘာမှမပြောကြနဲ့၊ ဒီလူနဲ့ မမလိမွှော် သင်လို့လည်းဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး . . .”

“ဘာကြောင့် . . .”

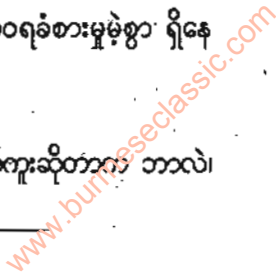
“ဘာကြောင့်ရမလဲ သရက်ရဲ့၊ တို့မမက ရွှေရုပ်ကလေးလို လှပလွန်းသူဟာ ဟိုက စန္ဒရားတီးမသင်ဖြစ်ဘဲ တို့ဂရိတ်ကိုပဲ ငေးပြီး နောက်ဆုံးရူးသွားမှာ . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

စပျစ်စကားကို အားလုံးက သဘောကျစွာ ဝိုင်းရယ်မိကြလေသည်။ အပြင်ဘက်၌ရှိနေသည့် လိမွှော်ချိုကမူ ထိုစကားများအတွက် ရယ်လည်းမရယ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံးမိပါလေ။

မှန်သည်။ လိမွှော်ချိုအသွင်က ထာဝရခံစားမှုမဲ့စွာ ရှိနေတတ်သည့် အသွင်မျိုးမဟုတ်ပါတကား။

“ဒါနဲ့ စပျစ်၊ စောစောက နင်ရတဲ့စိတ်ကူးဆိုတာက ဘာလဲ၊

ပြောပါဦး.. .”

“ဪ.. .တခြားမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ လာမယ့်အပတ်ထဲမှာ ဟိုဘက်က ဂရိတ်တွေလာမယ်မဟုတ်လား.. .”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ.. .”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မမလိမွှော်က ညစာစားပွဲနဲ့ အမြဲဧည့်ခံနေ တယ်မဟုတ်လား.. .”

“အေးလေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ.. .”

“ငါစိတ်ကူးရတယ်ဆိုတာက အဲဒါကိုပြောတာ၊ စကား ချည်းပဲ ပြောပြီး ဧည့်ခံနေမယ့်အစား ဧည့်သည်တွေကို အဲဒီ စန္ဒရားဆရာငှားပြီး စန္ဒရားသံလေးနဲ့ ဧည့်ခံရင် ပိုမိုပြည်ဘူးလားလို့ စိတ်ကူးမိလို့ပါ.. .”

“အင်း.. .”

စပျစ်စကားတွင် သူတို့အားလုံး သဘောကျမိသလိုရှိသွား ကြသည်။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ.. .”

စပျစ်က အဖော်စပ်သလိုမေးသည်။ သစ်တော်က.. .

“ဒီအကြံမဆိုးဘူး.. .”

“ငါလည်း သဘောကျတယ် စပျစ်.. .”

သရက်က ဝင်ဆိုသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သဘောကျတယ်ဟာ၊ နို့မို့ဆို့ ဧည့်သည်တွေကို စကားမရှိ စကားရှာပြောပြီး ဧည့်ခံနေရတာ စိတ်ညစ်တယ်၊ မမလည်း စိတ်ညစ်တာပဲဟာ၊ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက် နေလို့သာ သူလည်း ဧည့်ခံနေရတာ.. .”

“မမလိမွှော်လည်း စိတ်ညစ်တာပဲဟာ၊ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက် နေလို့သာ သူလည်း ဧည့်ခံနေရတာ၊ မမက ဧည့်ခံတယ်ဆိုပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်က စကားတစ်ခွန်းနဲ့တစ်ခွန်းပဲ ပြောတာ၊ လေတွေ ညစ်ထုတ် နေရတာက ငါတို့ပဲ.. .”

“အေး.. .အဲဒီအကြံ မမကို ငါတို့ပြောကြည့်မလား.. .”

“မမလိမွှော်က လက်ခံပါ့မလားဟ.. .”

“ပြောတော့ဖြင့် မကြည့်သေးဘဲနဲ့၊ ပြောကြည့်ပါဦးလား”

“နင်ပြော. . .”

“နင်ပြော. . .”

“နင်မပြောပါဟယ်. . .”

“အို. .လုပ်မနေနဲ့၊ တို့အားလုံးဝိုင်းပြောကြမယ်. . .”

“ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ လူချင်းသာတွေ့ကြရဦးမှကိုး၊ စပျစ်ရာ နင်ပြောပါ၊ နင်ကအနီးဆုံးလူပဲဟာ. . .”

“အနီးဆုံးမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တစ်ထပ်တည်းပဲ နေရတာ ကိုများ၊ အခန်းက ထခြားစီဟာ၊ ငါလည်း ဖုန်းနဲ့မပြောရမှာပဲ နင်တို့လည်း ဖုန်းနဲ့ပြောကြ. . .”

“အေးလေ၊ အဲဒီကိစ္စ တို့ပြောကြည့်ကြမယ်ဟာနော်၊ ထ ထမင်းစားပြီးတာလည်း ကြာပြီ၊ တို့ပန်းကန်တွေဆေးပြီး ဂျူတီပြု ဝင်ကြမယ်. . .”

ထိုင်ရာမှ ထသံတွေကို လိမ္မော် ကြားလိုက်ရသည် ထိုအခါမှ လိမ္မော်လည်း လာရင်းကိစ္စကို မပြောတော့ဘဲ အခန်းရှေ့ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်ခိုက်. . .

“ဪ. .ဟော့၊ ငါပြောဖို့ တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်ဟ”

အခန်းတွင်းမှ စပျစ်၏နောက်ဆက်တွဲ စကားသံကြောင့်

လိမ္မော်ခြေလှမ်းလေး ဆိုင်းသွားရပြန်သည်။

“ဘာလဲ စပျစ်. . .”

“အဲဒီစန္ဒရားဆရာရဲ့ နာမည်လေ. . .”

“ဘယ်လိုခေါ်လဲတဲ့. . .”

“နာမည်ကတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဗိုလ်မဆန်ဘူး. . .”

“ဘာဆန်လဲ. . .”

“နန်းဆန်တယ်. . .”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ. . .”

“မင်းတင်ဋ္ဌေးတဲ့. . .”

“ဟာ. .နာမည်ကလည်း. . .”

“အေးလေဟာ. . .”

“ဧကန္တတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထင်တယ် စပျစ်ရဲ့. . .”

“ပြောတတ်တော့ဘူး၊ နာမည်က ထူးခြားသလို ရင်းကလည်း

ထူးခြားတာတော့ အမှန်ပဲကွ..."

"ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ..."

"သိပ်ချောတယ်..."

"ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..."

မချိုမချင်လုပ်ပြောလိုက်သည့် စပျစ်စကားအတွက် အားလုံး ရယ်မိကြသည်။ ထို့နောက် ပန်းကန်တွေကိုယူပြီး တစ်ယောက် တစ်လက် ဆေးကြောလိုက်ကြသည်။

လိမ္မော်ချိုကား ထိုအခန်းရှေ့မှ ခွာခွဲလိုက်ပြီ။

နာမည်က မင်းတင်ဌေးတဲ့.. အဟင်း..။

နှုတ်ခမ်းလေးဖွဖွစေကာ ပြုံးလျက် သူမအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပါတော့သတည်း။ ။

- တစ်ဆယ် -

နှစ်ချက်ခွဲပြီ။ မိုးမချုပ်ခင်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှာပါ။

ဝင်းမွတ်မွတ်လက်ကောက်စတ်ကလေးမှ နောက်ဆုံးပေါ် ရွှေရောင်စိန်စီနာရီလေးဆို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မနှေးလွန်း မမြန်လွန်း သော အရှိန်ဖြင့် မြွေလိမ်မြွေတောက် တောင်တက်တောင်ဆင်း တောလမ်းလေးအတိုင်း လိမ္မော်ချိုသည် ကျွမ်းကျင်စွာ ကားကို မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။

မယ်ဆိုင်မှ တာချီလိတ်၊ တာချီလိတ်မှ တန့်နောင်းသို့ တစ်နေ့တည်း အသွားအပြန် ထွက်ခဲ့ရသည့်ခရီးကြောင့် ကိုယ်ပိုင်

ကားနှင့် သက်တောင့်သက်သာ သွားရပေမယ့်လည်း လိမ္မော်ချိုအဖို၊
ခရီးကဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရပါလေ၏။

“ဟူး.. .”

လေပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကားလီဇာကို
ပို၍နင်းထားမိသည်။

ကားအရှိန်လေးမှာ လေးညှို့မှပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ခြား
တစ်စင်းနယ် ရှိတော့၏။

လေထုကိုခွင်းလျက် မြွေလိမ်မြွေကောက် တောင်တက်
တောင်ဆင်းလမ်းကလေးတွေကို လိမ္မော်ချို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်
လာ၏။

တောနှင့်တောင်စွယ် အံ့ဆိုင်းမှိုင်းရီ မေ့မှန်သီနေသည့်ကြားမှ
ကွေ့ ကွေ့ ကောက်ကောက် လမ်းကလေးအတိုင်း လိမ္မော်ချိုသည်
ကားကိုသာ အပြင်းမောင်းနှင်နေပါလေ၏။

ဟူး အိမ်ရောက်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းအနားယူရမယ်၊
အရေးထဲမှာ လာမယ့်အင်္ဂါနေ့ကျရင် ဖယ်ဆိုင်က ကုန်သည်တွေ

ရောက်လာကြဦးမယ်. . .

အင်း.. ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကုန်သည်တွေကို ငါ့အတွင်းရေးမှူး
တွေဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း စနုရားဆရာကို သုံးညလောက်ငှားပြီး ဖျော်ဖြေ
ခိုင်းရမယ်၊ ဒါမှ ငါလည်း သက်သာမယ်၊ သူတို့လည်း သက်သာ
မယ်. . .။

အဟင်း.. ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ သွားလိုက်ရတာ ငါ
အတော်မင်ပန်းသွားတယ်။ သန်ဘက်ခါဆို ဟိုဘက်က ကုန်သည်
တွေလည်း လာကြမှာဆိုတော့ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး။

အင်း အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံရမယ့်
အစီအစဉ်ကို ငါ့အတွင်းရေးမှူးတွေနဲ့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ထားရမယ်၊
ငါ့လက်ထက်မှာ လုပ်ငန်းတွေက အဖက်ဖက်က အဆင်ပြေတယ်၊
ဘိုးဘိုးလက်ထက်က စံချိန်ကို ငါ့ချိုးနိုင်တယ်။

“အဟင်း.. .”

အတွေးတွေနှင့် လိမ္မော်ချို ပြူးသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်
သည့် အတွေးများထဲ ထိုအတွေးသည် သူမအတွက် ခွန်လေးအဖြစ်ဆုံး

အတွေးပါ။

တန့်.နောင်းမြို့မှ ကြိုဆိုပါ၏။

တစ်ချို့တစ်ချို့အတွေးတို့ဖြင့် မောင်းနှင်လာသည့် လိမ္မော်ချို ကားလေးကား တန့်.နောင်းမြို့၏မှတ်တိုင်ကိုကျော်လွန်ကာ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

လူနေအိမ်ခြေစံရာ တန့်.နောင်းမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်မည်မို့ ကားရိုက်ကို လျှော့ချမောင်းနှင်ခဲ့သည်။ လိမ္မော်ချိုကားလေးမှာ ပထမ ဦးဆုံး ဧကွ.ရသည့် တိုက်နီကြီးကွေ့ကို ယာဘက်ချိုးကွေ့ဝင်လိုက် သည်နှင့်...

“အား...”

“ဟယ်. . .ကျွါ. . .”

လိမ္မော်ချိုအဖို့ အယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘူးသည့် အဖြစ်ကလေးပါ။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကားလေးအား ချိုးအကွေ့ ဘွားခနဲအကွယ်မှ ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်အား

လိမ္မော်ချို တိုက်ချလိုက်မိသလို ရှိသွားရသည်မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်ယောက်အား တိုက်ချလိုက်ပြီဟူသော အသိဖြစ်မိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလည်း လိမ္မော်ချိုမှာ ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်ပြီး အနောက်သို့လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

သေပြီလားမသိဘူး။

စိတ်ထဲအတွေးတစ်ချက်နှင့် လိမ္မော်ချိုကားကို နောက်ဆုတ် ခဲ့သည်။ သည့်နောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မိမိကားဖြင့်တိုက်မိ၍ ထဲနေသည့်လူဆီသို့ သူမ လျှောက်သွားကြည့်လိုက်၏။

အနီးရောက်သွားသည်အထိ ကားတိုက်ခံရသည့်လူမှာ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ လိမ္မော်ချိုမှာ ကားတိုက်ခံရသည့်လူကို ပက်လက် ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“အား...”

ထိုအခါမှ ထိုသူမှာ သတိရလာသလိုရှိပြီး ညည်းညူသံပါ လိမ္မော်ချို ကြားမိလေသည်။ မျက်လုံးကမူ ပွင့်မလာသေး။

“ဒီမှာ...”

ထိုလူ ပန်းတစ်ဘက်မှ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး လိမ္မော်ချို
ခေါ်သည်။ ထိုလူထံမှ ထူးသံက ထွက်မလာ။ ထိုလူခေါင်းမှ
ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ စီးကျလာကြသည့် သွေးတို့က ထိုလူမျက်နှာ
တစ်ခြမ်းတွင် မြင်မကောင်းသလောက် ပေကျဲနေ၏။

ထိုလူမျက်နှာမှ တစ်ဆက်တည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ္မော်ချို
စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တော်မှာတော့ ဒဏ်ရာမရဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ
မှာ သွေးထွက်တာမတွေ့ဘူး။ ငါ့ကားနဲ့ပွတ်အတိုက်၊ သူလည်း
ခွန်အရှောင်ဆိုတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာတော့မရလောက်
ဘူးထင်တယ်။ . .။

အသားရောင် ရှူးဖိနပ်အပျော့စားနှင့် အပြာရောင် ဂျင်း
ဘောင်းဘီအား သားနားသေသပ်စွာ ဝတ်ထားသည့် ထိုလူ၏
အောက်ပိုင်းနှင့် အဝါနှင့်အနီအစင်းများပါသည့် ခေါင်းစွပ်သိုးမွှေး
အနွေးထည်ကိုဝတ်ထားသော ထိုလူ၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းကိုကြည့်ပြီး
လိမ္မော်ချို ဒဏ်ရာကိုရှာဖွေကြည့်မိလေသည်။

“အား..ဟင်း . . .”

“ဒီမှာရှင်. . .”

“အား.. . .”

“အမေ့. . .”

ညည်းသံကြားသဖြင့် ထိုလူလက်တစ်ဘက်ကို လိမ္မော်ချို
စွဲခေါ်ကြည့်ရာမှ ထိုလူထံမှ အသည်းခိုက်အောင် အော်လိုက်သည့်
အသံကြောင့် လိမ္မော်ချိုပင် လန့်သွားရချေ၏။

လိမ္မော်ချို သဘောပေါက် သွားရလေသည်။ ထိုလူ၏
ညာဘက်လက်တစ်ဘက် ကျိုးသွားရသည့် အဖြစ်ကိုပါ။

“ဒီမှာ ရှင် သတိရလား. . .”

“အား..ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ. . .”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ထိုလူက မေးနေလေ၍ လိမ္မော်ချိုမှာ
ထိုလူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး. . .

“ရှင်ကို ကားနဲ့တိုက်တဲ့လူ. . .”

“ဟင်. .ကျွန်တော်ကို ကားနဲ့တိုက်တယ်၊ သာဖြစ်လို့

တိုက်တာလဲ. . .”

“တမင်သက်သက် တိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ တိုက်မိတာပါ။ ရှင်သတိရရင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ. . .”

“ကျွန်တော် သတိတော့ရပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် မျက်လုံးတော့မဖွင့်နိုင်သေးဘူး၊ ခေါင်းထဲမှူးသလို ရှိလို့ပါ. . .”

“အင်း ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲလေ၊ ပြောစရာရှိတာ ကျွန် ဒီအတိုင်းပဲပြောမယ်၊ ရှင် နားထောင်ပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ရှင် ဘယ်မှာနေလဲ. . .”

“ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာကိုပြောရင် ခင်ဗျား လိုက်ပို့မှာလား ဆိုလို့ စကားကြောင့် လိမ္မော်ချို ထိုလူကို စိုက်ခနဲကြည့်မိ လိုက်သည်။ သူက ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာနှင့်မျက်လုံးကို မှိတ်ထား တော့လည်း အခက်သား။

သူ့မျက်စိနဲ့ထဲမှ အံ့ဖြေကို လိမ္မော် ဘာတစ်ခုမှ မရှာတွေ့နိုင် ရှိရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့မျက်နှာအနေအထားကမူ တည်တံ့

ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

လိမ္မော်ချိုမှာ မိမိကားဖြင့် တိုက်မိသည့် လူတစ်ယောက် မြေပေါ်လဲ၍ လက်တစ်ဘက်သွင်သွင်ကျိုးပြီး ခေါင်း၌ သွေးများ ထွက်နေသည်ကို မြင်နေရသော်လည်း ထိုလူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိ။

မိမိကြောင့် ထိုလူမှာ သေ၊မသေကိုသာ သေချာ မချာ ကြည့်ရုံတင်လောက်အကြည့်ချိုးနှင့်သာ လိမ္မော်ချို လာကြည့်သည် သဘောမျိုးသာ ရှိပါ၏။

“ဒီမှာ. . .ကျွန်မ ရှင့်ကိုလိုက်မပို့နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်သေလား ဆိုလားဆိုတာပဲ ကျွန်မဆင်းကြည့်တာ၊ ရှင်သေရင် ရှင်သားမယား ထွက်ကို ရှင်သေတဲ့လျှောက်ကြေးကို ကျွန်မ ပေးမယ်၊ ရှင်မသေရင်လည်း ရှင်ဆေးကုမယ့် ဆေးဖိုးဝါးခအားလုံးကို ကျွန်မကပေးဖို့ လာဆင်း ကြည့်တာပါ. . .”

ချိုအိသလောက် စွဲမက်စရာကောင်းလွန်းသော သူမ ကောင်း သံလေးနှင့် ဆန့်ကျင်သော စကားများကို ထိုလူကြားလေသည်။

“မသေတစ်သေဖြစ်နေရင်ကောဗျာ . . .”

“ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ ရှင်လည်း ဝဋ်ကျွတ်အောင် ရှင်သာမယားတွေကလည်း နာတာရှည်ရောဂါကြီးမျိုးကို ငွေကုန်ကြေးကုန်အပင်ပန်းခံပြီး တြည့်မနေရအောင် ကျွန်မက ရှင်ကို တစ်ခါတည်း အပြီး ကားနဲ့ထပ်တိုက်ပြီး ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်လိုက်မှာပေါ့”

လိမ္မော်ချို၏ဆိုလာသော စကားသံအဆုံး၌ ထိုလူထံမှ ဘာစကားသံမှ ထပ်မကြားရပါလေတော့။

“ကဲ . . ဒီမှာ၊ ကျွန်မလည်း အချိန်မရတော့ဘူး၊ ရှင်အိမ်ဘယ်မှာလဲ ပြော၊ ကျွန်မလူတွေကို အကျိုးအကြောင်း သွားပြောနိုင်လိုက်မယ်၊ ရှင်အတွက် လျော်ကြေးကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ဗျာ . . .”

“ဒါဖြင့်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း မေးရတာ၊ ရှင်ညာလက်ကျိုးသွားတယ် မဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်တယ် ကျိုးသွားတယ် . . .”

“ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေထွက်နေတာ၊ ရှင်မျက်နှာမှာ

တော်တော်ပေနေတယ် . . .”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခေါင်းတစ်နေရာမှာ နာနေတာ ထင်တယ် . . .”

“ကဲ . . ရှင်က ရှင်နေရပါမပြောချင်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်အတွက် လျော်ကြေးငွေကို ကားထဲမှာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

စကားအဆုံး လိမ္မော်ချို ထွက်သွားလိုက်သည်။ ထွက်သွားသည့် လိမ္မော်ချိုသံလေးကြားတော့ မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေကို မင်းတင်ဌေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

လိမ္မော်ချို၏ နောက်ကျောလှလှလေးအား မင်းတင်ဌေး မြင်တွေ့ရလေ၏။

မင်းရဲ့ စကားသံလေးကိုကပ်လည်း ဆွဲဆောင်မှုတွေ အင်အားကြီးလွန်းနေတယ် လိမ္မော်ချိုရယ် . . .။

မင်းတင်ဌေးတွေးဆ လိမ္မော်ချို ပြန်လာသည်ကိုတွေ့၍ မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ . . ဒီမှာ ရှင်အတွက် ငွေသုံးသိန်း . . .”

“ဘုတ်. . .”

လိမ္မော်ချိုစကားသံနှင့်အတူ မိမိအနီးကျလာသည့် ငွေထုပ်
သံကို မင်းတင်ဋွေးကြားလိုက်ရလေသည်။

မင်းတင်ဋွေး ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိ။ သူစကားပြောရန်
ပြင်ဆင်လိုက်ချိန်မတော့ လိမ္မော်ချို ကားလေးမောင်းထွက်သွားသံအား
ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟင်. . .”

မောင်းထွက်သွားသည့် ကားသံလေးကြားမှ မင်းတင်ဋွေးမှာ
အံ့ဩစွာဖြင့် ဗျတ်လုံးအနံ့ကို ဗျတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်မိတော့သည်။

နောက်ကျသွားပြီ။

လိမ္မော်ချိုကားလေးကား သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား
လှပြီ မဟုတ်ပါတကား။

ဟား. . .လိမ္မော်ချိုရယ်. . .။

လိမ္မော်ချိုပစ်ပေးခဲ့သည့် သူ့အနီးမှ ငွေသုံးသိန်းကိုကြည့်ပြီး
မင်းတင်ဋွေး ညည်းတွေးလိုက်မိသည်။

ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို သူ စမ်းကိုင်ကြည့်သည်။

ကျိုးသွားသည့် လက်ကိုလည်း ဘယ်လက်နှင့် မေးမထား
သူငုံ့ကြည့်မိ၏။

“အဟွန်း. . .”

ပြီးတော့ သူ ပြုံးသည်။

တော်သေးတယ်၊ လက်တစ်ဘက်တော့ အရင်းပြုလိုက်ရပြီ။

ခေါင်းကဒဏ်ရာကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး။

သူတွေးရင်း ထထိုင်သည်။

သူ့ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး သူ ကျေနပ်ပါ၏။

မှန်သည်။

စာကယ်တော့လည်း မင်းတင်ဋွေးအဖို့ ထိုလုပ်ရပ်အား

ထင်ပင် အကွက်ဝင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါတကား။

မိမိတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်နေသည့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ

အိမ်ကြီးဆီသို့ မင်းတင်ဋွေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ခြေလှမ်းများ တစ်လှမ်းဆိုလှမ်းနေဆဲမှ သူ့အတွေး
ရှိနေသည်က...

အင်း.. လိမ္မော်ချိုရယ်..

မင်းဟာ ရွှေစင်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပါပဲ။

မင်း သိပ်လှတယ်။

မင်းရဲ့အလှဟာ စာဖွဲ့လို မရနိုင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် မိန်းမချောလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ ရွှေအဆင်းနု
ဝင်းနေတဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်၊ မင်းစကားသံနဲ့ မင်းစကား
တွေဟာ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့ မရနိုင်ဘဲ တခြားစီမှ တခြားစီပဲ
တကား။

မင်းနဲ့ သဘာဝန်တူ နှိုင်းပြုဖို့ တောင် ဘယ်အရာတစ်
ရာမတွေ့ဘူး။

ပေါ့ပေါ့ လျော့လျော့ အပျော့စားနဲ့ အလွယ်ဆုံးပေး
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ငရဲကမ္ဘာက ငရဲပန်းမင်းသမီး
တစ်ပါးပါပဲကွယ်။

သော်.. လိမ္မော်ချိုရယ်.. . .။

ဟူသော အတွေးများဖြင့် မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် ထမ်းဆောင်

ခဲ့သည့် တာဝန်များထဲ ထိုတာဝန်တစ်ရပ်နှင့်ကျမှ ရင်မော့စွာ ရှိနေ
မိရပါသတည်း။ ။

“အေး... စပျစ်ရေ... သစ်တော်၊ မက်မွန်၊ သရက်တို့ဆီ
အကြောင်းကြားပြီး မမဆီအားလုံးလာခဲ့ကြပါကွယ်...”

“ကောင်းပါပြီ မမလိမ္မော်...”

စပျစ် စကားလေးအဆုံး၌ တစ်ဘက်မှ လိမ္မော်ချို ဖုန်းချ
သွားပြီဖြစ်၏။

လိမ္မော်ချိုအိမ်မှို စပျစ်ကား လုပ်ငန်းပိုင်တွဲအား ဘေးအသာ
ထားပြီး သစ်တော်ဆီသို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ရပါ
သတည်း။

မမလိမ္မော်ခေါ်ကြောင်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အကြောင်း
ကြားလိုက်ကြပြီးသော် မကြာမီအချိန်အတွင်း၌ပင် လိမ္မော်ချိုရိုရာ
အလုပ်ခန်းကြီးထဲသို့ အားလုံးရောက်ခဲ့ကြပါလေသတည်း။

ထုံးစံအတိုင်း ဓွေးဘီလူးကြီး ရမ်းရမ်းဖွင့်ပေးသည့် တံခါးမှ
သူတို့အခန်းထဲဝင်ရောက်ခဲ့သည့်နှင့်...။

“ထိုင်ကြ ညီမတို့ရေ...”

ခန်းဆီးလှလှကြီးနောက်ကွယ်မှ အသံနှင့်အတူ လိမ္မော်ချို

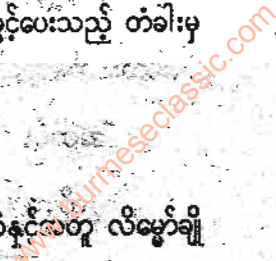
တစ်ဆယ့်တစ် -

“တရင်... ရင်... ရင်...”

တစ်နေ့တာလုပ်ရမယ့် တာဝန်များမှတ်ထားသည့် ဖိုင်တွဲ
ထဲမှ ယခုဆက်လုပ်ရမည့် တာဝန်ရပ်အား ရှာဖွေနေဆဲ...။

အနီးမှ စူးစူးလေးထွက်ပေါ်လာသည့် ဖုန်းမြည်သံ
လေးကြောင့် စပျစ်မှာ ဖုန်းလေးအား ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်
နားထောင်လိုက်ရင်းက...။

“ဟဲလို... မမလိမ္မော်ပြောပါ...”

ထွက်လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း လိမ္မော်ချိုအား အတွင်းရေးမှူးမလေးများမှာ
ငေးမောမိနေကြ၏။

လိမ္မော်ချိုသည် စားပွဲကြီးပေါ် တင်ပါးလွှဲလေး ဝင်ထိုင်ကာ
လက်ကလေးသာသာပိုက်ရင်းက . . .

“ညီမတို့နဲ့ မမတိုင်ပင်ချင်လို့ . . .”

“အရေးပေါ်လား မမ . . .”

“ဆိုပါတော့ . . .”

စပျစ်စကားကို အပြုံးနုနုလေးဖြင့် လိမ္မော်ချိုဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ
မတ်မတ်ကလေးထရပ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြောပါ မမ . . .”

သစ်တော်က အလှနုတ်သမီးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း
လေးလေးနက်နက်ဆိုသည်။

“အဟင်း . . .”

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာလေးတွေဆီ လိမ္မော်ချိုသည်

စစ်ယောက်စီကြည့်ကာ ရယ်ရင်းမှ . . .

“သန်ဘက်ခါ အင်္ဂါနေ့မဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်တယ် မမ . . .”

“အင်း . . . သန်ဘက်ခါ မယ်ဆိုင်က ဧည့်သည်တွေ
ရောက်မယ် . . .”

လိမ္မော်ချိုစကားကြောင့် အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အဟင်း . . .”

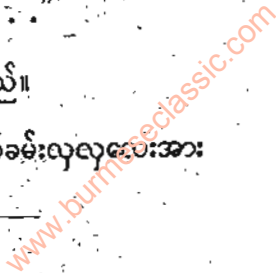
သဘောပေါက်စွာ လိမ္မော်ချိုက ညင်ညင်ကလေးရယ်သည်။
ပြီးမှ စကားကိုဆက်၏။

“အဲဒါ ဒီဧည့်သည်တွေကို ထူးထူးခြားခြားလည်း ဖြစ်အောင်
ဧည့်ခံမှုအစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို မမစဉ်းစားထားတယ် . . .”

“ဘာကိုစဉ်းစားထားလဲ မမလိမ္မော် . . .”

စပျစ် အသက်အောင်ပြီး မေးပုံရသည်။

လိမ္မော်ချိုမှာ စပျစ်ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလှလှပေးအား

ဖွဖွလေးစေကာပြုံးရင်းမှ . . .

“စန္ဒရားလက်သံနဲ့ ဧည့်ခံဖို့လေ . . .”

“ဟင် . . .”

“ဟင် . . .”

လိမ္မော်ချိုစကားကြောင့် သူတို့အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

အပြုံးမပျက် လိမ္မော်ချိုကြည့်နေလေ၍ မပျစ်က . . .

“မမလိမ္မော် . . .”

“ပြော . . .”

“စပျစ်တို့လည်း အဲဒီလိုအကြံရလို့ မမကိုပြောဖို့ တိုင်ပင်

ထားကြသေးတယ် . . .”

“သိသားပဲ . . .”

“ဟင် . . .”

“ဟင် . . .”

သူတို့အံ့သြသွားကြပြန်သည်။

“အဟင်း . . .ဟင်း . . .”

သူတို့ကိုကြည့်ပြီး လိမ္မော်ချိုရယ်သည်။

“ဟင် . . .မမဘယ်လိုသိတာလဲ . . .”

“သိတာပေါ့ သရက်ရယ်၊ မမလိမ္မော်ဟာ ဒီကဗျာချိုချို

စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဆိုတာလည်း မေ့မထားနဲ့ဦးလေ၊ အဟင်း
ဟင်း . . .”

“ကဲပါလေ ထားပါတော့။ အခု မမအစီအစဉ်ကို ညီမတို့

အားလုံး သဘောကျတယ်၊ လက်ခံကြတယ်မဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

သူတို့လေးယောက်ထံမှ သဘောကျသော စကားသံက

ပြိုင်တူထွက်လာကြသည်။

“ကဲ . . .ဒါဖြင့် မမဆက်ပြောမယ်၊ ဧည့်သည်တွေက ဒီမှာ

သုံးလေးရက်လောက်နေကြမယ်၊ ဒီတော့ စန္ဒရားဆရာကိုလည်း

ဧည့်သည်တွေမပြန်မချင်း ထားရမှာပဲ . . .”

“ကောင်းတယ် မမ၊ ဒါမှ သစ်တော်တို့လည်း သက်သာကြ

မယ် . . .”

“အေးပါကွယ်၊ မင်းတို့ပြောသံကြားကတည်းက မမလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ခုလိုစီစဉ်ရတာပေါ့၊ ကဲ ဒီတော့ စန္ဒရားဆရာကို ဘယ်သူသွားခေါ်မလဲ၊ ကြိုတင်ပြီး ခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ်နော်၊ တော်ကြာ တစ်ခုခုနဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်နေရင် တို့ဧည့်ခံပွဲ အစီအစဉ် ထိခိုက်နေမယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒီနေ့မဟုတ်ရင် မနက်ဖြန်ပဲ သွားခေါ်ထားမယ်. . .”

“အေး အဲဒါတော့ မင်းတို့ပဲ စီစဉ်လိုက်ကြပေါ့ကွယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ စပျစ်က စန္ဒရားဆရာကိုသိတယ်၊ စပျစ်နဲ့ သစ်တော်တို့ပဲ သွားခေါ်ထားကြပေါ့နော်. . .”

“ငါကလက်သံကောင်းလွန်းလို့ သဘောကျပြီး စပ်စုထားလို့ သိတာပါဟာ၊ ငါစပ်စုတယ်ဆိုတာက လိုရမည်ရလည်း ဖြစ်တာပေါ့”

မက်မွန်စကားကြောင့် လိမ္မော်ချိုရှေ့တွင် စပျစ်မှာ မလုံမလဲလေး ရှင်းချက်ထုတ်လိုက်ရသည်။

လိမ္မော်ချိုအဖို့ကား ထိုစကားများအား မည်သို့မျှ အလေး

မထား။ ဂရုမစိုက် မကြားဟန်သာ နေလိုက်ပြီး. . .

“ကဲ. . .ဧည့်သည်တွေလာမယ့်ကိစ္စအားလုံး မင်းတို့အားလုံး တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြနော်၊ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်၊ ကုန်ကျသမျှ စပျစ်စာရင်းလုပ်ပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော်. . .”

“ဪ. . .ဟိုတစ်ပတ်က ညီမတို့ကိုပေးထားတဲ့ တာဝန်တွေ အဆင်ပြေတယ်နော်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်၊ နောက်ဆယ်ရက်နေ့မှာ ထပ်ချိန်းထားတယ်. . .”

“ဘယ်မှာလဲ. . .”

“ဟိုဘက် နယ်စပ်မှာပဲ. . .”

“အေးလေ ပြီးတာပဲ၊ ဒီအဖွဲ့က အဖွဲ့သစ်မဟုတ်လား၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖွဲ့သစ်ပဲ၊ အဆင်ပြေပါတယ်. . .”

“အေးလေ၊ သူတို့လည်း အလုပ်ကြီးလုပ်နေကြတဲ့ အဖွဲ့ပဲ၊

www.burmeseclassic.com

သစ္စာတော့ရှိကြမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စပြီး အမှားအထွင်း မရှိကြစေနဲ့နော် . . .”

“စိတ်ချပါ မမ . . .”

“အင်း အဆင်မပြေတာရှိရင် မမကိုပြောကြ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ မမ . . .”

“ညီမတို့ကို မမစိတ်ချပါတယ်ကွယ်၊ ညီမတို့အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ညီမတို့နောက်မှာ မမလိမ္မော်အမြဲရှိတယ်၊ ညီမတို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး သိလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ . . .”

“ကဲ . . . ညီမတို့ဘာပြောစရာတွေရှိသေးလဲ . . .”

“မရှိတော့ပါဘူး မမ . . .”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဖြင့် ညီမတို့အားလုံး သွားနိုင်ပြီ၊ ကားကားရေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ် . . .”

စကားအဆုံး လှပသော ခန်းဆီးကြီးနောက်ကွယ်သို့ လိမ္မော်ချို ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

လိမ္မော်ချိုအခန်းမှ ပြန်ထွက်လာကြသည့် စပျစ်တို့အားလုံး ကား ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ဖြင့် စန္ဒရားဆရာ မင်းတင်ဌေး၏ အကြောင်းများအား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တစ်ပျော်တစ်ပါးကြီး ပြောမဆုံးနိုင်ရှိနေကြပါသတည်း။ ။

“ဟဲ့ ဟဲ့. မကျိုးပါဘူးဗျာ၊ ကျိုးရင် ခင်ဗျား ဒီလိုဘယ်နေ နိုင်မလဲ၊ ဒီရာသီနဲ့ ကိုက်ခဲလို၊ သေမတတ်ခံရမှာပေါ့. . .”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ၊ အရိုးအက်သွားတာလား”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်၊ လက်ဖျံရိုးနဲ့အက်သွားရုံလောက်ပါပဲ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာကလည်း ချုပ်ရလောက်တဲ့အဆင့် မရှိပါဘူး၊ နည်းနည်းပါပဲ. . .”

“ခင်ဗျားနေသာအောင် ကျွန်တော်ဆေးလည်းထိုးပေးပြီးပြီ၊ သောက်ဖို့ဆေးတွေလည်း ပေးထားပြီးပြီပဲ၊ မစိုးရိမ်ရပါဘူးဗျာ”

ဆေးသေတ္တာကိုသိမ်းပြီး ဆရာဝန်က အေးအေးဆေးဆေး ဆိုသည်။

မင်းတင်ဌေးမှာ သူ့လက်ကိုငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် သူ့လက်ကို သူ မမြင်။ သူမြင်နေသည်က လိမ္မော်ချို၏ ရွှေရုပ် လွှာလေး။

ပြီးတော့ သူ့မစကားသံတွေရယ်။ သံစဉ်နှင့်မျှမဖက် စကားလုံးတိုင်းသည် အကြင်နာခေါင်းပါးစွာ ပြတ်သားလွန်းလှပါ

- တစ်ဆယ့်နှစ် -

“ကျွန်တော့်လက် ဘယ်လိုနေလဲ ဆရာ. . .”

ဆေးပတ်တီးစည်းထားပေးသည့် သူညာလက်ကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကို မင်းတင်ဌေး မေးကြည့်မိသည်။ ဆရာဝန်မှာ သူ့အတွက် လိုအပ်သည်တို့ကို လုပ်ပေးပြီးနောက် ဆေးသေတ္တာကို သိမ်းဆည်း နေဆဲက. . .

“ကိုမင်းတင်ဌေးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ. . .”

“မပြောတတ်ဘူး၊ နာနေတော့လည်း ကျိုးသွားတယ်လို့ တင်တာပဲလေ. . .”

လေ၏။

“ဟင်း . . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေး သက်မမောကိုချစ်မိသည်။

“ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေး . . .”

“ဪ . . . ဟေ့ . . .”

တွေးရည်ထဲစိမ်နေဆဲ ဆရာဝန်ခေါ်သံ ကြားမိလေမှ အားနာ

စာရ သူထူးမိလေသည့်။

“ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေး အခု အာလိုသေး

လဲ . . .”

“ဟေ့ . . .”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် သူ ဆရာဝန်မျက်လုံးတွေဆီ

နိတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေးအံ့သြသွားသည့် ဟန်အား ဆရာဝန်မှာ ရယ်

လိုက်ပြီး . . .

“ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေး အံ့သြသွားတယ်ထင်တယ်၊ မအံ့သြပါနဲ့ဗျာ၊

အခုလို သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့ . . .”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်စွာပါ၊ ဒီကို ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေးထက်

မြောက်လစောပြီး ရောက်နေတယ်လေ . . .”

“အဟွန်း ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှအကူအညီ

လိုသေးပါဘူး . . .”

“အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေးနောက်မှာ ကျွန်တော်

ကို အသင့်ရှိပါတယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . .”

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေးရဲ့ဒီလက်က ဒဏ်ရာဟာ ပြိုင်တစ်ခုပဲ

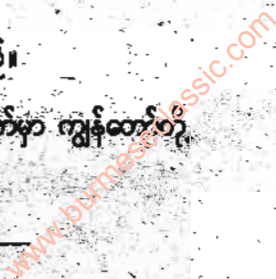
ဗျာတ်လား . . .”

“အဟွန်း . . . ဆရာ ဘယ်လိုသိလဲ . . .”

ချောမောသောအပြုံးနှင့် သူ မေးသည်။

“ပြောပါပကော ကိုမင်းတင်ဋ္ဌေး၊ နောက်မှာ ကျွန်တော်ကို

အသင့်ရှိနေကြပါတယ်လို့ . . .”

“အဟွန်း..ဟွန်း..”

ဝောက်ျားပီသစွာ ရောမောသောအပြုံးဖြင့် ဒေါက်တာ

ကျော်စွာ စကားအား မင်းတင်ဌေး ဝန်ခံ၏။

“ဟော..ကိုမင်းတင်ဌေး၊ ဟိုမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်

လာနေပါလား..”

“အင်း..”

မှန်သည်။

စပျစ်နှင့် သစ်တော်။

ကုန်းထိပ်ရှိ တိုက်နီကြီး၏ပြတင်းမှ ဒေါက်တာကျော်

ပြရာသို့ မင်းတင်ဌေးလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ်

ပြသည်။

စပျစ်နှင့်သစ်တော်တို့မှာ တောင်ကုန်းအောက်၌ပင် ကား

ရပ်ခံပြီး ကုန်းပေါ်သို့ ခြေလျင်သူတို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာကျော်စွာနှင့် မင်းတင်ဌေးမှာ စပျစ်နှင့် သစ်တော်

တို့ဆီ လှမ်းကြည့်ဆဲက ဒေါက်တာကျော်စွာက..

“ဒီအမျိုးသမီးလေးတွေကို ကိုမင်းတင်ဌေး သိလား..”

“မြင်ဖူးတယ်၊ သိလည်းထားတယ်၊ နာမည်တော့ မသိသေး

ဘူး..”

“ဂွင်းဘောင်းဘီနက်ပြာရောင် ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးလေး

အား စပျစ်တဲ့၊ ထဘီဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးက သစ်တော်တဲ့..”

“ငြာ.. သစ်သီးတွေရဲ့ နာမည်လေးတွေပဲ ကိုကျော်စွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးက သစ်သီးနာမည်တွေနဲ့ ချည်းပဲ၊

အားလုံးဟာ နာမည်ရင်းတွေတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး”

ဒေါက်တာကျော်စွာ၏ သုံးသပ်ချက်အား မင်းတင်ဌေး

ဘာမှပြန်မပြောဆို။

ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီကို သူတို့လာနေကြပါလိမ့်။

ဟူသော အတွေးဖြင့် စပျစ်တို့ဆီသို့ မင်းတင်ဌေး ကြည့်နေ

မိရချေ၏။

“ကဲ..ကိုမင်းတင်ဌေး၊ ဟိုမှာ ရောက်လာကြတော့မယ်၊

ကျွန်တော်သွားမယ်..”

“ကောင်းပြီ ကိုကျော်စွာ . . .”

မင်းတင်ဌေး သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညှိတ်ဆိုသည်။
ဆေးသေတ္တာလေးဆွဲကာ ဒေါက်တာကျော်စွာကား တိုက်နီကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါလေပြီ။

တိုက်နီကြီးသို့ ရောက်ရန် တတိယကွေ့ကိုရောက်သော်
ဒေါက်တာကျော်စွာနှင့် စပျစ်တို့ ဆုံတွေ့ကြသည်။

“ဟာ . . ဒေါက်တာပါလား . . .”

“အေးကွ၊ မင်းတို့ ဘယ်လဲ၊ ဒီကိုလာတာလား . . .”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ စန္ဒရားဆရာဆီလေ၊ ဒေါက်တာ
ကကော ဆေးသေတ္တာကြီးနဲ့ပါလား၊ ဘယ်သူ့လက်ကြည့်တာလဲ”

“စန္ဒရားဆရာပဲပေါ့ကွ . . .”

“ဟင် . . စန္ဒရားဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ . . .”

စပျစ်ကော သစ်တော်ပါ သူတို့အကြံအစည်အတွက် စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာကျော်စွာမှာ သူတို့အကဲကို သုံးသပ်လိုက်ပြီးမှ

“တခြားတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ကားတိုက်လို့ဆိုလား၊
လက်ပျံရိုးနည်းနည်းခိုက်မိသွားလို့ လာကြည့်ရတာပါ . . .”

“လက်နာသွားတာပေါ့ မှတ်လား၊ ဒါဖြင့် စန္ဒရားမကီးနိုင်
တော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဒုက္ခပါဘဲ . . .”

“ဪ . . မင်းတို့က သူ့ကိုလာရှားကြတာလား၊ အေးလေ
သွားမေးကြည့်ပေါ့၊ သူတီးနိုင်ရင်လည်း တီးနိုင်မှာပေါ့ . . .”

“အတော်ကြီးဖြစ်လား ဒေါက်တာ . . .”

“သိမ်မဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ . . .”

“ကဲ . . စပျစ်၊ ဒါဖြင့် တို့သွားမေးကြည့်ရအောင် . . .”

“ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော် . . .”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . .”

ဒေါက်တာကျော်စွာကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး စပျစ်တို့မှာ
တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့
ကြလေ၏။ သူတို့ဆင်စင်အောက်ရောက်သည်နှင့် တိုက်ခတ်မီးအသံ
ဗွင့်နေလေသည်။

“စပျစ် တံခါးပွင့်နေတယ် ဝင်ကြမလား.. .”

“အေး အသံပေးပြီးဝင်.. .”

“အေးပါ၊ ဆရာ.. ဆရာ.. .”

“ဗျာ.. ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲရှိပါတယ်၊ ခင်ခဲပါ.. .”

ဧည့်ခန်းထဲအရောက် မင်းတင်ဋ္ဌေးရှေ့သို့ သူတို့ရောက်သော်

“ဆရာ.. .”

“ဪ.. .ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

စပျစ်နှင့် သစ်တော်မှာ မင်းတင်ဋ္ဌေးလက်မှ ပတ်တီးကို

ကြည့်ပြီး ဝင်ထိုင်ကြသည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေးကား ကုလားထိုင်လက်ရန်း

ထက် လက်တစ်ဖက်နှင့် မေးထောက်ကာ သူတို့ကိုကြည့်နေမိ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးအသွင်က ချောမွေ့တည်ကြည် အေးစက်လွန်း

ပါ၏။

“ဆရာကို စပျစ်တို့က အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ

ဆရာလက်သံနဲ့ ဂုဏ်ပြုဖျော်ဖြေပေးစေချင်လို့ လာပြောကြတာပါ

ဆရာ.. .”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ခုတော့ ဆရာလက်တစ်ဖက်
စပျစ်အနေကို သစ်တော်တို့တွေ့ရတော့.. .”

“ဪ.. .ခါလား၊ ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လက်ဒဏ်ရာက
ပိတ်ကြီးကျယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ စန္ဒရားလူတို့တွေလောက်တော့
ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေက ဆော့ကစားနိုင်ကြပါသေးတယ်လေ”

“ဟာ ဆရာ တကယ်ပြောတာလား.. .”

“ဆရာ တကယ်ပြောတာ.. .”

ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် စပျစ်တို့ ဆိုသည်။

“ညာစရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဧည့်ခံပွဲက
ဘယ်နေ့လဲ.. .”

“သန့်ဘက်ခါ.. ဆရာ.. .”

“သန့်ဘက်ခါ.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမှာ တိုက်ဆိုင်နေတာများ ရှိနေလို့လား”

“ဪ.. .မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်.. .”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာ၊ စပျစ်တို့ ဧည့်ခံပွဲက ပေးရက်

လောက် ဆရာပြောပေးရမှာ . . .”

“ဖြစ်ပါတယ် . . .”

မင်းတင်ဌေး၏ သွယ်ပျောင်းသော အနုပညာ လက်ချောင်း တွေနှင့် ချောမွေ့လွန်းသော အေးစက်စက်မျက်နှာအသွင်ကို စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့မှာ ငေးကြည့်ပြီး စပျစ်က စကားဆက်သည်။

“ပြီးတော့ ဆရာ၊ ဟို အားတော့နာပါတယ်၊ စပျစ်တို့ရဲ့ မမက မှာလိုက်ပါတယ်၊ ဖျော်ပြေညှိခံနေတဲ့ လေးရက်စလုံးမှာ ဆရာအပြင်မထွက်ရဘူး၊ ဟိုမှာပဲ နေရမယ်တဲ့ . . .”

“ဟင် . . . ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်လေး ဘာလေးတောင် သောက်ချင်တာမျိုး၊ အညောင် အညာပြေ အပြင်ဘက်လမ်းလျှောက်ချင်တာမျိုး လုပ်ချင်ရင်ကော”

“အဲဒါတော့ မမလိမ္မော်နဲ့ပဲ ပြောမှ ဖြစ်မယ် ဆရာ . . .”

“အို . . . ဒီလောက်တော့လည်း ဖြစ်ပါတယ် စပျစ်ရယ် . . .”

“ဒေါ် . . . ဆရာ၊ ဟိုဆရာရဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခေက တစ်နေ့ကို

ဘယ်လောက်လဲဆိုတာတို့လည်း မကေ မေးခိုင်းပါတယ် ဆရာ”

“မေးမနေနဲ့၊ မင်းတို့ရဲ့ မမနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ပြောမယ်”

မင်းတင်ဌေးစကားကြောင့် စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ မကြည့်သလိုနှင့် မင်းတင်ဌေး မြင်ပါ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဆရာအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိကြလဲ . . .”

“စပျစ်သိတာ ကြာပါပြီ၊ စပျစ်က ခုံစမ်းထားတာပါ”

“ဒေါ် . . . ဒေါ် . . . အေးလေ၊ ဆရာကမြို့ထဲက သူ့ဌေးသမီး တစ်ယောက်ကို စန္ဒရာတီးသင်ပေးနေရတယ်၊ သူ့ကိုလေးရက်လောက် ဖျက်ပြီး မင်းတို့ဆီလာပါမယ်၊ ဒေါ် . . . မင်းတို့ရဲ့ မမလိမ္မော်ဆိုတာ နဲ့လည်း ပြန်ညှိကြည့်ပါဦးပေါ့၊ သူက ကျေနပ်ရင် ဆရာဆီ ဖုန်း ပြန်ဆက်၊ ဒီမှာ ဆရာဖုန်းနံပါတ် . . .”

အသင့်ရှိသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဖြင့် စပျစ်တို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ညကျရင် ဆရာဆီဖုန်းပြန်ဆက်ပါမယ် . . .”

“ကောင်းပြီ . . .”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စပျစ်တို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိသည်။ သူ့မတို့ မျက်လုံးလေးတွေက မင်းတင်ဋ္ဌေးနေသော တိုက်ကြီးအား အလှမ်းမီသလောက် အကဲခတ်သွားကြ၏။

ဟိုသည်လည်း မကြည့်ပါဘဲနှင့် မင်းတင်ဋ္ဌေး သိပါသည်။ စပျစ်တို့ ပြန်သွားကြပြီ။ မင်းတင်ဋ္ဌေး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဗီရိယောင်းကြီးတစ်ခုဆီ လျှောက်ခဲ့၏။

ဗီရိယောင်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မနေ့က မိမိအား လိမ္မော်ချို လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးသွားသည့် ငွေသုံးသိန်းက သည်အတိုင်း ရှိနေပါချေ၏။ ငွေထုပ်ကြီးကို သူ စိုက်ကြည့်ဆဲ . . .

“ရှေး . ဒီမှာ ရှင့်အတွက် လျော်ကြေးသုံးသိန်း . . .”

အကြင်နာမဲ့စွာ အေးစက်သည့် ချိန်နသံစဉ်အား မင်းတင်ဋ္ဌေး ပြန်ကြားယောင်ရ၏။

“ဟင်း . . .”

ငွေထုပ်ကိုကြည့်ဆဲ သူ သက်မချရပြန်သည်။

ငါ ဘာကြောင့် သက်မတွေ့ချနေရတာလဲ၊ ဒါဟာ ငါရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ၊ အို . . .။

ခေါင်းကိုယမ်းပြီး အတွေးကို ခါထုတ်ပစ်သည်။ ဗီရိယောင်းကို နှိပ်တံသည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနား သွားရပ်တာ တန် နောင်းမြို့ အလှအား အပေါ်စီးမှ သူကြည့်နေလိုက်၏။ သူ၏စိတ်အာရုံအား ပြောင်းပစ်လိုက်ခြင်းပါ။ သို့ဖြင့် ညဘက်သို့ ရောက်သော် . . .

“တရင် . . ရင် . . ရင် . . .”

ဖုန်းမြည်သံကြားသည်နှင့် မင်းတင်ဋ္ဌေး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် အထောင်လိုက်၏။

“ဆရာမင်းတင်ဋ္ဌေး ရှိပါသလားရှင် . . .”

တစ်ဖက်မှအမျိုးသမီးအသံကြောင့် မင်းတင်ဋ္ဌေး နားလည် လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောနေပါတယ်၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ နေ့ခင်းကလေးတို့ စပျစ်ပါ . . .”

“ဪ... အင်း ပြောပါ...”

“စပျစ်တို့ကို မမလိမ့်က အားလုံးခွင့်ပြုပါတယ် ဆရာ
ညာဏ်ပူဇော်လည်း ဆရာစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်တဲ့...”

“ကောင်းပြီလေ...”

“ဪ... ဆရာ၊ ဟို ဆရာ လေးရက်အတွင်းတော့ အိ
မပြန်ရဘူးနော်...”

“အင်းလေ ရပါတယ်၊ အပြင်နည်းနည်းပါးပါး ထွက်ရန်
တော်ပါပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါကို မမက စီစဉ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ ပြီးထော
ဆရာကို စပျစ်တို့ သန်တက်ခါဘယ်အချိန် လာခေါ်ရမလဲဟင်

“ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်လာလို့ မရဘူးလား...”

“ရတော့ ရပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာ ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့
စပျစ်တို့ပဲ လာခေါ်ပါရစေ ဆရာ...”

“အေးလေ ဒါပြင်လည်းပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်တဲ့ အ
လာခေါ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အသင့်ဖြစ်စေရပါမယ်၊ လေးစား

ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဝတ်အိတ်တစ်လုံးတော့ ပါရမှာပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာရှိတဲ့ စန္ဒရားက ကောင်းပါတယ်
နော်...”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ စန္ဒရားက သုံးလုံးတောင်ရှိပါတယ်၊
ဆမဟာအမျိုးအစားချည်းပါပဲ...”

“အင်း ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

စကားပြတ်သည်နှင့် မင်းတင်ဋွေး ဖုန်းကိုချလိုက်တော့
သည်။ ထို့နောက် မင်းတင်ဋွေးကား ရသည့်အခွင့်အရေးများအတွက်
ချည်းနှီးမဖြစ်စေရန် စဉ်းစားနေရပါလေပြီတည်း။ ။

လက်ချောင်းလေးတွေကို လှုပ်ကစားကြည့်နေမိသည်။

သူ့အတွေးဦးနှောက်ထဲမတော့ ငါစိစဉ်မှတော့ ဘာလိုသေးလဲ၊
ဘာတွေလိုအပ်နေသေးလဲဟူသော အတွေးတို့က ထပ်ခါတလဲလဲ
သတိပေးနေမိလေ၏။ သို့သော် သူ့ ဘာမှမလိုအပ်တော့ကြောင်း
သူ့စိတ်တစ်ပိုင်းကလည်း အဖြေပေးနေပြီဖြစ်၏။

“တိ. . .”

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူရှိဆဲ ကားဟွန်းသံနှစ်ချက်ကို သူ ကြား
လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသွားပြီး တောင်ကုန်း
အောက်ရှိ လမ်းပေါ်သို့ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ကားထဲမှ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် လက်တစ်ဘက်က
သူ့ထံရောက်လာမိပြန်သည်။ စပျစ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးမှန်း သူသိလိုက်
၏။

သူလည်း လက်တစ်ဘက်ကို ပြန်ဖြောတ်ပြလိုက်သည်။
ကားတံခါးဖွင့်ကာ စပျစ်နှင့်သစ်ဆော်တို့ဝင် သူ့ရှိရာတောင်ကုန်းပိပ်မှ
အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းတက်လာနေကြပြီကို သူ ခြင်နေရ၏။ တိုက်ကြီး

- တစ်ဆယ့်သုံး -

ကဗျာချိုချိုအိမ်အတွက် ဖြေဖျော်မှုအစီအစဉ်အား လက်
ထားသည်နေ။ အချိန်မှာ နံနက်ရှစ်နာရီထိုးပေပြီ။ မင်းတင်ဌေးအ
လည်း အဆင်သင့်မင် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

ဘယ်အချိန်လာခေါ်ပါရန် အချိန်ကို သူ အတိအကျ မဖြေ
ထားသဖြင့် သူ့ဘက်မှ အစီအစဉ်တို့ကိုသာ မနေ့ကတည်းက
အပြီးအစီး သူလုပ်ထားရသည်။

သည်နေ့တော့ သူ့ကဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ အသင့်စောင့်နေရန်
ရှိတော့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ သူထိုင်ရင်း ဒဏ်ရာရသည့်ဘက်မှ သူ

၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ သူထွက်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

မကြာပါ။ စပျစ်နှင့်သစ်တော့တို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဆရာ အသင့်ပဲလား၊ စောင့်ရဦးမလား. . .”

“အသင့်ပါပဲ၊ မစောင့်ရပါဘူး. . .”

“ဆရာအဝတ်အိတ်ကော. . .”

“ရိုတယ်၊ အထဲမှာ. . .”

“စပျစ် သွားယူခဲ့မယ် ဆရာ. . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သွက်လက်သည့် စပျစ်မှာ သူ့အိတ်ကြီး တစ်အိတ်ကို တိုက်ထဲသွားဝင်ယူသည်။

“အားပါး၊ လေးလှချည်လား ဆရာ. . .”

အိတ်ကြီးလွယ်ပြီး ထွက်လာတော့ စပျစ်က ညည်းသလို ဆိုလိုက်သဖြင့် မင်းတင်ဋွေးမှာ နှုတ်ခမ်းစေကာ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“လေးဆို ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထည့်ထားရတာကိုး၊ ဒီတိုက်အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေရတာ

ဆိုတော့ စိတ်မှမချရတာ၊ ဒါကြောင့် အကုန်သယ်ရတာပဲ၊ ကဲ. . . ကျွန်တော်တံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ်. . .”

ဆိုရင်း လက်ထဲမှ ထောင့်တို့ကို ကြီးတံခါးကို မင်းတင်ဋွေး သော့ခတ်မိတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် သူတို့ကားရပ်ထားရာ လမ်းမဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကားရပ်ထားရာဆီသို့ရောက်သော် စပျစ်တို့မှာ ကားပေါ်မတက်ကြသေးဘဲ မင်းတင်ဋွေးဘက် ကြည့်လိုက်ရင်းက စပျစ်က

“ဆရာ. . .”

“ဆို. . .”

စပျစ်ခေါ်တော့ မင်းတင်ဋွေး စပျစ်ကိုမကြည့်၊ ဒဏ်ရာရထားသည့် လက်မှ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေဆီသာ ကြည့်ပြီး စိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးလှလှကြီးတစ်ဘက် ခြင်တက်ကာ သူ့အသံ ပြန်ပြုသည်။

“ဆရာကို ပြောထားရမယ်. . .”

“ဘာအကြောင်းလဲ. . .”

စပျစ်နှင့် သစ်တော်ထံ ပျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သူ မေးသည်။
စန္ဒရာဆရာ မင်းတင်ဋ္ဌေး၏ ယောက်ျားတန်ခိုး ချောမွေ့မှုကို စပျစ်နှင့်
သစ်တော်တို့မှာ အသေးစိတ်ကိုကြည့်ပြီး စပျစ်ကပင် စကား
ဆက်သည်။

“ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ရဲ့အကြောင်းနဲ့ စည်းကမ်းအကြောင်းပေါ
ဆရာ. . .”

“ပြောပါဦး၊ အာတွေလဲ. . .”

“ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ရဲ့ဝင်းထဲကို ရောက်တာနဲ့ ဆရာပစ္စည်း
တွေကို စစ်ဆေးခံရလိမ့်မယ်. . .”

စပျစ်စကားကြောင့် မင်းတင်ဋ္ဌေးမျက်မှောင်ကြီး တွန့်သွား
သလိုရှိရာက. . .

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ၊
အစစ်အဆေးအမေးအမြန်းတွေနဲ့ပါလား. . .”

“ဪ. ဒါက ဒီလိုဆရာ၊ စပျစ်တို့ရဲ့စံအိမ်မှာက
မိန်းကလေးတွေချည်းပဲနေကြတာပဲ. . .”

လှိုပဲ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပေးရတာပေါ့. . .”

“ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် စပျစ်တို့ကို အနုကြမ်းစီးသွားနိုင်တယ်
ဃ၊ စပျစ်တို့ရဲ့ စံအိမ်သခင်မဟာ သိပ်လည်း ချောမွေ့လှပသလို
သိပ်လည်း ချမ်းသာတာ ဆရာရဲ့၊ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်ပြီး စပျစ်တို့က
တိုင်းကို စစ်ဆေးပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပေးရတာပါ. . .”

“ဪ. အဟွန်း ဒီလိုလား၊ ဒီလိုကတော့ ရုပါဇာယံဗျာ၊
ပျစ်တော်ကတော့ သာမန်အနုပညာသမားလေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး. . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေးဆိုသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်
ရှင်သခင်မလေး လိမ္မော်ချိုသည် မနုနဲ့ကြောင်းနှင့် သူမ၏လှပ
တာ လက်ချောင်းအီသွယ်သွယ်လေးများ၏ တန်ခိုးတွေကိုလည်း
မင်းတင်ဋ္ဌေးကား သိနှင့်နေပြီးသားပင် မဟုတ်ပါတကား။

“ဪ. ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျာ၊ ရှာမှာက ဘယ်သူကရှာမှာလဲ”

“စပျစ်နဲ့သစ်တော်ကပဲ ဆရာကိုရှာမှာပါ၊ ပြီးမှ. . .”

“ခင်ဗျားတို့ပြီးရင် ဘယ်သူက ထစ်ရှာဦးမှာလဲ. . .”

“မမလိမ္မော်ချို . . .”

“ဪ . . .”

ဪဟဲ့သဲ့သဲ့ဆိုကာ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ . . .”

စပျစ်ထပ်ခေါ်တော့ အမျိုးသမီးလေးနှစ်ယောက်လည်း ထိုမင်းတင်ဌေး စိုက်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူက ဒီလိုကြည့်တော့လည်း စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့ကား မင်းတင်ဌေးနှင့် အကြည့်လေးများ မဆုံရဲကြပါလေ။

“စပျစ်က မမလိမ္မော်နဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အနီးကပ်ဆုံးနေရတဲ့သူပါ။ သစ်တော်ကတော့ ဒုတိယထပ်မှာ နေရတယ် . . .”

“အင်း . . . အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကဘာလုပ်ရမလဲ . . .”

“စပျစ်ဆိုလိုတာက ကဗျာချိုချိစ်အိမ်ကိုရောက်ရင် ဆရာဆက်ဆံပြောဆိုရမယ့်သူက မမလိမ္မော်နဲ့ တိုက်ရိုက်မဖြစ်ရင် စပျစ်နဲ့ သစ်တော်တို့နဲ့ပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်လို့ ကြိုတင်အသိပေးပြောထားတာပါ ဆရာ . . .”

“ရတယ်လေ၊ ဒါတွေကအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အယ်သူနဲ့မှ ဘာမှမပြောလည်းရတယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ငှားလို့ စန္ဒရားတီးရမယ့်သူပဲ . . .”

“ကျွန်တော့်အတွက် နည့်သည်တွေကို ဖျော်ဖြေမှုပြီးတယ်ဆိုရင် စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့ အိပ်စက်ဖို့ ကောင်းကောင်းအနားယူခွင့်ပေးထားရင် လုံလောက်နေပါပြီ၊ တခြားဘာမှမလိုဘူး၊ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ဘာတွေပြောချင်သေးလဲ . . .”

“မရှိတော့ပါဘူး ဆရာ၊ ဟိုရောက်တော့ မမလိမ္မော်နဲ့ပဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ . . .”

ကဗျာချိုချိစ်အိမ်သခင်မ၏ အမည်အား ကြားရလေတိုင်း၌ မင်းတင်ဌေးအဖို့ ရင်ခုန်နွေးလှိုက်ရသည်က အမှန်။

ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ အဘယ်ကြောင့်ပါလိမ့်။ သူ စဉ်းစား၍မဝံ့၊ ထိုအဖြေကို သူမစဉ်းစားချင်ပါလေ။

“ကဲ . . . ဆရာ၊ ကားပေါ်တက်ပါရင်၊ သစ်တော်တို့ သွားကြရအောင် . . .”

ကားတံခါးကိုဖွင့်လေးကာ သစ်တော်ဆိုတော့ သူ ခေါင်းညိတ်
ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်ရပါပြီ။ ကားလေးကား သူနေထိုင်ရာ တိုက်
ကြီးရှေ့မှ တောင်ကွေ့လမ်းလေးအတိုင်း ပြေးနှင်ခဲ့ပြီဖြစ်သတည်း။

x x x x x

“ကရင် . . . ရင် . . . ရင် . . .”

လိမ္မော်ချိုဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်သည်။
“ဟဲလို . . .”

“မမလိမ္မော် စန္ဒရာဆရာ ရောက်လာပြီ၊ မမဆီ ခေါ်ခဲ့
တော့မလား . . .”

“ကောင်းပြီ၊ ခေါ်ခဲ့၊ ညွှန် . . . ဒါနဲ့ ဧည့်သည်သွားကြိုက်
အဖွဲ့ကော ပြန်ရောက်လာကြပြီလား . . .”

“မရောက်သေးဘူး မမ၊ စောစောကတော့ သရက်ဆီထဲ
ဖုန်းလာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ တစ်နာရီလောက်မှ ရောက်မယ်တဲ့”

“ညွှန် . . . ဆေး . . . ဆေး၊ ကောင်းတယ်၊ တို့အတွက် အချိန်ပို
ရတာပေါ့ . . .”

“စန္ဒရာဆရာကို မမလိမ္မော်ရုံးခန်းဆီ စပျစ်တို့ လာပို့
ရမလား၊ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရမလား . . .”

“စိအိမ်ထဲကို ရောက်လာမှတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ မမ
ရုံးခန်းဆီကို လွှတ်လိုက်ပါ စပျစ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော် . . .”

တစ်ဖက်မှ စကားပင်ဆုံးဟန်မတူ။ လိမ္မော်ချို ဖုန်းလေး
ကို ညင်သာစွာ ပြန်ချထားလိုက်လေသည်။ တစ်အောင့်ကြာသော်
အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံဖွဖွကို အထဲမှ လိမ္မော်ချို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ရမ်းရမ်းနှင့် ကားကားက သခင်မဆီ
လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လှပသော နတ်ခမ်းထုလှလေးကို
ရောင်ရောင်မျှပြီးကား ရမ်းရမ်းထံ လိမ္မော်ချို မေးခတ်ပြော
သည်နှင့် ရမ်းရမ်းမှာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲသွားကာ တံခါး

အား ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသတည်း။

“ဟင် . . .”

တံခါးဖွင့်သည်နှင့် တံခါးဖွင့်ပေးလာသူကို ကြည့်ပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေး အံ့ဩဟန်ပြုသည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေး အခန်းထဲရောက်သည် နှင့် တံခါးမှာ ပြန်ပိတ်သွားပြီဖြစ်၏။ အခန်းတွင်းမတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေး မည်သူ ကိုမျှ မမြင်တွေ့သေးပါလေ။

“ထိုင်ပါ လူကြီးမင်း . . .”

လူမမြင်ခင် ချိုသာသော အသံလေးကို မင်းတင်ဋ္ဌေး ကြားရသည်။ အသံတွေ့ရသော ဆိုဖာထိုင်ခုံတစ်ခု၌ မင်းတင်ဋ္ဌေး ထိုင်လိုက်၏။

ရဲအရေရှိတစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းနှင့် နားတွေက စွန်ရတစ်ကောင် ၏ မျက်လုံးတို့နယ် လျှင်မြန်ပါးနပ်ပြီးသား။ လျှောက်၍ ယဏစွာ မကြည့်ပေမယ့် လိမ္မော်ချို၏ ကျယ်ပြန့်သော ရှုခန်းကြီးအား အယ်လို အနေအထားနှင့် ဘယ်လိုနေရာ၌ တာရှိသည်ကို မင်းတင်ဋ္ဌေး သိမြင်ပြီးသားပါလေ။

မကြာလိုက်။ ညှင်းပြောင်းမှု လှုပ်ရှားသံလေးအား မင်းတင်ဋ္ဌေး ကြားလိုက်ရသည်။ ဘေးစောင်းအနေအထားမို့ မျက်ဝန်း ထောင့်၌ သူမအရိပ်ထင်လာပြီ။

မင်းတင်ဋ္ဌေး လှည့်မကြည့်။ သူရှိရာ လိမ္မော်ချို လျှောက်လာ သည်။ သူ့အနီး ရောက်လာလေမှ သူတော့ဆိုင်စွာ လှည့်အကြည့် လိမ္မော်ချိုသည်လည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်း၊ မျက်ဝန်းချင်းအရာအားလုံး တို့ နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်ဆုံစည်းလိုက်ရလေသော် . . .

“ဟင် . . ရှင် . . ရှင် . . ဟိုနေ့ကလူ . . .”

လှပလွန်းသော မျက်ဝန်း၊ မျက်ခုံးလေးများ ဝိုင်းစက်မြင်ချို ဟန်ဖြင့် လိမ္မော်ချို ဆိုသည်။ သို့သော် လိမ္မော်ချိုဟန်ကား လွန်စွာမှ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းတော့ မရှိပါလေ။

ဒုစနိုက်မယ် အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါးအတွက် ထိုမျှ ကတော့ အသေးအမွှားသဏ္ဍာန်လေးပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝါရင့်ရဲအလှို တစ်ဦးအဖြစ် မင်းတင်ဋ္ဌေးလည်း နောက်ကျအောင် သိသည့်ပုံလေ။

“ဟင် . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုသိလေသား . . .”

“အဟင်း.. ဟင်း.. .”

လိမ္မော်ချို ပြုံးသည်။ ပြုံးတော့ မင်းတင်ဌေးနှင့် နီးကပ်သည်ဟု ဆိုရမည့်နေရာလောက်၌ပင် စားဖွဲ့ပေါ်တင်ပါးလှဲလေး ဝင်ထိုင်ရင်းက.. .

“မှတ်မိလိုက်တယ်လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကပဲ ရှင်ကို လိမ္မော်ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့တာပဲ၊ လျော်ကြေးလည်း ပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဘယ်နှယ် ရှင်သားမယားတွေ ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လားရှင်လည်း သိပ်ဖြစ်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ.. .”

သူမ၏ ထိုစကားအား မင်းတင်ဌေး မကြားဟန်ပြုနေသည်။ လိမ္မော်ချိုသည် မင်းတင်ဌေး၏အိတ်ကြီးဆီသို့ အကြည့်တစ်ချက် ရောက်ပြီး.. .

“ရှင်က စန္ဒရားဆရာနော်.. .”

“ဟုတ်တယ်.. .”

လက်ပိုက်ထားသည့် အနေအထားဖြင့် သူမစကားဆိုသဖြင့် မင်းတင်ဌေးသည် တစ်ချိတော့ သူမကိုမော့ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်

ဆုံတော့ မင်းတင်ဌေးပင် အကြည့်ကိုဦးစွာ လွှဲလိုက်ချေ၏။

“ရှင် စန္ဒရားတီးနိုင်ပါတယ်နော်.. .”

“နိုင်ပါတယ်.. .”

“လေးရက်တောင် တီးရမှာ၊ ဘယ်လိုလဲ.. .”

“မနားတမ်းကို တီးနေရမှာလား.. .”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်နဲ့ပေါ့.. .”

“ဒါဖြင့် ရပါတယ်.. .”

“တစ်နေ့ကို ရှင်ကြေးဘယ်လောက်ယူသလဲ.. .”

“သိမ်မွေ့မယ့်စကားလုံးနဲ့ ပြောပါလား၊ ကြေးဆိုတဲ့ စကား

က ကြမ်းတမ်းပါတယ်၊ လူမိုက်တွေပြောတဲ့စကားပါ၊ ကျွန်တော်က အနုပညာသမား၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခလို့ ပြောပါ.. .”

“အဟင်း.. က ဆိုပါတော့ရှင်၊ ရှင်ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခတစ်ရက်

ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ.. .”

“ဒါကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံးရက်မှပဲ ပြောမယ်၊ ဖြစ်လား”

“အင်း ကောင်းပြီလေ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကံ ရှင်တီးရမယ့်

စန္ဒရားတွေကို လိုက်ကြည့်ထားပါဦးလား.. .”

“ကြည့်မယ်လေ၊ ဧည့်သည်တွေကို ဖျော်ဖြေရမယ့် နေရာက
ဘယ်မှာဖျော်ဖြေရမှာလဲ.. .”

“တတိယထပ်မှာ၊ ကဲ ရှင်သွားတော့.. .”

“ဟင်.. .ခင်ဗျားက စန္ဒရားတွေ လိုက်မပြဘူးလား.. .”

“လိမ္မော်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေ ဂိုတယ်လေ၊ ရှင်လိုအပ်
တာတွေ သူတို့ကိုပြောပါ၊ သူတို့က ရှင်လိုအပ်သမျှ အားလုံး
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိမ္မော်အမိန့်ပေးထားတယ်၊ ကဲ ရှင်သွားတော့”

စကားအဆုံး သူမအနီး၌ရှိသည့် ခွေးကြီးတွေဆီသို့
လက်ဖျစ်လေးတစ်ချက် တီးလိုက်သည်နှင့် မင်းတင်ဋ္ဌေးကား သူမအား
ကြည့်နိုင်ရန် အချိန်မရပါလေတော့။

ခွေးကြီးကားကားက ရုံးခန်းတံခါးသွားဖွင့်နေပြီမို့ လိမ္မော်ချို
၏ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းထဲမှ မင်းတင်ဋ္ဌေးထွက်ခဲ့ရပါလေတော့သတည်း။

လိမ္မော်ချိုရုံးခန်းထဲမှ ထွက်အလာ မင်းတင်ဋ္ဌေး မျက်ဝန်းညို
အစုံထဲမတော့ တုနှိုင်းဖွယ်ရာမရှိပါသည့် ရွှေအဆင်းနယ် ချောမွေ့

လွန်းပါသော မိန်းမချော။

မြင့်မားသောအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာရှိသည့် ကိုယ်ဟန်အလှ
သူမကိုယ်လုံးလေးအား ရင်ခွင်ဝယ် ထွေးပွေ့ထားချင်မတတ်၊
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် မဖြစ်ပေါ်စဖူး မင်းတင်ဋ္ဌေး စိတ်မယ်
ယိမ်းယိုင်ဖြစ်တော့ခဲ့ရပါချေ၏။

ဟင်း.. .လိမ္မော်ချို.. .။

မင်းတင်ဋ္ဌေးကား ရွှေရုပ်လွှာကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲလျက်
မျက်ဝန်းဝယ် မဖျောက်ဖျက်နိုင် စွဲမြဲမြင်ယောင်နေမိရပါချေ၏။

စီးပွားရေးမင်းသမီး၊ ဒုစရိုက်မင်းသမီးမို့ လွန်စွာမှလှပပါ
သည့် ရွှေမျက်နှာလေးထက် အကြင်နာကဖြင့် မြဲတစ်မူန်စာမျှ သူ
ရှာမတွေ့။

ဧည့်ဝတ်စကား အားနာစကားအဖြစ် သူ့လက်အခြေအနေ
ကိုပင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ သူမ မေးဖော်စရာ။ သူမအသံနှင့် ဟန်သွင်
ရုပ်ရည်တို့သည် သူမစိတ်ကတ်နှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဆန့်ကျင်
လွန်းပါသိ။

သို့သော် ထိုသို့သော အကြင်နာခေါင်းပါးလွန်းသည့် ဒုစရိုက်ခင်းသမီးလေးကိုမှ သူ စိတ်ဝင်စားနေမိလေသလား။ စိတ်မဝင်စားပါဟုဆိုလျှင် သူ ရင်တွေ့ဘာကြောင်ခန့်နေလေသလဲ၊ တုန်နေလေသလဲ၊ ဖိုလှိုက်နေသလဲ။ မောဟိုက်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေလေသလဲ။

“ကျွတ်. .အို. .”

ကြောက်လန့်စွာ အတွေးများအား ခေါင်းကို ရမ်းလျက် သူ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ရပါပြီ။ ထိုအခါများသည်လည်း သူ့အတွက် မနည်းခဲ့ပြီပေ။

မှန်သည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေးအတွက် လိမ္မော်ချိုနှင့် ဖတ်သက်လေတိုင်း အတွေးတို့အား အဆုံးမတိုင်ပဲ၊ ကြောက်လန့်ရှောက်ရှားစွာ မောင်းထုတ်ခါထုတ်ပစ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်တို့ မရေမတွက်နိုင်တော့သည်က အမှန်ပါပင်တည်း။

x x x x x

ခမ်းနားသော ခန်းမကြီးထဲ စန္ဒရာသံက ညှိမ့်ညောင်းစွာ ခွမ်းနေလေသည်။ နှစ်နှစ်ပယ်တေးသွားများအား နှစ်သက်နားလှည့်နေသူများအဖို့ ထိုစန္ဒရာသံတေးသွား၏သီချင်းကို နားလည်နေပေစိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ စန္ဒရာသံတေးသွားကား သက်ဝေသီချင်း။

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် သက်ဝေသီချင်းအား ကိုယ်ရောစိတ်ပါနှစ်ခြိုက်စားခတ်နေသူမို့ တေးသွားက ပို၍သက်ဝင်နေသည်မှာပါ။

ညော်ခန်းတွင်းရှိ ဧည့်သည်များသည်လည်း မြန်မာ့တေးသွားစန္ဒရာသံတွင် နှစ်ခြိုက်မိန်းမောနေဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခမန်း စကားပြောသံများမှာ တိုးညှင်းနေရပါချေ၏။

ညော်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးက မှန်သားပြင်များနှင့်သာ ပြီးနေသည်မို့ အပြင်မှလူရိပ်နှင့် မှန်ထဲပေါ်နေသည့် လူရိပ်တွေမှာ ရှုပ်ထွေးစွာ ပြားသလိုရှိချေ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် စန္ဒရာကို တီးခတ်ဆဲ သူ့မျက်ဝန်းတွေသည် တစ်ချိတစ်ချိ မှန်ရိပ်ထဲမှ လူများဆီကြည့်မိသည်။ နည့်ခံ

စားပွဲရှည်ကြီးတွင်ရှိသည့် ဧည့်သည်များနှင့် ကဗျာချိုချိုစံအိမ် အိမ်ရှင် အဖြစ် စပျစ်၊ သစ်တော၊ သရက်၊ မက်မွန်တို့က လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံနေကြပါလေ၏။

ဧည့်ခံပွဲအစမိုးပေလားမသိ။ စန္ဒရားတီးရင်း မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ညစာစားပွဲနှင့် ဧည့်ခံနေသည့် ဧည့်ခံပွဲ လိမ္မော်ချိုအား သူ မတွေ့သေးသောကြောင့်ပါတည့်အသက်ဝေသိချင်းအပြီး၌ မင်းတင်ဋ္ဌေး ခဏနားလိုက်သည်။
“ဆရာ . . .”

ခေါင်ရှင်ကြည့်မိတော့ စတုတ္ထအထပ်ရှိ တာဝန်ကျသော အတွင်းရေးမှူးမလေး သရက်။ သူမလက်ထဲတွင် လှပသော လင်ပန်းတစ်ခုပေါ်တွင် စားစရာသောက်စရာအပြည့်နှင့် ပါလာ၏။

“စားသောက်ပြီး ဆရာ နည်းနည်းအနားယူပါဆရာ . . .”
သူ စကားမဆို၊ ခေါင်းတော့ ညှိတ်ပြသည်။ သူ့ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် သရက် လင်ပန်းကို ချထားပေးခဲ့သည်။ သရက်ထွက်သွားတော့ နောက်တစ်ယောက် သူ့အနီးရောက်လာပြန်သည်။

စပျစ် . . .

စပျစ်ကိုလည်း ယမကာရည်လေး နည်းနည်းငဲ့သောက်ပြီး သူ့ ဓာတ်ချက်ပင်ကြည့်သည်။ အကောင်းစားစီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကလေး စပျစ်လာချပေး၏။ ပြီးတော့ သူ့အနီးမှ ချက်ရင်း ဧည့်သည်တွေဆီ ပြန်သွားဧည့်ခံသည်။

သူကား နောက်သို့ ရုံးဝလှည့်မကြည့်။ လှည့်မကြည့်ပါတ်နှင့်လည်း သူ့ရှေ့ရှိမုန်သားပြင်၌ သူတို့အားလုံး၏အရိပ်က ထင်ပေါ်နေကြသည်ကိုး။

“ဟေ့ . . မင်းတို့ရဲ့အကြီးအကဲကို တို့မတွေ့ရသေးပါလား”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ လူကြီးမင်း၊ မမလိမ္မော်လာမှာပါ။ အချိန်မရောက်သေးလို့ပါ။ လူကြီးမင်းတို့သာ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ထားကြပါရှင် . . .”

ဧည့်သည်တစ်ဦး၏အမေးနှင့်အတူ စပျစ်၏ပြန်ပြန်သံကိုပါ မင်းတင်ဋ္ဌေးကြားရလေသည်။ အသားကင်ကို နည်းနည်းစားပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေး အရက်နည်းနည်းသောက်သည်။

ပြီးတော့ သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ပြီး သူ၏သွယ်
 လျှာသော လက်ချောင်းအစုံက စန္ဒရားခလုတ်လေးများပေါ် ပြန်ရောက်
 ကာ ရှစ်သမ္မုကို တေးသွား၏အစအား တီးခတ်စဉ်မှာပင် သူ့နောက်
 ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ရွှေရောင်အပြုံးပိုင်ရှင်သည် သူ့ရှေ့ရှိ
 မှန်ရိပ်ထဲ၌ ပေါ်လာရပါသတည်း။

သူ့နှုတ်မှ စီးကရက်ပင် ဖြုတ်ထွက်သွားရမတတ် သူငေး
 ကြည့်ဖြစ်သွားရလေသည်။ လည်ပြန်မက ကြည့်ချင်သည့် မိန်းမချော
 ကပြင် သူ့အားရှိမည်မထင်။ လူမထည်သော အနေအထားဟန်သွင်
 တို့ဖြင့် စားဖွဲ့ထိပ်၌ ဝင်ရောက်ထိုင်သွား၏။

သူမစတိတ်ထားသည်က အညိုနှင့် လိမ္မော်ရောင် အများဆုံး
 ဖောက်ထားသည့် လွန်းသုံးရာလွန်းချိတ်ကြီးဆင်ထာဘီနှင့်။

ရွှေလိမ္မော်ရောင် အသားပျော့ပျော့ လက်ရှည်စိန်မြရံချယ်
 ကြယ်ဆီးတပ်ထားသည့် မြန်မာဆန်လွန်းအားကြီးသော ဝတ်စုံအလှ
 မျိုးနှင့်ပါ။

ဆံ့နွယ်တို့သည်လည်း အဆန်းမဟုတ်သည့် မြန်မာ ဆံ့ထုံး

နောက်တွဲမခိုတရိုလေးနှင့် နင်းဆီရဲရဲလေးတစ်ပွင့်နှယ်ရယ်။ မျက်နှာ
 လေးကား ဓွန်းမဲခြယ်သရလွန်းဟန်မရှိစေမယ်လည်း ရှင်းပထင်ပြတ်
 သူလွန်းအားကြီးနေပါချေ၏။ လှလိုက်သည့် ဖြစ်ချင်းရယ်လေ။

ဧည့်သည်တော်များအားလုံးသာမက သူမ၏အတွင်းရေးများ
 လေးများ၏ အကြည့်များကပါ သူမထံ၌ မရွာမိကြ။

“အဟမ်း...”

သူ့စချောင်းဟန်သံလေးကြားတော့ အားလုံးက ကိုယ်ရှိန်
 သပ်ကြသည်။ စန္ဒရားတီးဆဲ မင်းတင်ဋ္ဌေးအကြည့်တွေကဖြင့်
 လိမ္မော်ချိုဆီမှ မရွာ။

တစ်ပြည်သားဧည့်သည်တွေမှို မြန်မာ့အလှနှင့် စံတင်ထိုက်
 အောင် တမင်ကိုဘဲ ဖန်တီးဧည့်ခံလေသလား။ တာဝန်ပြောပြော
 စယ်လိုပဲနေနေ၊ ဘယ်ပုံပဲရှိရှိ၊ လိမ္မော်ချိုသည်ကား မြင်သူတကာ
 မမက်၍မဆုံး အလှသာရယူအောင်းနိုင်ပါသည်။

“ဟင်...”

မှန်ရိပ်ထဲမှ လိမ္မော်ချိုအလှဆီငေးဆဲ မင်းတင်ဋ္ဌေးရင်ထဲ

သက်စောစောသည် နောက်ဆုံးတွင် ချရစမြဲပါစကား။

“စိတ်တိုင်းကျသုံးသောင်းကြပါရှင်၊ စိတ်တိုင်းစော ကျကြ
ရဲ့လားရှင်...”

ချိုလွင်အိစိမ့်၍ ညှင်းပြောင်းသော အသံလေး။ သူ
စန္ဒရားသံကိုပင် ဇွမ်းသွားလေသလား။ မင်းတင်ဋ္ဌေး၏ ဒုတိ
စန္ဒရားလက်သံတစ်ပုဒ်က ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် နောက်တိုင်းစောညီမကြည့်။ အရက်
အနည်းငယ်စာညှိပြီး သူ သောက်နေသည်။ မြီးတော့ စီးကရ
တစ်လိပ်ကိုပါ ထပ်ပြီး မီးညှိဖွာရိုက်နေ၏။

“အဆင်အပြေဆုံးပဲ...”

“အစီအစဉ်မိုကောင်းနေတယ်...”

“မြန်မာတေးသွားသံစဉ်ဟာ အင်မှတန်မှ ကျက်သရေရှိ
ပါပဲ...”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံများအား သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား
မည့် ဧည့်သည်တော်တွေက ချီးမွမ်းကြသည်။

“အမင်း...ဟင်း...”

နုညင်သော ရယ်သလေးအား လိမ္မော်ချိုထံမှ မင်းတင်ဋ္ဌေး
ကြားရလေ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် အရက်သောက်ရင်း စီးကရက်ဖွာရင်း
မှပင် စန္ဒရားရှေ့၌နေသည်။ ဧည့်သည်တော်တွေက ချီးမွမ်းစကား
ဆိုပေသည့် လိမ္မော်ချိုသည် သူ့ထံသို့ လုံးဝငုံကြည့်ခြင်းမရှိ။

လိမ္မော်ချိုအဖို့ ငွေကြေးဖြင့် ငှားရမ်းထားသည့် အနုပညာ
သမားတစ်ဦးဖြစ်သည့် သူသည် အညကြ။ စကတ်ဝတ်ထားကြ
သည့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက မင်းတင်ဋ္ဌေးထံ မကြာခဏ
လှမ်းကြည့်ကြသည်။

မှန်ရိပ်ထဲ၌ သူတို့အားလုံးအား မင်းတင်ဋ္ဌေး မြင်နေရ၏။

ဧည့်သည်အမျိုးသားတစ်ဦးက စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် လိမ္မော်ချို
ထံ ကြည့်ရင်းက...

“ဒေါ်လိမ္မော်ချို ဟိုဘက်ဘယ်နေလားဦးမလေ...”

“အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မလူတွေက သွားနေကြ

ပဲလေ၊ ကျွန်မကတော့ အရေးကြီး ကြီးသလိုပေါ့...”

“ရန်ကုန်က အဆက်အသွယ်တွေကော ဘယ်နယ်လဲ ဒေါ်လိမ္မော်ချို...”

“ရိုပါတယ်၊ ဓာတ်လောကတင် ပြန်သွားတယ်...”

“နောင်လာဖို့ ရှိဦးမလား...”

ဧည့်သည်များ၏အမေးအတွက်မူ လိမ္မော်ချိုဖြေသက တဲ့ဆိုင်းကြန့်ကြာနေသည်။ လိမ္မော်ချိုသည် အနေအထိုင် အဖြော အဆို အကြည့်အရူတအစ ဒုစရိုက်သမားခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦး ပီသလှပါပေသည်ဟု မင်းတင်ဌေး ဓုတ်ချက်ချမိ၏။

လိမ္မော်ချိုသည် ထိုင်နေဆဲက လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်လေးအား အသာချပြီး မသိမသာ စပျစ်ဘက် ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းသွားဟန် ရှိသည်။ အရှင်သခင်မ၏ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေဟန်ရှိသည့် စပျစ်ကား လိမ္မော်ချိုအနီးသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

လူအားလုံး၏အကြည့်တွေက လိမ္မော်ချိုထံ၌သာ ရှိနေသည်။ မင်းတင်ဌေးသည် လက်ကျန်အရက် အပြီးသတ်မောချလိုက်၏။

လင်ပန်းလေးထက် ဖန်ခွက်ကိုပြန်အထား သူအနီးသို့ စပျစ် ရောက်လာသည်။

“ဆရာ...”

သူ စပျစ်ကိုကြည့်မိသည်။

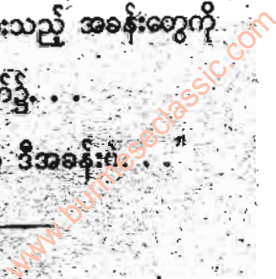
“ဆရာ... အနားယူနိုင်ပြီ၊ ဆရာအခန်းကို သစ်တော် လိုက်ဖို့ လိမ့်မယ်...”

စပျစ်စကားကို သူ သဘောပေါက်သည်။ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါတ် အေးစက်စက်ပင် သူထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ စန္ဒရားနားမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ သူမကြည့်ခဲ့။ သူ့နောက်မှ မက်မွန်ပါလာသည်။

“ဆရာ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ဆက်တက်မယ်...”

ဧည့်ခန်းမကြီးထဲမှထွက်တော့ သစ်တော်က သူ့ကိုဆိုသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်သော် သော့ပိတ်ထားသည့် အခန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့အရောက်၌...

“ဆရာ... ဆရာအိပ်ရမယ့်အခန်းက ဒီအခန်းပါ...”

“ဟင်...နေ့လယ်ကနေတဲ့အခန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟုတ်ကို ဆရာ၊ ဒီအခန်းက ဆရာ ညအိပ်ဖို့ သီးသန့်အခန်းပါ။ ဟိုအခန်းက နေ့လယ်ဘက်မှာပဲ နေဖို့လေ...”

“ဪ...အေးလေး၊ ခင်ဗျားတို့စံအိမ်က အခန်းတွေပေါ်တော့ မနက်တစ်ခန်း ညတစ်ခန်းနေရတာပေါ့၊ အဟွန်း...”

ပေါ့ပါးဟန်နှင့်ပင် သူဆိုပြီး အခန်းတွင်း ဝင်ထိုင်သည်။ အခန်းတွင်း သူဝင်တော့ သစ်တောပါလိုက်ဝင်လာသည်။ သူ သစ်တောဘက် မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော့်အိတ်ကော...”

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဟိုဗီရိုထဲမှာလေ...”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့သခင်မှ ကျွန်တော့်အိတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သေးလား...”

“ဆရာ သူ့ဆီသွားတုန်းက သူ မစစ်ဆေးဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဖြင့်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ စပျစ်နဲ့ သစ်တော့ စစ်ပြီး

သားပဲလေ။ ဆရာ့အိတ်ထဲ ဘာမှရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ...”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ်၊ မနက်ကျရင် ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်ထရမလဲ...”

“ဆရာထရမယ့်အချိန်ကို မမလိမ္မော်က သူ့အခန်းကနေ ဘယ်တီးပြီး နှိုးပါလိမ့်မယ်...”

“ဪ...ဪ...ဟုတ်ပြီ...”

သူဆိုရင်း အခန်းကြီးကို ဟိုဒီတစ်ချက် ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာကျက်နှင့်နီးသည့်နေရာလေး၌ ဆောင်းဘောက်လေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ မင်းတင်ဋ္ဌေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ...”

သစ်တော့ခေါ်သံကြောင့် သူ သစ်တော့ခေါ် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က နားမလည်သလို မျက်မှောင်တွန့်နေပြန်၏။

“ဆရာနားမှာ သစ်တော့နေရဦးမလား...”

“ဗျာ...”

“အဟင်း၊ မမလိမ္မော်က ဆရာ့ကို လိုလေသေးမရှိ ထားခိုင်း

တယ်လေ၊ ဆရာ လိုအပ်တာများ ရှိဦးမလားလို့ပါ။ . . .”

“ဟာ . . .ဟင့်အင်း မလိုပါဘူး၊ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊

ကျွန်တော်အနားယူတော့မယ်၊ ခင်ဗျားသွားတော့ . . .”

“အဟင်းဟင်း ကောင်းပါပြီ ဆရာ . . .”

စကားအဆုံး အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သစ်တော ထွက်သွား
သည်။

“ဟူး . . .”

ကောင်းမွန်သားနားသော အိပ်ရာကြီးထက် မင်းတင်ဋေး
ပစ်ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို အတန်ကြာ လျှောက်
ကြည့်နေလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူ့လက်မှ နာရီဆီ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီပြီ။ သူ့အခန်းသော့ပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မီးတွေက လင်းထိန်နေဆဲ။

“ဟူး . . .”

ခေါင်းကိုယမ်းပြီး သူ သက်မချမိရပြန်၏။ သည့်နောက်
သူ အခန်းမီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိနှင့်
ပြီးသွား၏။

အိပ်ရာထက် သူ ပက်လက် လှန်ချပစ်လိုက်သည်။
မှောင်ထဲ၌ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ပြုံးလျက်နေပါ၏။

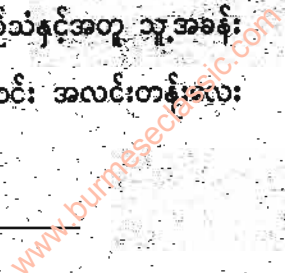
“ဟင်း . . .”

သက်မတွေချရင်း နာရီဆီကြည့်ရင်းဖြင့် သူ့အချိန်တွေကို
ကြန့်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လာပြီ။ အပြင်ဘက်မှ
ဖြတ်သွားဖြတ်လာနေသည့် ခြေသံတွေကို သူ ကြားရသည်။

သူ စောင်းကို လည်ပင်းနားအထိ ဆွဲခြုံပြီး ဘေးစောင်း
လှဲ့အိပ်နေဟန်ပြုလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ကလစ်ခဲမြည်သံနှင့်အတူ သူ့အခန်း
တံခါးသည် အနည်းငယ်ပွင့်ဟသွားကြောင်း အလင်းတန်းအလေး
ဝင်ရောက်လာ၍ သူ သိလိုက်၏။

စိတ်ထဲတစ်ချက် သူ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အခန်းတံခါးမှာ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်ပိတ်သွားပြီ။

“အဟွန်း.. .”

သူ့ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း အိပ်ရာထက်မှ ထထိုင်သည်။ လက်မှ နာရီခေါ် တစ်ချက်ကြည့်တော့ နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲပဲဖြစ်။ သူ အလုပ် စရပေတော့မည်။

မှန်သည်။ သူ အလုပ်စရပါပြီ။ အိပ်ရာထက်မှဆင်းပြီး သူ့အိတ်ကြီးထည့်ထားသည့် ဝီရီခေါ်သို့ သူလျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝီရီတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှအိတ်ကို သူထုတ်ယူလိုက်သည်။

အိတ်မှစစ်ကို သူ မဖွင့်ကြည့်။ သူ ဖွင့်ထုတ်ကြည့်သည်က အိတ်ကြီး၏အောက်ခြေ၌ ဝါသည့် ဘီးငါးဘီးကိုပါ။ ဘီးငါးဘီးကို ဖွင့်ပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို သူ ထုထုတ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ခါးပတ်ခေါင်းကိုဖွင့်၊ နောက်ပြီး နှစ်ထပ်လို ဖြစ်နေသည့် သူ့ခါးပတ်ထဲမှ ပစ္စည်းလေးတွေကို တစ်ခုချင်း ထုတ် ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက်မတော့ သူကား ပထမညအတွက် လေးထပ် ရှိသော ကဗျာချိုချိုခံအိမ်ကြီးအတွင်းဝယ် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးသောအသွင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း လှုပ်ရှားနေရပါတော့ သတည်း။

ထက်မှ အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ အနည်းငယ်ထည့်ကာ တစ်ဝိုက်
ပြီး အကြည့်ကို မှန်ထဲမသိမသာ ပြန်ပို့သည်။

သူကြည့်ခိုက် ဖည့်သည်အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ထံ လာနေ
သည်ကို တွေ့၍ သူ့အကြည့်ကို လွှဲလိုက်၏။

“မစ္စတာ. . .”

“ဪ. . .ဟုတ်ကဲ့. . .”

လေးစားသမှုနှင့် သူ ထိုင်ရာမှ ထပြေးဆိုသည်။

“မစ္စဆွိုရှန်လျောင်းပါ. . .”

အမျိုးသမီးမှာ သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်နေ၍ မင်းတင်
ဌေးသည် တည်ငြိမ်သော ပြုံးဟန်မျက်နှာချောချောဖြင့် ကြည့်ရှင်း
က. . .

“တွေ့ရ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်
ကတော့ မင်းတင်ဌေးပါ. . .”

“ရှင် ဘာအလုပ်လုပ်လဲ. . .”

“ကျွန်တော် အနုပညာအလုပ်ပဲ လုပ်ပါတယ်. . .”

- တစ်ဆယ့်လေး -

ဒုတိယည။

သီချင်းတေးသွားတစ်ပုဒ်ကို မင်းတင်ဌေး အဆုံးသတ်လိုက်
သည်။ အကြည့်တစ်ချက်က မှန်ထဲရောက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း စံအိမ်အရှင်သခင်မ လိမ္မော်ချိုတား ညစာ
စားပွဲသို့ ရောက်မလာသေးပါလေ။ ဧည့်သည်တော်များအား စပျစ်၊
သစ်တော်၊ သရက်၊ မက်မွန်တို့ကသာ အကွက်စေ့စေ့ ထိန်းထား
နိုင်ကြပါ၏။

မင်းတင်ဌေးသည် သူ့အတွက် အသင့်ပေးထားသော စားပွဲ

“သိပ်တော်တာပဲ...”

“ချိုးမွမ်းတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

“မြန်မာအနုပညာနဲ့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ အတော်ပဲ မွန်မြတ်လေးစားဖို့ ကောင်းတယ်...”

“ထပ်ဆင့်ကျေးဇူးပါပဲလို့ ကျွန်တော်ပြောပါရစေခင်ဗျာ”

“အဟင်း.. ဟင်း..”

မစ္စဆွိန်လျောင်း ရယ်သည်။ သူလည်း ပြုံးမြဲရယ်မိပါ၏။

“ဟော.. ဟိုမှာ မစ္စလီမွှော်ချိုလာနေပြီ။ ခွင့်ပြုပါဦး မစ္စတာ မင်းတင်ဌေး...”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အမျိုးသမီး ထွက်သွားတော့ သူ့နေရာ၌ မြန်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အကြည့်က မှန်ထဲရောက်မိခိုက် သူ့ရင် သည် လှုပ်ခနဲလို တစ်ချက်မျှ ရှိသွားလိုက်ရပါချေ၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူနှင့် စကားပြောပြီး အမျိုးသမီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်ကို လိမ္မော်ချိုကား သူနှင့်

ထိုအမျိုးသမီးထံသို့ စူးခနဲစိုက်ကြည့်လိုက်သောကြောင့်ပါတည်း။

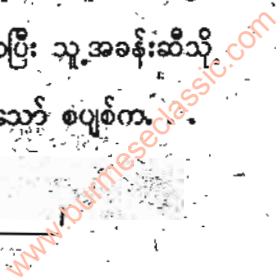
သည့်နောက် လိမ္မော်ချိုသည် စားပွဲတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ထိုင်သည်။ သည်နေ့ လိမ္မော်ချိုဆင်ယင်မှုသည်လည်း မနေ့က နှင့် မထူးခြား။ အရောင်အသွေးသာ ကွဲပြားသည်။

ဟင်း.. လိမ္မော်ချိုရယ်၊ မင်းအလှက တစ်ခါမြင်တာနဲ့ တစ်သက်တာမမေ့နိုင်တော့တဲ့ အလှမျိုးပါ။ မင်းရဲ့အလှကို ကိုယ် မြတ်နိုးခုံမင်မိပါတယ်၊ တန်ဖိုးလည်း ထားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟင်း..

သက်မမောဖြင့် မင်းတင်ဌေး ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်း လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ချစ်သမ္ပုကို သီချင်းတေးသွားအား အကောင်းဆုံးလက်သံဖြင့် တီးခတ်နေလိုက်ပါလေ၏။

သည့်နောက်မတော့ မနေ့ညကလိုပင် သူ တေးသွား လက်သံအဆုံး၌ စပျစ် သူ့အနားရောက်လာပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့၏။ သူ့အခန်းထဲရောက်သော် စပျစ်က..

“ဆရာ...”

“ဗျာ . . .”

“ဟိုအမျိုးသမီးက ဆရာကို ဘာတွေပြောလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်အနုပညာကို ချီးမွမ်းတာပါ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဧည့်သည်တွေအားလုံးက မနေ့ညကတည်းကစပြီး ဒီနေ့လည်း တစ်နေ့လုံးလိုလိုပဲ ဆရာ လက်သံကို ချီးမွမ်းနေကြတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ ဒီမြို့ကို ရောက်တာ မကြာသေးပေမယ့်လည်း နာမည်အတော်ကြီးနေတာ ပေါ့နော် . . .”

“အင်း . . . ကြိုက်တဲ့သူတွေအဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စံအိမ်ရှင်ကကော ကျွန်တော့်ဖျော်ဖြေမှုကို သဘော ကျရဲ့လား . . .”

“ကျမှာပေါ့ ဆရာ . . .”

“အဟွန်း . . .”

စပျစ်ဖြေပုံတစ်မျိုးကြောင့် မင်းတင်ဋွေး မပွင့်တပွင့်ရယ်မီ သည်။ ပြီးမှ . . .

“က . . . ကျွန်တော် အနားယူလိုက်ဦးမယ် . . .”

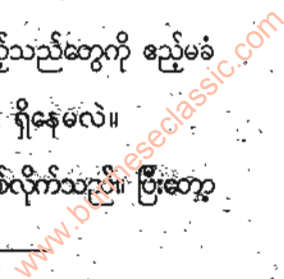
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . .”

သူနှင့်သလိုဆိုတော့မှ စပျစ် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ တော့သည်။ စပျစ်ထွက်သွားသည်နှင့် သူ အခန်းကို အမှောင်ချ လိုက်၏။ အမှောင်ထဲ၌ပင် သူ အိပ်ရာထက် အသာလှလိုက်ပြီး တစ်နေ့လုံး လိမ္မော်ချိုကို ငါ မမြင်ရဘူး၊ ညနေက ငါ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်တော့ လိမ္မော်ချိုရဲ့ အလုပ်သမလေးတွေကို တော့ အတော်များများ တွေ့မိတယ်။

ဧည့်သည်တွေကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံတာက ညဘက်မှ ဧည့်ခံတယ်။ မနက်စာနဲ့ နေ့လယ်စာစားချိန်တွေမှာ ဧည့်သည်တွေကို ငါနဲ့ သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေပဲ ဧည့်ခံကြ ရတယ်။

သူ ဘာကြောင့် နေ့ခင်းဘက်မှာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်မခံ တာပါလိမ့်၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေမလဲ။

မင်းတင်ဋွေးတွေဆီ အတွေးကို ရပ်စစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

သူ့ခါးပတ်ခေါင်းမှ ခလုတ်ကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြီး နားကျစ်
ကလေးတစ်ခုကိုပါ စွပ်လိုက်၏။

ထိုအခါမတော့ သူ့နားစည်ဝယ် အသံလှိုင်းကလေးများ
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြချေ၏။

“မစ္စတာကျင်းတို့ ပြန်တဲ့အခါ ယူသွားမယ့်ပစ္စည်းတွေ
ဒီမှာ အသင့်ပါပဲ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်လိမ္မော်ချိုဟာ လူငယ်ပေမယ့် အလုပ်မှာ
သိပ်ပြီးတိကျမှန်ကန်မှုရှိတာကို ကျွန်တော်တို့ အတော်လေးစား
တယ်. . .”

“ဒါကတော့ရှင်၊ လိမ္မော်တို့လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေက အသေး
အမွှားလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် ယုံကြည်မှု
မှန်ကန်မှုသာ အဓိကပဲမဟုတ်လား. . .”

“အမှန်ဆုံးပဲ ဒေါ်လိမ္မော်ချို. . .”

“ဒါနဲ့ မစ္စတာတို့ဘက်က အခြေအနေကောင်းရဲ့လား
မစ္စတာတို့ပြန်တဲ့အခါ တစ်ပါတည်းယူသွားရင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အားလုံးပိုင်တယ်၊
ဒေါ်လိမ္မော်ချိုတို့ နယ်နိမိတ်ထဲကသာ. . .”

“ရပါတယ်၊ လိမ္မော်တို့ နယ်နိမိတ်အထိ လိမ္မော်လူတွေက
တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်. . .”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး”

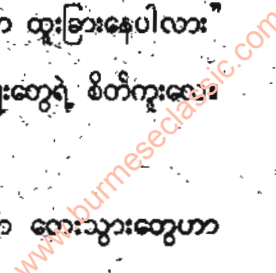
လူလေးငါးယောက်၏ စကားသံတွေက တိတ်ဆိတ်သွား
ပြန်သည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေးနားထဲ နားကျပ်ထဲမှ အသံက တရဲရဲမြည်
နေ၏။

ပြီးတော့ လှုပ်ရှားသံ၊ ရွေ့လျားသံ၊ ခြေသံတွေစသည်ဖြင့်
အသံပေါင်းစုံတို့ ဝင်ရောက်နေ၏။ တစ်အောင့်ကြာတော့ အသံတွေက
ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဒေါ်လိမ္မော်ချိုရဲ့ ဧည့်ခံမှုက ထူးခြားနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့အတွင်းရေးမှူးတွေရဲ့ စိတ်ကူးလေး
မစ္စတာတို့ သဘောကျကြရဲ့လား. . .”

“သိပ်ကျတော့ပေါ့၊ မြန်မာ့အနုပညာ လေးသွားတွေဟာ

အတော်တို့ဆွဲဆောင်တာပဲ၊ ဒေါ်လိမ္မော်ချိုကိုယ်၌လည်း အတော်
မြတ်နိုးပုံရမယ်ထင်ပါတယ်. . .”

“အဟင်.. .ဟင်.. .လိမ္မော်က ဘာမှစိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး
မစ္စတာ၊ လိမ္မော်စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ လိမ္မော်ရဲ့
စီးပွားရေးပဲ. . .”

“ဪ.. .ဪ.. .ဪ.. .”

စကားသံတွေ ပျောက်သွားပြန်၏။

လှုပ်ရှားသံတွေ ရယ်သံမောသံတွေ တခြားစကားသံတွေတ
အစ မင်းတင်ဋ္ဌေးတပ်ဆင်ထားသည့် အသံဖမ်းစက်လေးများထဲ အကုန်
ဝင်နေသည်မို့ မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ နားမထောင်ချင်ဘဲလည်း စိတ်ရှည်
လက်ရှည်ပင် နားကျပ်ကို မဖြုတ်မတမ်း နားထောင်နေရလေ၏။

မှန်သည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေးကား ညတုန်းက ကဗျာချိုချိုအိမ်
ကြီး၏ လေးထပ်နှင့် မြေအောက်ခန်းအထိ လှုပ်ရှားကာ အဓိကကျ
သည့် နေရာတို့၌ အလွန်အားကောင်းသည့် အသံဖမ်းစက်လေးများ
အား တစ်လုံးစီတပ်ဆင်ထားခဲ့ပြီးသား မဟုတ်ပါလား။

အချိန်တွေအတန်ကြာတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေး နားကျပ်တို့
ဖြုတ်ထားလိုက်သည်။ အသံဖမ်းစက်လေးထဲဝင်နေသည့် စကားသံ
တွေကို သူ ဘယ်အချိန် နားထောင်ထောင်ရသည်။

အချိန်က တစ်စတစ်စနီးလာပြီ။ ဒီညလည်း ကျွန်ရှိနေသေး
သည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များအတွက် သူ လှုပ်ရှားရပေဦးမည်မဟုတ်
ပါလား။

www.burmeseclassic.com

- တစ်ဆယ့်ငါး -

ညဉ့်ကား နာနီပြန်တစ်ချက်ခွဲ။ နားထဲကြားနေရသည့် အသံ
ဗလံတွေက ပျောက်သွားပြီမို့ မင်းတင်ဋ္ဌေးနားကျပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဓါးပတ်
ခေါင်းမှ ခလုတ်ကလေးကို ဗိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်နောက် တစ်ဆက်တည်းလည်း မင်းတင်ဋ္ဌေးသည်
အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်ပြီး လက်ထဲအသင့်ရှိသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
သေးသေးလေးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူ ထိုးကြည့်သည်က
မျက်နှာကျက်ဆီကိုပါ။

မှန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်တွေကို သူဖြေဖျော်ခဲ့

ပြီး သူ့အခန်းထဲပြန်ရောက်ခိုက် သူသည် အချိန်ကို စောင့်ကာ
တတိယညအတွက် လှုပ်ရှားရပေဦးတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် သူ အချိန်ကို ဆိုင်းငံ့၍မျှမထား။ လေလာထားပြီး
သားမို့ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာသည့် မျက်နှာကျက်မှ လေဝင်ပေါက်
ဆီသို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ရွှေ့လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တက်ရပ်ပြီး နံရံကပ်ဗီရိုပေါ်မှ
တစ်ဆင့် မျက်နှာကျက်မှ လေဝင်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မျက်နှာ
ကျက် လေဝင်ပေါက်ဖွင့်သွားသည်နှင့် မျက်နှာကျက်အပေါက်ထဲ
သို့ သူ ဝင်ရောက်သွားပါလေတော့၏။

လူတစ်ထိုင်စာသာသာလေးခန့်မြင့်သည့် မျက်နှာကျက်ထဲ၌
မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးအားကိုးဖြင့် ညင်သာစွာ
လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေပါချေ၏။

မျက်နှာကျက်မှ လေဝင်ပေါက်သေးတွေ ဖောက်ထားသည့်
အပေါက်တိုင်းကို သူ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျက်နှာကျက်တစ်လျှောက်
အတန်လေးသွားမိပြီး လေဝင်ပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သော်မှ

မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် အောက်သို့ငုံကြည့်လိုက်လေ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးမြင်နေရသည်က စိမ်းပြာရောင် ညအိပ်မီးသီးလေး ထွန်းထားသည့် အခန်းကြီးတစ်ခန်း။ အခန်းထဲ၌ လိုအပ်သည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့မှာ သေသပ်စွာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေ၏။

ပြီးတော့ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်။ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကား လှပအိစက်သော အိပ်ရာကြီးတစ်ခု၏ ခြေရင်းအောက်၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြပါချေ၏။

ငြိမ်သက်နေကြပေမယ့် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုဖြင့် နားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ရန် သတိဝီရိယရှိစွာဖြင့် အသင့်ရှိနေကြသည်ပါ။

မှန်ပါ၏။ အသက်ပေးကာကွယ်ကြမည့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် စိတ်ချယုံကြည်စွာ အနားယူအိပ်စက်နေရာသူ လေးကား လှပအိစက်ကျယ်ပြောသော အိပ်ရာကြီးထက်မှ အလှနတ်သမီးလေး လီမွှော်ချိုရယ်ပါ။

“ဟင်း...”

ပက်လက်ကလေး သက်တောင့်သက်သာ အိပ်စက်နေသည့် လီမွှော်ချိုကိုကြည့်ပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေး သက်မချမိလေသည်။ ထို့နောက် မတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေးကား အချိန်ကို ကြာကြာဆိုင်းငံ့၍မဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာကျက်အပေါက်လေးအား ဖွင့်လိုက်ရပါပြီတည်း။

မျက်နှာကျက်အပေါက်ပွင့်သည်နှင့် နံရံကပ်စီရိပေါ်မှတဆင့် ကံအားလျော်စွာပင် အဆင်ပြေစွာရှိနေသည့် လီမွှော်ချို၏ မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ မင်းတင်ဋ္ဌေး ကိုယ်ကိုဖွပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

မှန်တင်ခုံပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် မျက်နှာကျက်အပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး မျက်နှာကျက်အပေါက်ကလေးများ၌ အသံဖမ်းစက်ကလေး တစ်ခုကို မင်းတင်ဋ္ဌေး သံလိုက်တုံးကလေးဖြင့် တပ်ထားလိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဂက်စ်မီးခြစ်ကလေး ခန့်ပင်ရှိသည့် ဘူးလေးတစ်ဘူးကို အသင့်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်မှ မင်းတင်ဋ္ဌေး ဆင်းလိုက်လေ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးမျက်လုံးတွေက ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ထံမှ အလစ်

မပြတ်ရဲရှာ။ ခွေးကြီးတွေ၏ လှုပ်ရှားလာမည့် အနေအထားကို ရင်တမေကြည့်ရင်း ခြေကို တစ်လှမ်းချင်းဖွကာ သူတိုးလျှောက်လာခဲ့၏။ ခွေးကြီးတွေနှင့် တစ်ကိုက်ခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်သော်

“ရှစ်. .ရှစ်. .ရှစ်. .”

လက်ထဲအသင့်ကိုင်ထားသည့် မီးခြစ်လိုသဏ္ဍာန်လေးထဲမှ ဂက်စ်ငွေလေးတွေကို ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ထံ သူ့ဖြန်းလိုက်သည်။

မှန်သည်။ ထိုဂက်စ်ငွေလေးကား ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အတွက် အသင့်ယူလာသည့် တိရစ္ဆာန်များအား ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ယူသည့် ဓာတ်ငွေတစ်မျိုးပါတည်း။

စိတ်ချရလောက်သည်အထိ ဂက်စ်ငွေတွေဖြင့် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဖြန်းပြီးမှ မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချို၏ စီးပွားရေးဖိုင်တွေကို ရှာဖွေလှန်လှောကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်ခရီး၊ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်သူဖြင့် ရက်စွဲနှင့် အတိအကျလုပ်ရမည့် အလုပ်နှင့် နေ့ရက်တွေကို မင်းတင်ဌေး ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

လိုအပ်သည်တို့ကို မင်းတင်ဌေး ရေးမှတ်ထားပြီး ဖိုင်တွေတွေကို စနစ်တကျ လက်ရာမပျက် မင်းတင်ဌေး ပြန်ထားလိုက်၏။

အားလုံးပြီးတော့ မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုအိပ်စက်နေရာ ခုတင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်နေရာသည့် လိမ္မော်ချို မိန်းမလှလေးအား သူ ငုံ့ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဟင်း. . .”

သက်မမောကိုချပြီး မင်းတင်ဌေး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အလှနတ်သမီးထံမှ သူ့အကြည့်တွေကိုလွဲကာ သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်၏။ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး အခန်းတံခါးဆီသို့ သူ လျှောက်ခဲ့လိုက်လေ၏။

အခန်းတံခါးနားရောက်မှ တံခါးသော့အား သူ့လက်ထဲမှ သံချောင်းလေးဖြင့် ဖွင့်မည်ပြုဆဲ အလှနတ်သမီးလေးထံ သူပြန်လှည့်ကြည့်မိရပြန်သည်။

ထိုအခါ သူ့စိတ်တို့သည် ဝေဝါးသွားကြ၏။ သူ့ခြေလှမ်းတွေမှာ အလှနတ်သမီးလေးထံသို့ ပြန်၍လှည့်လာသည်။ အလှ

နတ်သမီးလေးဆီသို့ ရောက်သော် မင်းတင်ဌေးသည် ဒူးတစ်ဖက်
ဆောက်ကာ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်ညွတ်လိုက်ပြီး အလှူနတ်သမီး၏
နဖူးပြင်ဝင်းနုလေးထက် ညင်သာစွာ ငုံ့၍ မွှေးကြူလိုက်သည်။

“ဟင်း . . .”

သည့်နောက်မတော့ မင်းတင်ဌေးကား ခေါင်းကိုယမ်း
သက်မမောတစ်ချိအား ထပ်ချပြီးသော် အလှူနတ်သမီးလေးထံပါးမှ
စိတ်ကို ခုံးခုံးချ ကျောခိုင်းခဲ့လိုက်ပါတော့သတည်း။

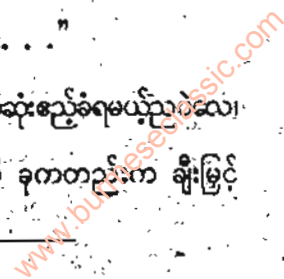
- တစ်ဆယ့်ခြောက် -

နံနက်ပိုင်းကော်မီသောက်ပြီး၍ မင်းတင်ဌေးသည် ခြံထဲ
တစ်ဦးတည်း အေးဆေးစွာ လမ်းဆင်းလျှောက်နေဆဲ . .

“ဆရာ . . .”

“ဪ . . . မစပျစ် ကိစ္စရှိလို့လား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒီည ဆရာနောက်ဆုံးညွှတ်ခံရမယ့်ညလေ၊
ဒါကြောင့် ဆရာအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ခုကတည်းက ချီးမြှင့်

ထားပြီး မနက်ကျတော့ ဆရာ့ကို စောစောပြန်ပို့ရမယ်လို့ မမလိမွှော်က ပြောထားလို့ပါ ဆရာ. . .”

“ဪ. .ဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်မနက် စောစောပြန်ပို့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ဖြစ်မလဲ. . .”

“ခြောက်နာရီလောက် ဖြစ်ဖို့များပါတယ် ဆရာ. . .”

“ဪ. .ဪ. . .”

စဉ်းစားတွက်ဆဟန်ဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“က. .ဆရာ့ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခမျိုးဖြင့်ဖို့ ဆရာကြွပါဦး”

“ဘယ်တိုလဲ၊ ဘယ်သူကပေးမှာလဲ. . .”

“ဆရာ့ဉာဏ်ပူဇော်ခကို မမလိမွှော်နဲ့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ အခု မမက သူ့ရုံးခန်းထဲလာဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“အင်း. . .”

အေးစက်စက်ဟန်ဖြင့် မင်းတင်ဌေး အင်းလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတွေက စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ စပျစ်နှင့်အတူ လျှောက်လာအံ့ စပျစ်က. . .

“ဆရာ့ကိုမြောရဦးမယ်. . .”

စပျစ်စကားကြောင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ထိုးသွင်းရင်း စပျစ်ဘက် မင်းတင်ဌေး စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ စပျစ်က မင်းတင်ဌေးအတွက် ဂုဏ်ယူစွာပြုံးရင်း. . .

“ညကျရင် ဆရာ့ကို မစ္စတာကျင်းတို့အဖွဲ့က ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ကြဦးမယ်တဲ့. . .”

“ဪ. .ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ. . .”

သူတို့စကားမြောရင်း လျှောက်လာရင်းဖြင့် စံအိမ်ကြီးဆီကို ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ စံအိမ်၏ဆင်ဝင်အောက်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒုတိယအတွင်းရေးမှူးမလေး သစ်တောက်ကို မင်းတင်ဌေးတွေ့လိုက်ရလေ၏။

လိမွှော်ချိုအတွက် အနီးတပ်ဆုံး အလုပ်လုပ်ပေးနေကြ ရသူတွေက အတွင်းရေးမှူးလေးယောက်က အခရာပဲဟု မင်းတင်ဌေး သဘောပေါက်ထားပါ၏။

“ဆရာ လမ်းလျှောက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်. . .”

အပြုံးလေးနှင့် သစ်တော်ကွ ဆီးကြိုမေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါတယ်. . .”

အေးအေးဆေးဆေးပင်ဆိုပြီး ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ စံအိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်ပင် အတွင်းရေးမှူးမလေး သရက်က သူ့ကို အပြုံးလေးနှင့် ဆီးကြိုသည်။

သူကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးပြခဲ့ပြီး ဒုတိယထပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့၏။ သူနှင့်အတူ စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့က ပါလာသည်။ ဒုတိယထပ်သို့ရောက်တော့ အတွင်းရေးမှူးမလေး မက်မွန်က အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုကာ နှုတ်ဆက်ပြန်ပါ၏။

သူကလည်း ခေါင်းလေးဆတ်ကာ ပြုံးပြခဲ့ရပြန်ပါသည်။ လှေကားမှပင် တတိယထပ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ရင်းမှ သူက. .

“မာတ်လှေကားမထားဘူးလား. . .”

“ထားပါတယ်၊ မသုံးတာပါ ဆရာ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့ မသုံးတာလဲ. . .”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာ၊ သုံးတဲ့အခါလည်း သုံးပါတယ်”

ဘယ်လိုအခါမှာ သုံးတာလဲဟု သူ့ဆက်မေးချင်ပေမယ့် မမေးတော့။ သူ့တို့တတိယထပ်သို့ ရောက်လာပြီမို့ ဒုတိယအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သည့် သစ်တော်က. . .

“ကဲ. . .စပျစ်၊ သစ်တော် နေခဲ့တော့မယ်. . .”

“အင်း. . .”

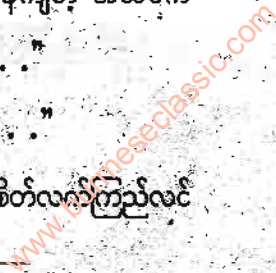
သူမတာဝန်ကျသည့် အထပ်တွင် သစ်တော် နေခဲ့ရတော့သည်။ မင်းတင်ဌေးနှင့်အတူ စပျစ်တာဝန်ကျရာ စတုတ္ထအထပ်သို့ ဆက်လာရင်းက မင်းတင်ဌေးက. . .

“ညှော်သည်တွေကော ဘယ်မှာလဲ. . .”

“ညှော်သည်တွေအားလုံး မက်မွန်တာဝန်ကျတဲ့ အထပ်က ညှော်ခန်းကြီးထဲမှာ အနားယူနေကြတယ်လေ. . .”

“ဪ. . .ဒါကြောင့် မတွေ့တာကိုး. . .”

“ညှော်သည်တွေပြန်မှပဲ စပျစ်တို့လည်း စိတ်လက်ကြည်လင်

ပြီး ပေါ့ပါးကြရမှာပါ။ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ဧည့်ခံနေရလို့ပါ။ ဧည့်ခံမှုအပိုင်းက စပျစ်တို့အတွင်းရေးမှူး
လေးယောက်ဆီမှာသာ အချိန်ပြည့်နဲ့သာ တာဝန်အပြည့်အဝရှိ
တာမဟုတ်လား. . .”

“ခင်ဗျားတို့ မမလိမ္မော်ကကော. . .”

“မမလိမ္မော်က ညဘက်လောက်မှ ခဏတဖြုတ် ဧည့်
တာပါ။ မလိုအပ်ရင် မမက ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့ခံသူမဟုတ်ဘူး
လေ. . .”

“ဪ. . . ဪ. . . ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့မမကို ကျွန်တော်
ညဘက်မှပဲ တွေ့ရတာကိုး. . .”

“ဟုတ်တယ်။ အခု ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့တောင်မှ စပျစ်တို့
ဆရာညက်ပူဇော်ခအတွက် စကားအပြောအဆို မှားမိမှာစိုးလို့
မမလိမ္မော်ကို တောင်းပန်ပြီး တွေ့ခံစေရတာပါ။ . .”

စပျစ်စကားကို မင်းတင်ဌေး နားထောင်နေမိသည်။ ဘာ

တာ့ သူ ပြန်မပြောတော့။ စပျစ်တာဝန်ကျရာ စတုတ္ထထပ်သို့
ဆုတ်ပြီမို့ စပျစ်မှာ သူမစားပွဲတွင် ဝင်ကာ နေရာယူလိုက်ပြီး...

“ကဲ. . . ဆရာ၊ ဒီကနေ မမလိမ္မော်ရုံးခန်းကို ဆက်သွားပါ”

သူခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။ စံအိမ်ကြီး၏

အခန်းပေါင်းမြောက်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့
အရောက် ခြေစုံရပ်ပြီး မင်းတင်ဌေး တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည်နှင့်
ဆိုင်းမတွပင် တံခါးသည် ပွင့်သွားလေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးလာသူတွေက ရမ်းရမ်းနှင့်

ကားကားနှစ်ကောင်စလုံး။ လိမ္မော်ချို၏ ရုံးခန်းထဲသို့ မင်းတင်ဌေး
ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆီးရောင်မှန်စားပွဲကြီးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
လိမ္မော်ချိုအား အသင့်ပင် မင်းတင်ဌေး တွေ့လိုက်ရပါချေ၏။

ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားက မင်းတင်ဌေး၏ကိုယ်လက်တွေ့ကို

လျှောက်နှမ်းနေသည်မို့ မင်းတင်ဌေးမှာ ခွေးနှစ်ကောင်၏ လည်ဆံ
မွှေးတွေကို ရင်းနှီးစွာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး လိမ္မော်ချိုထိုင်နေသည့်
ဆီးရောင်မှန်စားပွဲကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ထူးခြားသော မျက်ဝန်းလှလှလေးများဖြင့် လိမ္မော်ချိုသည် မင်းတင်ဋ္ဌေးကို ကြည့်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ခွေးကြီး နှစ်ကောင်ဆီလည်း ကြည့်မိရချေ၏။

အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး သူမခွေးကြီးတွေက အခန်းထဲ ဟိုဟို သည်သည် လျှောက်သွားနေသည်။ စက္ကန့်လေးကြာကြာ လျှောက် သွားနေကြပြီးမှ မင်းတင်ဋ္ဌေးနှင့် လိမ္မော်ချိုတို့ ခြေရင်းနား၌ ငြိမ်သက် စွာ အိပ်နေလိုက်ကြပါလေ၏။

လိမ္မော်ချိုမှာ စိတ်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားရပါချေ၏။ မယုံနိုင်စရာ သူမခွေးကြီးတွေဆီကြည့်ပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေးထံ ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။

ထိုအခါ မင်းတင်ဋ္ဌေး၏ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေနှင့် ဆုံဆည်း သွားလိုက်ကြချေ၏။ သို့သော်လည်း လိမ္မော်ချိုကား ထူးခြားသော လှုပ်ရှားဟန်တို့ မရှိသွားပါလေ။

ထူးခြားလှုပ်ရှားဟန်များ မပေါ်လွင်သည့်ပြင် လိမ္မော်ချိုသည် မင်းတင်ဋ္ဌေးအား အကြည့်စူးစူးလေးနှင့်ပင် ကြည့်နေဆဲက...

“လိမ္မော် အံ့ဩသွားတယ်...”

“ဘာကို အံ့ဩသွားတာလဲ လိမ္မော်ချို...”

သူတို့စကားသံတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးခဲလွန်း၏။

“ကဲ...ထားပါတော့ရှင်၊ ကဲ ပြော ရှင့်ညာဏ်ပူဇော်ခကို လိမ္မော် ဘယ်လောက်ချီးမြှင့်ရမလဲ...”

သူ့အမေးအတွက် လိမ္မော်ချို ဘာမှပြန်မဖြေ။ အေးအေး ဆေးဆေး မသိဟန်လွဲနေပေမယ့် လိမ္မော်ချိုစိတ်တွင်းဝယ် မည်မျှ လေးနက်နေမည့် အချက်ကိုကား ဝါရင့်ရဲအရာရှိပီပီ မင်းတင်ဋ္ဌေး သိသည်ပဲလေ။

လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သလောက် ရိုင်းစိုင်းလွန်းသော သူမ၏ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က အဘယ် ကြောင့် သူ့ကိုရင်းနှီးနေကြပါသနည်းဟူသော မေးခွန်းက လိမ္မော်ချို အား အလုပ်ပေးပေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိပ်တန်း ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းမယ်ကား တစ်ဦးပဲလေ၊ လိမ္မော်ချို အား မင်းတင်ဋ္ဌေးစိတ်၌ လျှော့တွက်ထားခြင်းမရှိသည်က အမှန်ပါ။

မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုအမေးအား ချက်ချင်း မဖြေ
သေးဘဲ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် လိမ္မော်ချိုမျက်နှာလေးအား စိုက်ကြည့်နေ
မိလေသည်။

“ပြောလေရှင့်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ချိုလွင်နေပေမယ့် အနည်းငယ်ဆတ်သယောင် ပြောလာ
သည့် သူမစကားသံလေးကြားရလေမှ မင်းတင်ဌေးမှာ တည်ငြိမ်
အေးချမ်းသည့်အသွင်နှင့်ပင် စကားတိုဆက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ပထမဆုံးညအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခမယူပါဘူး”

“ရှင့်. . .”

မျက်ခန်းလှလှလေး အနည်းငယ်ကျယ်သွားသယောင်ပြုကာ
လိမ္မော်ချို ‘ရှင်’ မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုပါ။ ပထမဆုံးညအတွက် ကျွန်တော်
ဉာဏ်ပူဇော်ခမယူတာက ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း
နှိမ့်နှိမ့်ပေးပေးထားကြတယ် မဟုတ်လား. . .”

“အဲဒါကြောင့်ပါ။ ဒီနောက်ဆုံးညအတွက် ကျွန်တော့်ကို
ဉာဏ်ပူဇော်ခ ခင်ဗျားက တစ်ထောင်ငါးရာပဲ ချီးမြှင့်ပါ. . .”

“ရှင် ဘယ်လို၊ ရှင်က တစ်ညကို သောင်းဂဏန်းနဲ့ချီပြီး
ဉာဏ်ပူဇော်ခ လိမ္မော်တို့ကြွေးထားတာပဲ။ အခုက ဉာဏ်ပူဇော်ခ
သောင်းငါးရာပဲ ဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

သူ့ဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ လိမ္မော်ချိုမှာ အံ့သြ
ဆုံးရှုံးနေမိလေ၏။ မင်းတင်ဌေးက. . .

“ဘယ်လိုလဲ လိမ္မော်ချို၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်
လား. . .”

“ဒါလောက်လေးကတော့ ဆယ်ခါပြန်တောင် ပေးနိုင်ပါသေး
တယ်ရှင်. . .”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော်
သွားနိုင်ပြီလား. . .”

“အင်း. . .ရှင်ရဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခကို လိမ္မော်အတွင်းရေးမှူး

စပျစ်ဆိုမှာ ထုတ်သွားပါ။ ဒီကနေ ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားထားလိုက်ပါ
မယ်. . .”

“ကောင်းပါပြီ. . .”

စကားဆုံးသည်နှင့် လိမ္မော်ချိုရှေ့မှ မင်းတင်ဋ္ဌေး ထွက်ခဲ့
သည်။ ရုံးခန်းတံခါးကိုပင် မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဖွင့်ပြီး ထွက်သွားလိုက်လေ၍ လိမ္မော်ချိုကား မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလည်
ဟန်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ရပါသတည်း။

x x x x x

ထုံးစံအတိုင်း လိမ္မော်ချိုထံမှ အမိန့်ရပြီမို့ မင်းတင်ဋ္ဌေး
အနားယူရန် စပျစ်နှင့်အတူ စတုတ္ထထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ မင်းတင်
ဋ္ဌေးသည် မစွတာကျင်းတို့အဖွဲ့မှ မိမိအား ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပေး
လိုက်သည့် ဘူးလေးကို လက်တစ်ဘက်မှ ကိုင်လာပြီး အေးအေး
အေးအေးပင် စပျစ်နှင့်အတူအပေါ်ထပ် တက်ခဲ့လေ၏။

စပျစ်မှာ မင်းတင်ဋ္ဌေး၏ အေးအေးသလောက် တည်ငြိမ်
လေးနက်လေဟန်အား ခင်မင်လေးစားစွာကြည့်ပြီး. . .

“ဆရာ. . .”

“ဗျာ. . .”

“ဆရာညဉာဏ်ပူဇော်စ စပျစ်ဘယ်တော့ပေးရမှာလဲ. . .”

“မနက်စောစော ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့တဲ့အခါမှ ပေးပါ”

“ဆရာကို မမက သိပ်အံ့ဩနေတယ်. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

အေးစက်စက်ပင် မေးဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမတော့ လိမ္မော်ချို
၏ မိမိအား အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိနေကြောင်း ကြားသိရ
သဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကျေနပ်နေမိပါ၏။

“ဆရာညဉာဏ်ပူဇော်ယူတာ ထောင့်ငါးရာထဲမို့လေ”

“အဟွန်း. . .ဟွန်း. . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေး ရယ်မိလေသည်။

“ဆရာ ဘာရယ်တာလဲ. . .”

“ကျွန်တော် သဘောကျလို့ပါ။ ထောင့်ငါးရာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခဟာ မနည်းပါဘူးဗျာ။ . .”

“အို ဆရာက တစ်ညသောင်းချိပြီးယူတာလို့ ကြားနေတဲ့ဟာပဲ. . .”

“ကျွန်တော် ဉာဏ်ပူဇော်ခယူတဲ့အခါမှာ အခြေအနေအရပ်ယူတတ်ပါတယ်။ ဒီစံအိမ်က ကျွန်တော်ရမယ့် ထောင့်ငါးရာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခဟာ ကျွန်တော်အတွက်တော့ တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

သူ့စကားများအတွက် စပျစ် နားမျက်စိလည်သွား၏။ စကားတွေပြောလာရင်း မင်းတင်ဋ္ဌေးအခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ အခန်းတံခါးကို စပျစ်က ဖွင့်ပေးပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေး အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စပျစ်က ကြည့်လိုက်ရင်းက. . .

“ကဲ. . .မစပျစ်၊ ကျွန်တော် အနားယူတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို မစွတာကျင်းတို့ ဆုချထားတာကိုလည်း ဝမ်းပန်းတသာ ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့. . .”

“အင်း. . .”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ သူလျှောက်လာ၏။

စပျစ်ပြောခဲ့သလိုပင် မစွတာကျင်းတို့အဖွဲ့ ချီးမြှင့်သည့် ဘူးလေးကို အိပ်ရာထက်အကျအနထိုင်ကာ မင်းတင်ဋ္ဌေး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟာ. . .”

သူ အံ့သြသွားသည်။

မှန်သည်။ မစွတာကျင်းတို့ချီးမြှင့်သည့် ပစ္စည်းလေးကား အရည်အသွေးကောင်းလွန်းလှသည့် ပတ္တမြားအား စိန်ရံထားသည့် လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းမို့ပါ။

ဘူးလေးထဲမှလက်စွပ်ကို မင်းတင်ဋ္ဌေးညင်သာစွာ ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ လက်စွပ်လေးကို အတန်ကြာကြာကြည့်ပြီး ဘူးလေးထဲ မင်းတင်ဋ္ဌေး ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

လက်စွပ်ဘူးလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ မင်းတင်ဋ္ဌေး ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်ရာကို လူအိပ်နေသလောက် ပြင်ဆင်

ထားခဲ့ပြီး သူ့အခန်းသော့ကို သံချောင်းလေးနှင့်ဖွင့်ကာ အခန်းမီးကို ပိတ်ပြီး သူထွက်ခဲ့လိုက်လေ၏။

မှန်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက လိမ္မော်ချို၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လှမ်းနေလေသည်မဟုတ်ပါလော့။ လိမ္မော်ချိုအခန်းရှေ့အရောက် အခန်းသော့ကို ထုံးစံအတိုင်း သံချောင်းလေးနှင့်ပွင့် သူဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်နေလိုက်ပါတော့၏။

သူ့အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားက သူ့ထံ ပြေးလာကြသည်။ ပြေးလာကြသည့် ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားတို့ထံသို့ သူ့လက်ထဲအသင့်ရှိနေသည့် ဂက်စ်ဋေ့ လေးများအား တရှိရှိ သူ ဖြန့်လိုက်၏။

သူ့အဖို့ ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကားတို့ စိတ်ချသွားကြရပေပြီ။ လိမ္မော်ချိုအခန်းထဲ၌ နာရီကိုတကြည့်ကြည့်ဖြင့် သူ့ ဖောင့်နေလိုက်၏။ စက္ကန့် မိနစ်ကလေးများမှသည် နာရီလေးတွေ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျား လေပြီ။

နာရီလေးများ ကုန်ဆုံးသွားသည်အလျောက် ညဉ့်သည်

သည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှောင်အတိဖြင့် ပြီးနေပါလေ၏။ သို့ဖြင့် ဝင်းတင်ဋေ့ဖောင့်သောအချိန်ကား ရောက်ခဲ့ပါလေပြီ။

မှန်သည်။ အပြင်ဘက်၌ လိမ္မော်ချို၏ ခြေသံလေးနှင့်အတူ ခါးဖွင့်သံပိတ်သံနှင့် အခန်းတံခါးတွင်း ဝင်လာသံတို့ကို ဝင်းတင်ဋေ့ ကြားနေရသည်မဟုတ်ပါလော့။

လိမ္မော်ချိုအခန်းတွင်း ရောက်လာပြီအသိကြောင့် မင်းတင်ဋေ့ ထား အသက်အောင့်ကာ ကြည့်နေမိပါချေ၏။ လိမ္မော်ချိုသည် အခန်းမီးကို ထောက်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ခန်းလုံးမှာ လင်းထိန် ဖွားလေ၏။

အဝတ်အစားများလဲရန် မှန်ကျ၌ လိမ္မော်ချို ထိုင်လိုက်သည်။ နာရီ လက်ဝတ်ရတနာတွေချွတ်ပြီး မြန်မာဆန်ဆန်နှင့် လှပသည့် အင်္ကျီလေးချွတ်မည်အပြု မှန်ရိပ်ထဲမှ ပေါ်လာသော အရိပ်တစ်ခု ကြောင့် . . .

“ဟင်. . .ရှင်. . .”
ကြယ်သီးလေးတွေ ဖြုတ်နေပြီဖြစ်သည့် အင်္ကျီရင်ပတ်

ကလေး ဆွဲထား ကိုယ်လေးနာခန်းလှည့်ပြီး လိမ္မော်ချို မေးလာ၏
မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုအလှအား စေ့စေ့ကြည့်မိ၏
သည်။ သူ ဘာစကားမျှ မဆိုမိသေး။ သူ့ကိုကြည့်နေသည့် လိမ္မော်
၏ မျက်ဝန်းလေးများကား မြေဟောက်မလေးအလား စူးတောက်
ပါတော့၏။

“ဟင် .ရှင် ဒီအခန်းထဲ ဘာကြောင့်ဝင်လာတာလဲ၊ ဘယ်
ဝင်လာတာလဲ . . .”

“ရမ်းရမ်းနဲ့ ကားကား . . . အို . . .”
လိမ္မော်ချိုကား ဒေါသနှင့်အတူ တုန်လှုပ် အံ့ဩ
တော့၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ အားထား
သော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကား စန္ဒရားဆရာနှင့် ယဉ်ပါးနေ
ကြောင့်ပါတည်း။ မင်းတင်ဋ္ဌေးသည် လိမ္မော်ချို၏ ဒေါသဟန်
လေးအား စူးစိုက်ကြည့်ဆဲက . . .

“လိမ္မော် . . .”

“အို .ရှင် အခု လိမ္မော်အခန်းထဲက ထွက်သွားပါ”

“အဟွန်း . .ဝင်လာတာတည်းက ထွက်ဖို့မှမဟုတ်ဘဲ လိမ္မော်
ရယ် . . .”

“ရှင် ဘာပြောတယ် . . .”

“လိမ္မော်ကိုချစ်တယ်၊ လိမ္မော်ဆီက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဉာဏ်
ပူဇော်ခအတွက် ထောင့်ငါးရာမေတ္တာကို လာယူတာလေ . . .”

“ဟင် . .အို . . .”

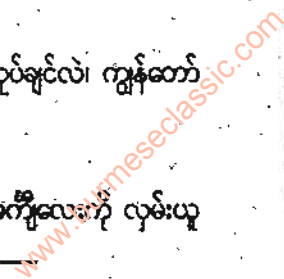
လိမ္မော်၏ဒေါသမျက်ဝန်းလေးများကား မီးထတောက်မတတ်
ရှိတော့၏။

“လိမ္မော် အကျိုလဲလိုက်ပါဦးလေ . . .”

“ဟင် .ရှင် ရဲတင်းလှချည်လား၊ ရှင် အခု လိမ္မော်အခန်း
ထဲက ထွက်သွားပါ ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး . . .”

“အဟွန်း .လိမ္မော် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ကျွန်တော်
ထတော့ မသွားနိုင်ဘူး . . .”

မင်းတင်ဋ္ဌေးဆိုရင်း လိမ္မော်၏ဉာဏ်အကျိုးလေးကို လှမ်းယူ

လိုက်သည်။ မင်းတင်ဌေးကို ကြည့်ဆဲ လိမ္မော်ဒေါသတွေကို လျှော့ချ လိုက်၏။

လိမ္မော်ချိုကို မင်းတင်ဌေးသည်လည်း သတိထားပြီး ကြည့် နေသည်ပါ။ မင်းတင်ဌေး လက်ထဲမှ ညဝတ်အင်္ကျီလေးကို လိမ္မော် လက်လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ မင်းတင်ဌေး လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးသားပျော့ပျော့ ညဝတ်အင်္ကျီလေးအား သူမ လဲဝတ်လိုက်သည်။

“အဟင်း...”

မပွင့်တပွင့်ဟန် နုနုလှလှလေးဖြင့် မှန်ထဲမှတဆင့် မင်းတင်ဌေးထံ လိမ္မော်ချို ပြုံးပြလာသည်။

“လိမ္မော်...”

သူ့ ချစ်မှူးသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ လိမ္မော်ဆို ကြည့် သည်။ လိမ္မော်အကြည့်တွေသည် အေးစက်နေ၏။ လိမ္မော်မျက်ဝန်း ထဲမယ် သူ ဘာအရိပ်အရောင်ကိုမျှ ရှာမတွေ့မိပါဘဲကား။

သူ တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချသည်။ လိမ္မော်ကိုယ်ထောင့်

အား သူ ဖက်ထွေးထားမိ၏။ သူ့ရင်မယ် ဆုလောင်လှုပ်ရှားရ သလောက် လိမ္မော်ကား ထူးခြားမှုမရှိသည့်အသွင်အတွက် သူ့ နှလုံးသားဝယ် တစ်စစ်စစ်မြည်ကာ နာကျင်ရပါလေ၏။

“ဟား... မင်းကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တာပဲ လိမ္မော်ရယ်”

“အဟင်း...”

သူ့ဆိုသည့်စကားအတွက် လိမ္မော်လွင်လွင်လေး ပြုံးရယ်ပြ လာပါသည်။ ထိုအပြုံးသည် သူ့အသည်းခိုင်အား လှုပ်ခါဆုံးပါ။

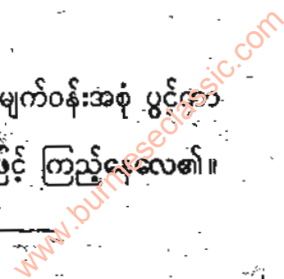
အခန်းထဲတွင်ကား မီးသည် ထိန်ထိန်လင်းဆဲ။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်...”

“ဟင်... ဓနက်ငါးနာရီ သံချောင်းခေါက်နေပြီ...”

နှစ်ခြိုက်စွာ မိန်းမောခဲ့ရာမှ နားစည်ထဲဝင်လာသည့် သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် လိမ္မော်ချိုသည် အိပ်ရာမှဖျတ်ခနဲနိုးကာ ထထိုင်ရှင်း တုန်လှုပ်စွာဆိုသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းနေဆဲ မျက်ဝန်းအစုံ ပွင့်လာ မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်အလှအား အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

“အို. ရှင် ဘာပြုံးနေတာလဲ၊ ထလေ၊ ထတော့၊ မနက်
ငါးနာရီထိုးနေပြီရှင်. . .”

“ထိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အချစ်ရယ်. . .”

“အို ရှင်ကို စပျစ်တို့၊ ခြောက်နာရီလိုက်ပို့ကြမှာ၊ ရှင်
ထတော့. . .”

“ဟင်း. . .”

သက်မမောကိုချပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ မင်းတင်ဌေး ထလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဘူးလေးကိုထုတ်ယူပြီး
အတွင်းမှ လက်စွပ်ကလေးကိုပါ ထုတ်ယူလိုက်ရင်းက. . .

“အချစ် မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့မြတ်နိုးရဆုံး မိန်းကလေး
ပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့တရားဝင်အဖြစ် ဒီလက်စွပ်
ကို ပေးခဲ့မယ်၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ မင်းတင်ဌေးရယ်. . .”

ဝတ်ပေးလျှင်လည်း တော်မည်မဟုတ်မှန်းသိ၍ သူဆိုရင်း
လိမ္မော်လက်ထဲ လက်စွပ်ကလေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်. . .”

သူပေးလာသည့် လက်စွပ်အား လိမ္မော်ချိုသည် အသိအမှတ်
မပြု၊ လက်ထဲရောက်သည်နှင့် အခန်းထောင့်သို့ ချက်ချင်း လွှင့်ပစ်
ပေါက်ထည့်လိုက်၏။

သူ ရင်နှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် သူ ဘာမှ
စကားမဆိုပါလေ။ လိမ္မော်ကို ဆွဲဖက်ကာ နမ်းပစ်လိုက်သည်။
သူ့ကို လိမ္မော် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ပါ။

“ရှင်အခန်း ရှင်ပြန်တော့ ဦးမင်းတင်ဌေး. . .”

အနမ်းတွေ သူတန်းရပ်ပြီး မျက်နှာချင်းခွာမိတော့ လိမ္မော်
ဆိုသည်။ သူမအသံလေးက နဂိုချိုလွင်သာယာသည်မှ မည်သို့မျှ
မထူးခြား။

သူနှင့် နှစ်ပါးကြည်မွေ့စွာ အချစ်ချင်းဖလှယ်တူစပ်ခဲ့သည့်
လူတစ်ယောက်ရယ်ဟုပင် လိမ္မော်ချိုစိတ်၌ မထင်လေရောသလား။
သူ တွေးတနှင့်နှင့် ရှိရပါ၏။

“သွားတော့လေ ဦးမင်းတင်ဌေး၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်ရဲ့
ဥကံပူဇော်ခ လိမ္မော်အပြည့်အဝပေးပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား. . .”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့လား အချစ်ရယ်. . .”

“အဟင်း.. ရှင် သွားတော့ ဦးမင်းတင်ဌေး.. . .”

“ဟင်း.. . .”

နာရီဆီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မင်းတင်ဌေး သက်မချသည်။ ငါးနာရီခွဲပြီ။ သူ သွားမှဖြစ်ပေတော့မည်မို့ သူထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လိမ္မော်ချိုထံ သူ မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်လာပြီး—

“လိမ္မော် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လိမ္မော်လျော်ကြေးပေးသွားတဲ့ ငွေသုံးသိန်းရှိတယ်။ လိမ္မော်လျော်ကြေးပေးစဉ်က လိမ္မော်ထင်သလို ကိုယ့်မှာ သားမယားမရှိခဲ့သေးပါဘူး.. . .”

“ခုတော့ လိမ္မော်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပုဆိုးတန်းတင် ဇနီးဖြစ်သွားပြီ။ ငွေသုံးသိန်းကို ဇနီးမယားထံမှာ ပြန်အပ်သွားပါတယ်။ ကိုယ့်လက်က မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ နည်းနည်းလေး အရိုးအက်ရဲလောက်စတာမှဖြစ်တုံး.. . .”

သူ ပြောသမျှ လိမ္မော် နှုတ်ခမ်းလေးဖွဖွစေကာ အေးခဲခဲကြည့်နေမိသည်။

“လောကကြီးမှာ အမေကလွဲရင် မင်းကိုအချစ်ဆုံးပဲ လိမ္မော်ကိုယ် သွားမယ်.. . .”

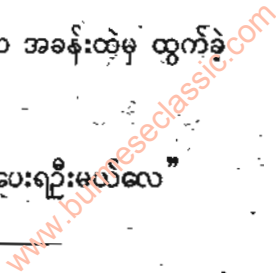
သူ့စကားအဆုံးတွင် လိမ္မော်ချိုသည် အင်း အဲမလုပ်၊ အခန်းတံခါးကိုတော့ ကိုယ်တိုင်သွားဖွင့်ပေးသည်။ မင်းတင်ဌေး အခန်းထဲမှထွက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို လိမ္မော်ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး အချစ်ကို နှုတ်ဆက်ချိန်ပင် မင်းတင်ဌေး မရလိုက်။ မင်းတင်ဌေး သူ့အခန်းဆီပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည့်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် မင်းတင်ဌေး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်၌ ငွေထုပ်ကိုတင်ထားလိုက်ပြီး စပျစ်လာခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေလိုက်ပါ၏။

မကြာလိုက်ပါ။ စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့ လာခေါ်သဖြင့် မင်းတင်ဌေးသည် သူ့အဝတ်အုံ့တ်ကိုယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

“ဆရာ..ဆရာရဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးရဦးမယ်လေ”

သူတို့တွက်အလား စပျစ်ဆိုနေ၍ မင်းတင်ဌေးမှာ အေးအေး
စွာဖြင့် . . .

“ကျွန်တော် ယူပြီးပြီ . . .”

“ဟင်. . . ဘယ်ကယူလဲ ဆရာ . . .”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စံအိမ်သခင်မဆီက . . .”

“ဟင် . . .”

စပျစ်နဲ့သစ်တော်ထံမှ ဟင်တွေက သူ့နောက်တွင် ကျန်ခဲ့
လေ၏။ လှေကားမှ ဦးစွာ သူ အမြန်ဆုံးဆင်းခဲ့ပြီး ကားနားတွင်
ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သည့်နောက်မတော့ အလာတုန်းကလိုပင် သူ့ကို စပျစ်နှင့်
သစ်တော်တို့က လိုက်ပို့ကြပါ၏။

တစ်လမ်းလုံး သူ စကားမဆို။ စပျစ်နှင့် သစ်တော်တို့လည်း
စကားမဆိုကြပါလေ။ သူ့စကားအတွက် စပျစ်တို့ စဉ်းစားနေဟန်
တော့ ရှိမည်ပါ။

ဟေမန်ဆောင်းမို့ နံနက်ခြောက်နာရီအချိန်ကား မှောင်အတိ

သာ ရှိပါသေး၏။ ဆောင်းနှင်းတို့ မဝင်နိုင်စေရန် ကားတံခါးတွေ
ပိတ်ထားသဖြင့် ကားထဲနွေးနေ၏။

သူ့ရင်ထဲမလည်း နွေးနွေးထွေးထွေးရယ် ရှိပါချေ၏။

- တစ်ဆယ့်ခုနစ် -

ဆီးရောင်ခပ်ရင့်ရင့် မှန်သားပြင်ကာထားသည့် ပြတင်းပေါက်
ကြီးမှ အဝေးဆုံးနေရာသို့ လိမ္မော်ချိုသည် လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။

သို့သော် မြင်ကွင်းဝယ် မိုင်းညိုညို တောင်စွယ်ချိုင့်ဝှမ်း
များ ရှိနေသော်ငြား လိမ္မော်ချိုကဖြင့် မြင်လေဟန်မတူပါ။

မှန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လိမ္မော်ချို၏ ကိုယ်နှင့် စိတ်ကား
ကင်းကွာနေသောကြောင့်ပါတည်း။

အပြင်ဘက်အဝေးဆုံးတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်နေပါသော်
လည်း လိမ္မော်ချိုမျက်ဝန်းဝယ် တရိပ်ရိပ်ထင်ဟပ်လာသည်က
ယောက်ျားပီသသော ရုပ်အဆင်းနှင့် အနုပညာသမားမို့လည်း ပို၍
သိမ်မွေ့နေဟန်ရှိသော စန္ဒရားဆရာ ဦးမင်းတင်ဌေး။

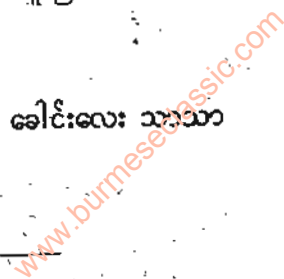
လိမ္မော်ချို၏အတွေးထဲ ကျပြန်တော့လည်း ဒီစန္ဒရားဆရာ
ဟာ လျင်ပါးလှချည်လား၊ ငါ့အခန်းထိတောင် ဝင်နိုင်ပြီ.. . .

သူမ အတွေးက ရပ်သွားသည်။

အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကို အပေါ်သွားလေးနှင့် ခပ်ဖွဖွ ဖိကိုက်
ထားပြီး သူမခွေးကြီးနှစ်ကောင်ဘက် ဆတ်ခနဲ လိမ္မော်ချို လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကား အခန်းတွင်းဝယ် လှည့်ပတ်လျှောက်
နေကြပါ၏။ ခုတော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ မထူးခြား။ ယခင်က
အတိုင်းပင်။

ခွေးကြီးတွေဆီကြည့်ပြီး လိမ္မော်ချို ခေါင်းလေး သာသာ
ညိတ်နေမိ၏။

ပြီးတော့ မျက်ဝန်းထဲ မင်းတင်ဋ္ဌေးအသွင်က ဝဲခနဲပေါ်လာ
ရပြန်သည်။ မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက် အဝေးဆုံးနေရာသို့ ပြန်ကြည့်
ရင်း လိမ္မော်ချိုအကြည့်လေးတွေမှာ ရှိုင်းနက်သွားရချေ၏။

ငါဟာ အင်မတန်လျင်မြန်ပါးနပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။
သည်လူကြီးကို ငါ ဘာကြောင့် အရှုံးပေးလိုက်ရတာလဲ။

တွေးဆဲ သူမ၏ သွယ်လျားလှပလွန်းသော လက်ချောင်း
ကလေးများဆီ လိမ္မော်ချို ငုံ့ကြည့်သည်။

ငါကိုယ်၌ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။ သည်လူက ငါ့ကို
ကောင်းကောင်းအနိုင်ယူသွားတယ်။

ငါ ဘာကြောင့် သူ့ကို အရှုံး ပေးမိပါလိမ့်။ အချစ်
ဆိုတာ . . .

“အို . . မဟုတ်ဘူး . . .”

မျက်နှာလေးတင်းမာသွားပြီး လိမ္မော်ချိုသည် နှုတ်မှလည်း
ငြင်းဆိုကာ ခေါင်းကိုပါ ယမ်းပစ်လိုက်၏။

အတွေ့အကြုံမရှိတာမို့ ငါ ခံလိုက်ရတာလား။

ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟင်း . . ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ သည်လူရဲ့
အတွေ့အထိမှာ ငါ သာယာသွားမိလို့လား။ ကျွတ် မဟုတ်ဘူး။

မေးကြောလေးများ တင်းသွားသည်အထိ အတွင်းသွား
လေးတွေကို ခွေကြိတ်ပြီး လိမ္မော်ချို တစ်ကိုယ်တည်း ဆိုနေဖြစ်၏။

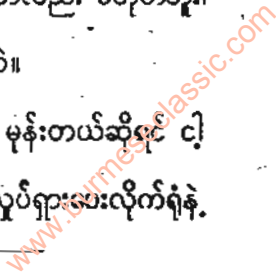
ဒါဖြင့် ဘာလဲ ဘာလဲ။ ငါ ဘာကြောင့် ဒီလူကြီးနဲ့မှ
အရှုံးခံလိုက်ရတာလဲ၊ ငါ့လက်တွေဟာ ဘာကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်
ခဲ့ရတာလဲ။

အို . . တောက် . . ဟင်း . . ။

မခံမရပ်နိုင်သလို စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ပြတင်းမှခွာကာ
ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းလျှောက်နေလိုက်ပြန်၏။

ငါ့စိတ်တွေဟာ သူ့ကိုများ စုံမက်နေလေသလား။ အို
ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ မစုံမက်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ငါ အရှုံးပေးလိုက်မိသလဲ။

ဒီလူကို ငါ မချစ်ဘူး၊ မစုံမက်ဘူး၊ မုန်းတယ်ဆိုရင် ငါ
လက်ချောင်းလေးတွေကို ညင်ညင်သာသာ လှုပ်ရှားပေးလိုက်ရုံနဲ့

ရနေတာပဲ။

ငါ ဘာကြောင့် ငါ့လက်ချောင်းတွေကို အသုံးမချနိုင်ခဲ့တာလဲ။

“ဟင်း.. .”

ရှက်ရွံ့သောအတွေးများ၊ စိုးရိမ်သော အတွေးများကြောင့် ကတုန်ကယှင် ဖြစ်လာရကာ လိမ္မော်ချိုသည် နီးရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါလေ၏။

“ဟား.. .”

အတွေးများက လိမ္မော်ချိုအား မောဟိုက်စေရသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှလဲ အရိပ်တစ်ခုက မပျောက်မပျက် ရှိနေဆဲမို့ လိမ္မော်ချိုသည် ခေါင်းကိုယမ်းခါထုတ်နေမိ၏။

ဟင်း.. သည်လူ.. သည်လူဟာ.. .

“ကရင်.. ရင်.. ရင်.. .”

“အွန်.. .”

တစ်ကိုယ်တည်းအတွေးများဖြင့် လုံးချာရိုက် တုန်လှုပ်နေဆဲ

စားပွဲပေါ်မှ မြည်လာသည့် ဖုန်းသံကြောင့် လန့်သယောင်ပင် ရှိကူးရ၏။

ဖုန်းလေးဆီလှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ လိမ္မော်ချို ဖုန်းကို ကောက်တိုင်နားဆောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို လိမ္မော်ချို ပြောနေပါတယ်.. .”

“မမလိမ္မော်.. နာနတ်တို့ပါ.. .”

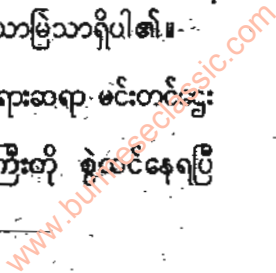
“ဪ.. နာနတ်တို့လား၊ ပြောပါဦး၊ ဘာအကြောင်းထူးလဲ၊ ရောက်သွားကြပြီလား.. .”

“မမ.. နာနတ်တို့ လူတွေပဲ အလွတ်ရုန်းခဲ့ရတယ်၊ ပစ္စည်းတွေတော့ အားလုံးထားရစ်ခဲ့ရပြီ.. .”

“ဘာ.. .”

သူမ၏ ဘာသည် ချောက်ချားဟန်မဖက်ပါ။ လိမ္မော်အသံလေးက ကျစ်လစ်သာယာမြဲသာရှိပါ၏။

သို့သော် သူမမျက်ဝန်းထဲမတော့ စန္ဒရားဆရာ မင်းတင်ဋ္ဌ၏ အရိပ်ကား အမှန်တကယ် တိတိပပကြီးတို့ စွဲလင်နေရပြီ

ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် မမ၊ နာနတ်တို့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆုံးဖြတ်
သက်ဆိုင်ရာက ဘယ်ကသတင်းကို ကြိုတင်ရထားလဲမသိဘူး၊ ဒါမှ
မဟုတ်လည်း တိုက်ဆိုင်တာပဲလား မပြောတတ်ဘူး . . .”

“နာနတ်ရေ့ ရတယ် ရတယ်ကွယ်၊ မမ သဘောပေါက်
ပါတယ်၊ နာနတ်တို့သာ အခြေအနေလေးကောင်းမှ ပြန်လာကြ
နော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ . . .”

“အေး အေး ဒါပဲနော်၊ မမ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ဟုတ်ပြီ
လား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . မမ . . .”

“ဪ . . . နာနတ် . . . မစ္စတာကျင်းတို့ကို ပြောပြပါ။ ဘာမှ
ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့၊ မမဆက်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်လို့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ . . .”

“အေး အေး ဒါပါပဲကွယ် . . .”

လိမ္မော် ဖုန်းလေးကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“အဟင်း . . .”

ပြီးတော့ လှလှပပလေး လိမ္မော်ချို ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ဒါလောက်ဆို လိမ္မော်သိသွားပါပြီ ဦးမင်းတင်ဌေး . . .”

“အဟင်း . . . ဦးမင်းတင်ဌေးနှင့် လိမ္မော်တို့ ထပ်တွေ့ကြသေး

တာပေါ့၊ အဟင်း . . . ဟင်း . . .”

လိမ္မော်စကားသံလေးနှင့် ရယ်သံလေးကား အခန်းထဲ၌
သာယာလွင်ညင်လျက် ရှိပါချေ၏။ ။

- တစ်ဆယ့်ရှစ် -

တိုက်ရိုက်ကြားနေရသည့် အသံဖမ်းစက်ခလုတ်ကလေးကို မင်းတင်ဌေး ပိတ်လိုက်သည်။

အဟွန်း...။

စိတ်ထဲမှ မင်းတင်ဌေး ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာချောချော တွင်မလည်း အပြုံးရိပ်သည် သမ်းနေ၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြာမီ လိမ္မော်ချို

တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ ရောက်လာတော့မည်ကို သူသိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲကား။

လိမ္မော်ချို ရောက်မလာမီ လိုအပ်သည့် လုပ်ဆောင်ချက် ကလေးတွေကို မင်းတင်ဌေး လုပ်ထားလိုက်သည်။ သည့်နောက် မတော့ သူသည် လိမ္မော်ချိုအား မျှော်နေမိပါလေ၏။

“ဟင်း. . .”

လိမ္မော်ချိုနှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးများသည်လည်း သူ့ ဦးနှောက်တွင် ဖိတ်လျှံနေ၏။ ထိုအတွေးများဖြင့်လည်း သူသည် သက်မမောအား အလီလီချုတ်ခွဲရပါလေ၏။

“လိမ္မော်ရယ်. . .”

နှုတ်မှ အသံထွက်အောင်ပင် သူ ညည်းတွားခေါ်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းအပြင်ဘက်မှ လိမ္မော်ချိုလာမည့်လမ်းဆီ သူ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လိမ္မော်ချို၏ နောက်ဆုံးပေါ်ကား လေးကို သူတွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူနေထိုင်သည့် တိုက်အိုကြီး

ရှိရာ တောင်ကုန်းထက်သို့ လိမ္မော် ကားကိုမောင်းတက်လာသည်။ သည့်နောက် သူမကားလေးကား သူ၏အစိမ်းရောင် ဂျစ်ကားလေးနောက်တွင် ရပ်တန့်သွားပါတော့၏။ သူ့အစီအစဉ်နဲ့ သူမို့ တိုက်ရှေ့မှ ဘဲလံသံကို မကြားသရွေ့ ထိုင်ရာမှမထ။

လိမ္မော်ချို၏ လှုပ်ရှားမှုလေးများကိုသာ မင်းတင်ဋွေး စောင့်ကြည့်နေမိလေသည်။ လိမ္မော်ချို ကားတံခါးလေးပွင့်လာပြီး ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။

ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် လိမ္မော်ချိုမှာ ကားနောက်ဘက် မှ တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်ပါ၏။ ရမ်းရမ်းနှင့်ကားကား နှစ်ကောင် ထွက်လာကြ၏။

ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ လိမ္မော်ချိုတိုက်ကြီး၏ တံခါးပေါက် ကြီးဆီသို့ လှမ်းလာသည်။ လိမ္မော်ချို လှုပ်ရှားမှုလေးတွေထဲ မင်းတင်ဋွေး ကြည့်နေဆဲဥပင် . . .

“ကရင်. .ရင်. .ရင်. . .”

တိုက်အိုကြီးထဲ ရိုးစင်းလှသည့် ဘဲလံသံက စူးရှဆူညံ

ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါမှ မင်းတင်ဋွေးသည် ထိုင်ရာမှ ထခဲ့ ရပါလေ၏။

“ဟာ. .လိမ္မော်၊ လိမ္မော် ကိုယ့်ဆီလာတယ်၊ ဟုတ်လား” တံခါးပေါက်မှ လိမ္မော်ကိုမြင်သော် မသိချင်ဟန်ဆောင်မှုတွင် သူသည် အသည်းထဲရင်ထဲကလာသည့် စကားဖြင့် ဆီးကြိုပါ၏။

လိမ္မော်က သူ့အားအပြုံးလေးနှင့်ပင် ကြည့်နေပါသည်။ သူ တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ တံခါးပွင့်သည်နှင့် လိမ္မော်နှင့်အတူ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကပါ တိုးဝင်လာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ခုန်တက်လာကြကာ အလှအယက် နှုတ်ဆက်လာကြ၏။

သူကလည်း ခွေးကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အား လိမ္မော်ကား ခွဲခြားရခက်သော မျက်ဝန်း အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပါလေ၏။

“လိမ္မော်. . .”

“ဪ. .အဟင်. . .”

သူ လိမ္မော်ခါးလေးဆီ သိုင်းဖက်ကာခေါ်တော့ ပထမတွင်

www.burmeseclassic.com

လိမ္မော်ကိုယ်လေး တုန်တုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လာပြီး.. .

“လိမ္မော်က ဦးမင်းတင်ဌေးမှ ရှိပါ့မလားလို့.. .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လိမ္မော်ရယ်၊ ကိုယ်အမြဲတမ်း အိမ်မှာပဲ ရှိတတ်ပါတယ်၊ အလုပ်ချိန်ကလွဲရင်ပေါ့လေ။ လိမ္မော်မှာ ကိစ္စရှိလား ဟင်.. .”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး.. .”

“ဒါဖြင့်.. .”

သူမေးတော့ ရှက်သွေးများ ရဲခနဲဖြန်းကာ လိမ္မော်မျက်နှာ လေးမှာ မသိမသာလေး လွှဲသွားရချေ၏။ ပြီးမှ သူမ၏လှပသော အပြုံးတို့ဖြင့် ကြည့်လာရင်း.. .

“လိမ္မော် အလည်လာတာပါ၊ မလာရဘူးလားဟင်.. .”

“အဟော်.. လိမ္မော်ရယ်.. .”

သူဆိုရင်း လိမ္မော်ကိုယ်လေးအား ရင်နှင့်စွာဖြင့် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်မိပါတော့၏။ လိမ္မော်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်သည်

မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေပါချေ၏။

“ဦးမင်းတင်ဌေး.. .”

မင်းတင်ဌေး မထူး။ လိမ္မော်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

လိမ္မော်အကြည့်သည်လည်း မင်းတင်ဌေးထံမှမခွာ။ နောက်ဆုံး လိမ္မော် မျက်ဝန်းလေးဒဏ်မခံနိုင်သမို့ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်က မင်းတင်ဌေး ရယ်။

သူမအား ဖက်ထားသည့် မင်းတင်ဌေး၏လက်အစုံကို

လိမ္မော်ချိုသည် ဖြေခွာလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်းက

“အပြင်ကကြည့်တော့ တိုက်ကြီးက ပျက်စီးနေတဲ့ပုံပဲနော်၊

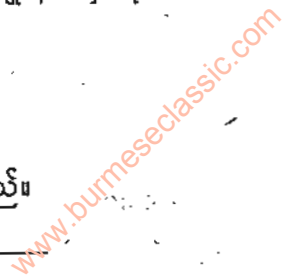
အထဲကျတော့ မဆိုးပါလား.. .”

လှီးလွှဲစကားတို့ဆိုရင်း တိုက်ကြီးကို လိမ္မော်ချို ဟိုဟို

အိလှမ်းကြည့်မိသည်။ မင်းတင်ဌေးမှာ လိမ္မော်ချိုနောက်မှ လိုက်လာ ရင်း.. .

“လိမ္မော်.. .”

သူခေါ်တော့ လိမ္မော်လှည့်ကြည့်သည်။

“လိမ္မော် ကိုယ့်ဆီ တကယ်လာလည်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မယုံလို့လား.. .”

“သိပ်ယုံချင်တာပေါ့၊ ချစ်ရယ်၊ ဒါဖြင့် လိမ္မော် ဘယ်နှစ်နာရီ
လောက် ကိုယ့်အနားမှာ နေမှာလဲဟင်.. .”

“ဘယ်နှစ်နာရီလောက် နေစေချင်လဲ.. .”

“ထာဝရ ရာသက်ပန်လုံး.. .”

“အို.. အဟင်း.. ဟင်း.. .”

လှပသာယာသော ရယ်သံလေးဖြင့် လိမ္မော် သူ့အနီးမှ
ရှောင်ဖယ်ထွက်သွားပြန်၏။ သူက လိမ္မော်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

“လိမ္မော် တစ်နေ့လုံးနေမှာ၊ လိမ္မော်ကို ထမင်းကျွေးရမယ်
နော်.. .”

လိမ္မော်ချို သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဆိုသည်။ ‘မင်းတင်ဌေးမှာ
လိမ္မော် သူ့ထံလာသည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်သိနှင့်ပါသော်လည်း
သူ့မစကားလေးအတွက်တော့ သူ ကျေနပ်နေမိသည်ပါ။

“အဟွန်း.. အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်ကျွေးတဲ့ထမင်းသာ မင်းလေး
စားမယ်ဆိုရင်လေ၊ တစ်သက်လုံးကိုယ်ကျွေးသွားချင်ပါတယ်”

“တစ်သက်လုံးတော့ မကျွေးပါနဲ့ရှင်၊ အားနာစရာကြီးပါ၊
ဒီတစ်နေ့ပဲစားမယ်၊ ကဲ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ ပြော.. .”

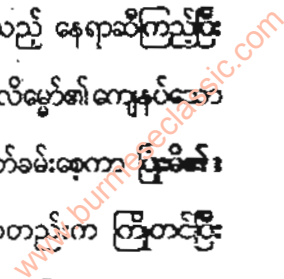
“ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းသမားပဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်ချက်
စားမလဲ၊ ထမင်းစားချိန်ကျတော့ မြို့ထဲက ဆိုင်တွေမှာ သွားစား
တာပေါ့.. .”

“ဟင့်အင်း လိမ္မော်က ဆိုင်လိုက်မစားချင်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ
စားမယ်.. .”

“အိမ်မှာစားလည်းရပါတယ် လိမ္မော်ရယ်၊ ကိုယ်သွားဝယ်
မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လိမ္မော်နဲ့အတူ အိမ်မှာပဲပြန်စားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူ့လက်မှ ကျောက်ပတ်တီးစီးထားသည့် နေရာဆိုကြည့်ပြီး
အပြုံးလေးနှင့် လိမ္မော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လိမ္မော်၏ကျေနပ်သော
အပြုံးလေးကိုမြင်တော့ သူလည်း ဖွဖွလေး နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ပြုံးခိုင်း

“ကဲ အခု ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ၊ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး

သွားဝယ်ထားမယ်၊ လိမ္မော်ကော လိုက်ခဲ့မလား. . .”

“ဟင့်အင်း. . .”

သူမေးတော့ လိမ္မော်သွက်သွက်လေး ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် လိမ္မော် ဘာစားမလဲ. . .”

“ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး စားချင်တာတွေသာဝယ်ခဲ့။ လိမ္မော် စားမယ်. . .”

“တကယ်လား. . .”

“အင်း. . .”

သူမေးတော့ လိမ္မော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မြန်မြန်ဝယ်နော်၊ လိမ္မော်ဖြင့် ထမင်းတောင် ဆာနေပြီ”

လိမ္မော်ဆိုတော့ သူ လိမ္မော်ကို ဈေးကြည့်ပြီး. . .

“ကိုယ်သွားဝယ်ပါမယ်၊ လိမ္မော် စောင့်နေနော်. . .”

အပြုံးနှင့်ပင် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မင်းတင်ဋ္ဌေးကား

သူနေထိုင်သည့် ကုန်းပေါ်မှ သူ့ဂျစ်ကားလေးအား မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

ကားစတီယာတိုင်အား လက်တစ်ဘက်နှင့် ထိန်းကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်က အသံဖမ်းစက်ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

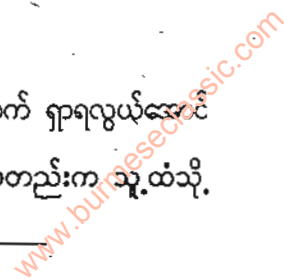
နားကြပ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသံတွေနှင့် လိမ္မော်ချို စကားသံလေး အချို့ကို သူ ကြားနေရ၏။ မင်းတင်ဋ္ဌေး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ဖွဖွစေ့စေ့ ဖျက်ရည်များပင် ဝဲလာပါ၏။

“ဟား. . .”

ပြီးတော့ သူ သက်မမောအား ချမိ၏။ သည့်နောက်မတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေးကား လမ်းခွဲတစ်နေရာသို့ ရောက်တော့ သူ့ဂျစ်ကားလေးအား အိမ်သို့ ပြန်ကွေ့မောင်းခဲ့ပါတော့သတည်း။

မှန်ပါ၏။ သူသိသည်ပဲ၊ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် လိမ္မော်ချို တစ်ယောက် ရှိတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဝန်ထမ်းကတ်နှင့် ကျည်မထည့်ဘဲ ထားခဲ့သည့် သူ့ကိုင်သည့် သေနတ်လေးတစ်လက်။

ဒါတွေ ဒါတွေကို လိမ္မော်ချိုတစ်ယောက် ရှာရလွယ်အောင် ဖာမင်ဖန်တီးထားခဲ့သည်ပဲလေ။ အစောကြီးကတည်းက သူ့ထံသို့

လိမ္မော်ချို မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကိုလည်း . .

သူက လိမ္မော်၏ စံအိမ်ကြီး၌ အဓိကကျသည့် နေရာများတွင် တပ်ခဲ့သည့် အသံဖမ်းစက်ကလေးများထဲမှ လိမ္မော်ချိုတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အစီအစဉ်များအား မင်းတင်ဋွေးသည် ကြိုတင် သိနေတာကြောင့် မဟုတ်ပါတကား။ ။

- တစ်ဆယ့်ကိုး -

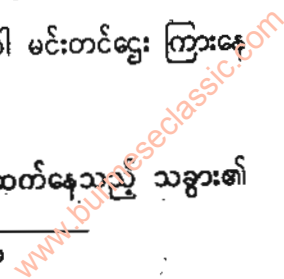
“ဘာ . . သခွား၊ ပုစွည်းတွေ ထပ်မိသွားပြန်ပြီ ဟုတ်လား”

“x x x x x”

“တောက်. . .”

နားကြပ်ထဲမှ လိမ္မော်ချို၏ မကျေမနပ် ပြောလိုက်သော စကားသံလေးနှင့် စက်ခေါက်သံလေးကိုပါ မင်းတင်ဋွေး ကြားနေရသည်။

တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေသည့် သခွား၏

စကားတွေကိုတော့ မင်းတင်ဋ္ဌေးမကြား။ မကြားလည်း အကြောင်း မဟုတ်။ သူ အဓိကကြားရဖို့က ကဗျာချိုချို စံအိမ်သခင်မလေး လိမ္မော်ချိုဆီကသာ ဖြစ်သည်။

“အင်း.. သခွားတို့လူတွေတော့ လွတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ x x x x x ”

“အေး.. လူတွေအကုန်လွတ်ရင် တော်ပါပြီလေ.. .”

“ x x x x x ”

“ဪ.. နာနတ်နဲ့ ပန်းသီးတို့ ဒီနေ့ည ပြန်ရောက် လာကြမယ် ဟုတ်လား၊ အေး အေး အတော်ပဲ၊ သူတို့ကို မမစောင့် နေတာ၊ သခွားတို့လည်း အခြေအနေကောင်းမှပဲ ကြည့်ပြီး ပြန်လာ ကြနော်.. .”

“မင်းတို့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့လုပ်ငန်းတွေ ခုရက် အတွင်း အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မမသိပါဘယ်”

“အေးလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေအောင် မမလိမ္မော် အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ ကဲ ဒါပဲနော်၊ မမဖုန်းချလိုက်မယ်”

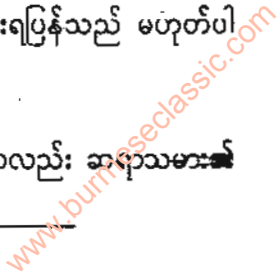
လိမ္မော်ချို ဖုန်းချသံလေးကို မင်းတင်ဋ္ဌေး ကြားလိုက်သည်။ နားကြပ်လေးထဲ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မင်းတင်ဋ္ဌေး နားကြပ်ကိုမချွတ်။ အမြဲလိုလို တပ်ထားရပြီး အမြဲလိုလှုပ်ရှားနေသည့် လိမ္မော်ချိုအဖွဲ့၏ လှုပ်ရှားမှုများအား ထိုနားကြပ်လေးဖြင့် နားထောင်နေခြင်းပါ။

တကယ်တော့ လိမ္မော်ချို၏ ကဗျာချိုချိုစံအိမ်ကြီး၌ အချက် အချာကျသော နေရာများတွင် တပ်ခဲ့သည့် အသံဖမ်းစက်ကလေး တွေက မင်းတင်ဋ္ဌေးအား လွယ်လင့်တကူ အလုပ်တွေပြီးစီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယိုးဒယားဘက်၊ တရုတ်ပြည်ဘက် လမ်းအဆက်အသွယ်မှ နီးထုတ်နေသည့် ရွှေ ငွေ ကျောက်မျက်ရတနာများအား မင်းတင်ဋ္ဌေး ၏ သတင်းပေးချက်ဖြင့် လိမ္မော်ချို တပည့်မကလေးများအား သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသိမ်းဆည်းရမိသွားရပြန်သည် မဟုတ်ပါ တကား။

လိမ္မော်ချို၏ တပည့်မလေးတွေကလည်း ဆရာသမား၏

ခြေရာကိုတော့ အတော်ကြီးနင်းနိုင်ကြပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာမှ
ဖမ်းလျှင် ပိုင်ရှင်မဲ့အဖြစ် ပစ္စည်းကို အဖမ်းခံကြ၏။ လူတွေကတော့
နယ်ခြားဘက်သို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးကြသည်။

နယ်ခြားဘက်ရောက်လျှင် ဖုန်းဖြင့် လိမ္မော်ချိုအား ပြန်၍
အစီရင်ခံကြ၏။

“ဟင်း.. .”

မင်းတင်ဌေး သက်မကိုချပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖွဖွစေကာ တစ်နဲ့
တစ်ရာကို စဉ်းစားနေမိ၏။ အကြောင်းအရာကား အခြား ဟုတ်။
နောက်တစ်ချိတွင် လူကောပစ္စည်းပါ ဖမ်းမိနိုင်ဖို့ အကြောင်းရယ်ပါ။

“အင်း.. ဦးမင်းတင်ဌေး.. ရှင်အတော်လျင်တဲ့သူပဲ၊ အေးထေ
ရှင်နဲ့ကျွန်မ အရည်အချင်း ပြိုင်ကြသေးတာပေါ့.. .”

စဉ်းစားနေဆဲ နားကြပ်ထဲမှ လိမ္မော်ချို၏ စကားသံလေး
ပေါ်လာလေ၍ မင်းတင်ဌေးသည် နားကြပ်လေးထဲပြန်၍ အား
စူးစိုက်ထားလိုက်ရပါချေ၏။

လွတ်လပ်သည်အထင်ဖြင့် လိမ္မော်ချိုသည် ထိုစကားအ

သူမအခန်းထဲ အသံထွက်အောင်ပင် ပြောနေဟန်အား မင်းတင်ဌေး
နားလည်ပါ၏။

“ဦးမင်းတင်ဌေး.. အဟင်း.. ဟင်း.. .”

သူ့အမည်ကိုခေါ်ရင်း လိမ္မော်၏သဲ့သဲ့လေးရယ်သည့် ရယ်သံ
လေးကိုပါ မင်းတင်ဌေး ကြားရပြန်သည်။ လိမ္မော်စကားသံလေး
ပျောက်ပြီး ဖုန်းလှည့်သံလေးကို နားကြပ်ထဲ၌ မင်းတင်ဌေး ကြားရ
ပြန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း.. .

“စပျစ်.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော်၊ ကိစ္စရှိလားဟင်း.. .”

“အေးကွယ်၊ မက်မွန်၊ သစ်တော်၊ သရက်တို့ဆီ အကြောင်း

ကြားပြီး မမလိမ္မော်ဆီ အားလုံးလာခဲ့ကြပါဦး.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော်.. .”

“မမရုံးခန်းထဲမှာ ရှိနေမယ်နော်.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ.. .”

လိမ္မော်ချိုနှင့် စပျစ်တို့စကားသံများနှင့် ဖုန်းလှည့်လေးများ

ကိုပါ မင်းတင်ဌေး ကြားနေရသည်။ သည့်နောက် လိမ္မော်ချို၏ ရုံးခန်းထဲ လူစုံရောက်ရှိနေသံများကိုပါ မင်းတင်ဌေး ကြားနေရပါလေ၏။ သည့်နောက် စကားသံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မမလိမ္မော်၊ စပျစ်တို့ အားလုံးရောက်ကြပြီ. . .”

“အေး အေး ထိုင်ကြကွယ်. . .”

လိမ္မော်ချိုစကားသံအဆုံး ကုလားထိုင်ရွှေသံတွေကို ကြားရသည်။ နောက်တော့ လိမ္မော်ချိုစကားသံကို မင်းတင်ဌေး ကြား၏။

“မင်းတို့အားလုံး မသိကြသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မမ ပြောပြဖို့ ခေါ်တာပါ. . .”

“ဘာများလဲ မမ၊ ဘာအကြောင်းများလဲ. . .”

အသံ ခွဲခြားမသိသည့် လိမ္မော်ချို၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး နှစ်ယောက်၏ ပြန်မေးသံကို ကြားရသည်။

“အင်း. . မမလည်း ဟိုတစ်နေ့ကမှ အတိအကျ သိတာထက် ညွှန်သည်တွေ ပြန်တဲ့နေ့ကလေ။ နာနတ်ဆီက ဖုန်းလာတဲ့နေ့ပေါ့။ သူ့ဆီကဖုန်းလာတာတည်းက မမတွေ့လိုက်မိတယ်၊ မမထင်တဲ့

တိုင်းလည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်. . .”

“စန္ဒရားဆရာ မင်းတင်ဌေးဟာ သာမန်စန္ဒရားဆရာ ဟုတ်ဘူး. . .”

“ဟင်. . .”

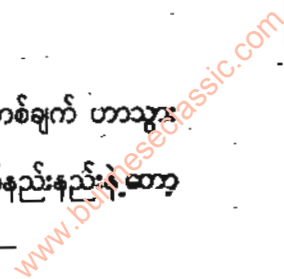
အတွင်းရေးမှူးမလေးများ၏ အံ့သြသံတွေကိုပါ မင်းတင်ဌေး အနေရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုနေ့ကပဲ မမ သူ့ဆီသွားပြီး လေ့လာခဲ့တဲ့ သူဟာ တန်ဆောင်းမြို့ကို ပြောင်းလာတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ နှစ်ထမ်းကတ်နဲ့ သူ့ကိုင်တဲ့သေနတ်ကို မမကိုယ်တိုင် ရှာတွေ့တယ်. . .”

“ဟာ. . ဒုက္ခပဲပေါ့. . .”

အတွင်းရေးမှူးမလေးများထံမှ အထိတ်တလန့်သံလေးကို မင်းတင်ဌေး ကြားရသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေကွယ်၊ မမတို့က ဒီတစ်ချက် ဟာသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သူ့ကိုတစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့

မမ ကိုင်ထားနိုင်ပါတယ်၊ ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်လေ . . .”

“ရန်ကပဲ သခွားဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ထပ်မံသွားပြန်ပြီတဲ့ . . .”

“ဟင် . . .”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူက အကြံပိုင်နေသေးတာကိုး၊ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ မင်းတို့အားလုံးကို မမ မှာထားမယ်၊ တွေ့တဲ့အခါ သူ့ကို ရဲအရာရှိမှန်းမသိအောင် မင်းတို့နေကြ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော် . . .”

“အေး . . ဒီည သူ့ကို မမခေါ်လိုက်မယ်၊ သူလာတဲ့ သူ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေမှုဖြစ်ပစေနော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဪ . . ဒီညပဲ မက်မွန်နဲ့ သရက်တို့ ယိုးဒယား အနောက်ဘက်တောင်ကြားလမ်းဘက်က ထွက်သွားကြ၊ ပစ္စည်းနစ်သေတ္တာ ယူသွား၊ ဟုတ်ပြီလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော် . . .”

“လိုအပ်မယ့် လူအရေအတွက်ကို မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့နှင့်သလိုခေါ်သွားကြပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ . . .”

“အေး . . လုပ်ငန်းကိစ္စကတော့ အဲဒါပဲ၊ စပျစ်နဲ့ သစ်တော့မှန်မယ်နော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလိမ္မော် . . .”

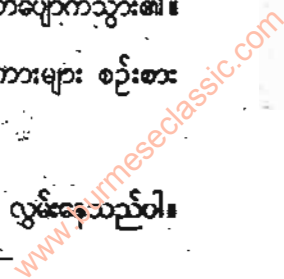
“ဦးမင်းတင်ဌေးလာတဲ့အခါ သူ တစ်ယောက်စာည်းအခန်းကို လာပလေစေ၊ မင်းတို့လွတ်လိုက် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ . . .”

“အေး ဒါပဲ၊ ကဲ မင်းတို့အားလုံး သွားကြတော့”

သူ့ကိုခေါ်မည့် ကိစ္စနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ဆက်တိုက်ကြီး နှုတ်ပြီး လိမ္မော်ချို စကားသံလေးမှာ တိတ်တိတ်ပျောက်သွား၏။ မင်းတင်ဌေးသည် လိမ္မော်ချိုပြောသွားသည့် စကားများ စဉ်းစား ကြည့်ဆင်ခြင်မိ၏။

သူ့မျက်နှာမှာ စေ့၍မရသော အရိပ်များ လွှမ်းနေသည်ပါ။

သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွဆေးထားမိသည်။

“ဟင်.. .”

အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှ လိမ္မော်ချိုအား နားလည်စွာ
ဖြင့် သူ သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိပါ၏။

“ဟေ့.. သစ်တော်.. .”

မင်းတင်ဋွေး စဉ်းစားတွေးငေးနေဆဲ၊ နားကြပ်ထဲမှ မှတ်တိုင်
နေသည့် စပျစ်အသံလေးက ပေါ်လာပြန်၍ မင်းတင်ဋွေး နားခွင်
ထားရပြန်ပါ၏။

“ဟင်.. ဘာလဲ စပျစ်.. .”

“ငါ စဉ်းစားမိတယ်.. .”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်း စဉ်းစားမိတာပဲ.. .”

“နင်ဘာစဉ်းစားလဲ သစ်တော်၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

“နင်အရှင်ပြောဟာ.. .”

“ငါ စဉ်းစားမိတာက မမလိမ္မော်အကြောင်းပါ.. .”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါလည်း မမလိမ္မော်အကြောင်းပဲ”

“အေး.. မမလိမ္မော်ဟာ ထူးခြားနေသလားလို့.. .”

“အဲဒါပေါ့ စပျစ်၊ စန္ဒရားဆရာ ဦးမင်းတင်ဋွေးဆိုတာ
ရဲအရှာရှိမှန်း သူသိနေလျက်နဲ့ သူဘာမှ ပညာမပြတာ ငါ အံ့ဩလို့
မဆုံးဖြတ်နေတယ်.. .”

“အင်း.. ယုတ်တယ်နော် သစ်တော်၊ ဒီအရှင်က လူတွေ့ဆို
နည်းနည်းအလိုမကျတာနဲ့တောင် မမဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမခဲ့တာ၊
ဦးမင်းတင်ဋွေးနဲ့ကျတော့ ရဲအရှာရှိတစ်ယောက်လုံး သိနေပါလျက်နဲ့
မမဟာ ဘာလို့လွတ်ထားတာလဲ မသိဘူး.. .”

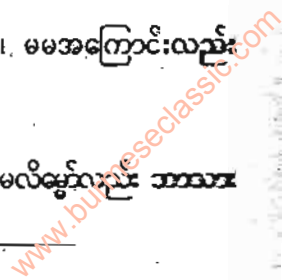
“စပျစ်.. .”

“ဟင်.. .”

“မမဟာ ဦးမင်းတင်ဋွေးကို စိတ်များဝင်စားနေလား မသိ
ဘူး.. .”

“ဟာ မဟုတ်တာ သစ်တော်ရာ၊ မမအကြောင်းလည်း
နင်သိသားနဲ့.. .”

“သိတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမလိမ္မော်လည်း ဘာသာ

နဲ့ ထုထားတာလိုက်လို့..."

"အေးလေ... မမလိမ္မော်ဟာ ဦးမင်းတင်ဌေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ပဲ ထားဦး၊ နီးစပ်နိုင်ဖို့တော့ လမ်းမရှိတူးဆိုတာ အခုကိုယ်သူလည်း သိမှာပါ..."

"အို... ဟာ ငါ အတတ်ဟောတယ်၊ မမလိမ္မော်ဟာ ဦးမင်းတင်ဌေးကို သူ့ရင်ထဲကသာ ချစ်ချင် ချစ်နေမှာ။ သေလောက်အောင် ချစ်နေပါစေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှတော့ ယူမှာမဟုတ်ဘူး သစ်တော်..."

"အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ငါလည်း သိပါတယ်၊ မမဘဝဟာ တကယ်တော့ သနားစရာပဲနေနံ့ စပျစ်..."

"ကရင်... ရင်... ရင်..."

စပျစ်တို့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေဆဲ စူးရှစွာမြည်လာသည့် ဖုန်းသံကြောင့် မင်းတင်ဌေးသည် အသံဖမ်းစက်ခလုတ်လေးကို ပိတ်ကာ နားကြပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါတော့၏။ ထို့နောက် သူ ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူနားထောင်လိုက်သည်။

"ဟဲလို အမိနဲ့ ရှိပါခင်ဗျာ..."

လိမ္မော်ချိုထံမှ ဖုန်းမှန်း သူသိပါလျက် မသိဟန်ဆောင်ပြီး သူဆိုသည်။

"ဦးမင်းတင်ဌေး၊ လိမ္မော်ပါ..."

"ဪ... လိမ္မော်ရယ်၊ ဟိုနေ့က ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲဗျာ..."

"အင်း... စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်၊ လိမ္မော်လည်း ကိစ္စလေးတစ်ခုပေါ်လာတာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးသွားခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအတွက် လျော်ကြေးအဖြစ်ပေါ့၊ ဦးမင်းတင်ဌေးကို လိမ္မော်ဖိတ်ခေါ်မလို့ပါရှင်..."

"ကိုယ့်ကိုဖိတ်ခေါ်မယ် ဟုတ်လား လိမ္မော်..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ကဗျာချိုချို စံအိမ်ကြီးကိုလား..."

"ဟုတ်တယ်လေ..."

"ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ ဘယ်နေ့ဖိတ်ခေါ်မှာလဲ"

"ဦးမင်းတင်ဌေး အားရဲ့လားဟင်..."

“ကျွန်တော် ညဘက်ဆိုရင် အများဆုံးအားပါတယ်၊ နေ့ခင်း
ဘက်ကျတော့ မြို့ထဲမှာ စန္ဒရားသွားသင်ပေးနေရတယ်လေ။ . .”

“အဟင်း.. .ဟင်း.. .”

သူ၏လုပ်ကြံပြောသည့်စကားအား လိမ္မော်က အထာပေါက်
စွာ ညင်ညင်လေးရယ်သည်။ မင်းတင်ဌေးကိုယ်တိုင်လည်း ပြုံးနေမိ
ပါလေ၏။ သို့သော် သူ့အပြုံးသည် မချိတင်ကဲ ထိခိုက်ရသော
အပြုံးမျိုးပါလေ။

“ဦးမင်းတင်ဌေး.. .”

လိမ္မော်ချို ထပ်ခေါ်သည်။

“ဗျာ.. .”

“ညဘက်မှအားတဲ့ စန္ဒရားဆရာကြီးကို ဒီညပဲ လိမ္မော်က
ဖိတ်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေရင်.. .”

ဪ.. .လိမ္မော်ရယ်.. .

မင်းတင်ဌေး ရင်ထဲမှ ဆိုမိခြင်းပါ။ သူ့နှုတ်မှတော့..

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လိမ္မော်ရယ်၊ ကိုယ်ကလည်း လိမ္မော်နဲ့

သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်၊ လိမ္မော်ကို ညစဉ် နေ့စဉ် ကိုယ်လွှမ်းတယ်”

“အဟင်း.. .ဟင်း.. .”

လိမ္မော်ချို ရယ်သည်။

“ဒါပဲနော် ဦးမင်းတင်ဌေး.. .”

“လိမ္မော်.. .”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားတော့ဟန်ရှိ၍ မင်းတင်ဌေး ဗျာဗျာ
သလဲ ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ရှင်.. .”

ပင်ကိုချိုလွင်သော သံစဉ်လေးဖြင့် ချိုလွင်စွာ လိမ္မော်
ထူးသည်။

“လိမ္မော်ဆီ ကိုယ်ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ.. .”

“ကြိုက်တဲ့အချိန်လာခဲ့လေ၊ လိမ္မော်နဲ့အတူ ညစာ စားဖို့

အချိန်မိရင် တော်ပါပြီ.. .”

“လိမ္မော်.. .”

“ရှင်.. .”

“ညစာစားပြီး ကိုယ်က ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူးနော် . . .”

တစ်တက်မှ သာသာလေး ဖုန်းချသွားသံကိုသာ မင်းတင်ဋွေး ကြားလိုက်ရပါတော့၏။ ကိုင်ထားမိဆဲ ဖုန်းလေးဆီ ရေစိုမှိုင်းသော အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်ရင်း မင်းတင်ဋွေးသည် ရယ်မယ် လှုပ်ရှား နွေးထွေးနေရပါချေ၏။

ထို့နောက်မတော့ မင်းတင်ဋွေးကား ဦးလည်မသုန် ထင်း ဆောင်ရမည့် တာဝန်က ရှိနေသေးသည်မို့ သူသည် ဆက်သွယ် ထားသည့် ဌာနကို သတင်းပေးပို့အပြီး လုပ်စရာရှိသည်တို့အား လုပ်ကိုင်ပြင်ဆင်လိုက်ပါပြီ။

ရင်ထဲမတော့ နှလုံးသားသည် ခုန်ရင် နွေးလိုက်လှ၍သာ။ ရင်သည် သိသိသာသာကြီး နိမ့်ချည်မြင်ချည် လှုပ်ရှားနေရပါသတည်း။

x x x x x

ညနေ ငါးနာရီ။ မင်းတင်ဋွေး၏ ဂျစ်ကားလေးမှာ ကျော ရှိရှိခုံအိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုးရပ်လိုက်လေပြီဖြစ်၏။

မင်းတင်ဋွေးသည် သူ ပထမတစ်ခေါက် လာတုန်းကနှင့် အသွင်မထူးခြားသော စံအိမ်ကြီး၏အနေအထားအား ကားရပ်သည် နှင့်ပင် လေ့လာလိုက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

မင်းတင်ဋွေး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ စံအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သူ တိုက်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့်ပင်

“ဪ . . . ဆရာ ရောက်ပြီလားရှင့်၊ ဟို ဒါဖြင့် အခေါ်ကို မြန်မြန်ရောက်အောင် ဓာတ်လှေကားကပဲ သွားပါ ဆရာ . . .”

ဆီးကြိုသလို ဆိုလာသည့် စပျစ်စကားအား သူ ခေါင်း ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဓာတ်လှေကားက ဒီဘက်မှာပါ ဆရာ . . .” စပျစ်ခေါ်ရာသို့ သူလိုက်သွားပြီး သူမ ဖွင့်ထားသည့်

ဓာတ်လှေကားအတွင်း သူ ဝင်လိုက်သည်နှင့်ပင် ဓာတ်လှေကားသည် တံခါးပိတ်၍ အပေါ်သို့ တက်သွားပြီဖြစ်၏။

ကဗျာချိုချစ်အိမ်ကြီးကဖြင့် နိုင်ငံခြားမှ တကယ့်ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်အဆောက်အဦးကြီးအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားပါသော အဆောက်အဦးနယ် လျှို့ဝှက်၊ သားနား၊ ဆန်းပြားခမ်းနားလွန်းပါ သော စပယ်ရှယ်အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်ကြောင်း မင်းတင်ဌေးသည် ပို၍ပိုကာ တွေ့မြင်ထိတွေ့ နားလည်နေရပါလေ၏။

လိမ္မော်ချိုနှင့် တွေ့ဆုံရတော့မည်မို့ ဓာတ်လှေကားထဲတွင် မင်းတင်ဌေး ရင်တွေ့စုန်နေ၏။ သူ့အား မည်သည့်အကြောင်းနှင့် ခေါ်တွေ့သည်ကိုလည်း မင်းတင်ဌေးမှာ ကြိုတင် နားလည်ထားပြီ ပဲလေ။

ထိုသို့ ကြိုတင်သိမြင်ထားခြင်းကြောင့်လည်း မင်းတင်ဌေး မှာ ပို၍ရင်နာကာ မချမ်းမြေ့နိုင်အောင် ရှိနေရပါချေ၏။

သူ့တွေးဆ ဓာတ်လှေကားမှာ ညင်သာစွာ ရပ်သွားလေပြီ။ ဓာတ်လှေကားရပ်သွားသည်နှင့်ပင် တံခါးပေါက်က အော်တိုမစ်တစ် ပွင့်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ မင်းတင်ဌေး ထွက်လိုက်သည်။

လိမ္မော်ချိုနေထိုင်ရာ လေးထပ်သို့ သူရောက်လာပြီ။ အခေါ်

ထပ်၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသော်လည်း မင်းတင်ဌေး၏ ခြေလှမ်း တွေမှာ လိမ္မော်ချိုရှိရာ အခန်းဆီ လှမ်းလင့်နေပါချေ၏။

လိမ္မော်ချို၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော် အခန်းတံခါးမှာ အသင့်ပွင့်နေလေ၍ မဆိုင်းမတွပင် မင်းတင်ဌေး အခန်းထဲဝင်လိုက် သည်။

“ဟင် . . .”

မင်းတင်ဌေး အံ့သြသွားသည်။ သူနှင့် လိမ္မော်ချိုတို့၏ ညစာစားပွဲက လိမ္မော်ချို၏ အိပ်ခန်းအတွင်းမှာပင် အသင့်ပြင်ထား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပါတည်း။

ပြီးတော့ လိမ္မော်ချို၏အိပ်ခန်းမှာ ယခင်ကတက် သပ်ရပ် လှပအောင် ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုလည်း မင်းတင်ဌေးတွေ့လိုက် ရသည်။

လိမ္မော်ချိုကိုတော့ သူ အသင့်မတွေ့ရ။ ခွေးကြီးနှစ်ကောင် တို့လည်း သူ မတွေ့။

“လိမ္မော် . . .”

သူခေါ်ရင်း အခန်းထဲရှာဖွေကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် လိမ္မော်မရှိ။ ထိုစဉ် ရေချိုးခန်းဘက်မှ တံခါးပွင့်လာသည်။

“ဪ... ဦးမင်းတင်ဌေး ရောက်ပြီလား...”

“အင်း... လိမ္မော် အဝတ်လဲလိုက်ဦးနော်...”

မင်းတင်ဌေးအကြည့်တွေက လိမ္မော်နောက်တွင် တကောက်ကောက်ပါနေသည်။ လိမ္မော် အဝတ်လဲလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဗီရိုထဲမှ တစ်ခုခုကို လိမ္မော်ယူလိုက်ပြီး ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ လိမ္မော်ချို သူ့ဘက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အဟင်း...”

လှပသော မျက်နှာလေးထက်မှ ရွှေရောင်အပြုံးလေးကို မြင်တော့ ထိုင်ရာမှ သူ ထရပ်လိုက်၏။ နွေးသောရင်ဖြင့် လိမ္မော်ကို ကြည့်ဆဲ။ လိမ္မော်အနီး သူ ချဉ်းကပ်လှမ်းသွားသည်။

လိမ္မော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်သည်နှင့်

“မောင်...”

“ဟင်... ဗျာ... ဗျာ! လိမ္မော် မောင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်

တယ်...”

အံ့ဩမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုတို့ မဖော်ပြနိုင်အောင် သူပြုံးမိမကြီး

ဆိုမေး မေးဖြစ်၏။

“မောင်လို့ မောင့်ကိုခေါ်နေတယ်လေ၊ အဟင်း...”

“လိမ္မော်ရယ်...”

ဆိုကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုအလျောက် လိမ္မော်တိုးဝင်လာတော့ အသည်းမှ ကြင်မြေစွာ ခေါ်ညည်းရင်း လိမ္မော်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မောင်...”

“လိမ္မော်...”

“ညစာစားရင်း မောင့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်၊ လာမောင်...”

လိမ္မော်က သူ့ကိုဦးဆောင်ခေါ်သည်။ ထမင်းပွဲတွင် ခုံခြင်းက ကပ်ရက်။ လိမ္မော်နှင့် သူ ထိုင်လိုက်ကြပြီး ထမင်းမစားသေးဘဲ လိမ္မော်ချိုမှာ သူ့ကို မေးလေးထောက်ကာ ကြည့်လင်သော အပြုံး

လေးဖြင့် ကြည့်လာရင်းက . . .

“မောင် . . .”

“လိမ္မော် . . .”

“ဒီညဟာ မောင်နဲ့လိမ္မော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေ . . .”

“ဟင် . . .”

သူ လိမ္မော်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်သည်။

“အံ့ဩနေသလား မောင်၊ ဟောဒီမှာ မောင်နဲ့လိမ္မော်တို့

အတွက် လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးနှစ်ကွင်း၊ တစ်ကွင်းက မောင်
လိမ္မော်ကို ဝတ်ပေး၊ နောက်တစ်ကွင်းကို လိမ္မော်က မောင်ကို
ဝတ်ပေးမယ် . . .”

“လိမ္မော် . . .”

သူ ရင်နာစွာ ခေါ်သည်။

“ရှင် . . .”

ကြည်သာစွာ လိမ္မော်ထူး၏။ လိမ္မော်ကို သူ စူးစိုက်

ကြည့်ပြီး . . .

“လိမ္မော်ကို မောင် ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲကွယ်”

“အဟင်း . . မောင် ဘယ်လိုနားလည်ချင်လို့လဲ၊ မောင်

နားလည်ချင်သလို နားလည်လေ၊ ဘာလဲ ပရိသတ်မပါတဲ့ မင်္ဂလာပွဲနို့

မောင်က မကျေနပ်ဘူးလား . . .”

“ပရိသတ်မပါလည်း မောင် လိမ္မော်ကို ပိုင်ရတာပဲ၊ ပရိသတ်

ပါလည်း မောင် လိမ္မော်ကို ပိုင်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလက်ထပ်

ထက်စွပ်ကလေးသာ ဝတ်ပါမောင်၊ လိမ္မော်တို့ချင်း တရားဝင်ပါ

တယ် . . .”

လိမ္မော်ဆိုရင်း သူ့ကို အရင်ဝတ်ပေးလာသည်။

ခံစားမှုကင်းမဲ့လွန်းနေသော လိမ္မော်အသွင်နှင့် လှုပ်ရှားမှု

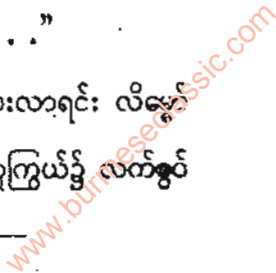
လေးတွေကိုကြည့်ပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေးကား အသည်းတို့ ကြိမ်းစုတ်လျက်

ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်သို့တိုင် ဖြူးထွက်သွားလိုက်ချင်နေမိပါတော့၏။

“မောင် လိမ္မော်ကို ပြန်ဝတ်ပေးလေ . . .”

ဘယ်လက်ကလေး သူ့ရှေ့သို့ထိုးပေးလာရင်း လိမ္မော်

ဆိုတော့ ရင်နာစွာနှင့်ပင် လိမ္မော်ချို၏ လက်သူကြွယ်၌ လက်စွပ်

လေးကို သူ ဝတ်ပေးလိုက်ပါလေ၏။

“လိမ္မော်ရယ်. . .”

“မောင်. . .”

ယောက်ျားတန်မဲ့ သူ့မျက်ဝန်း၌ စိုဝေနေမည့်အဖြစ်ကို လိမ္မော်လည်း မြင်နေမည်ပါ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲ လိမ္မော် အတန်ကြာ ကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ကို ထူးခြားမှုမရှိသော အကြည့်တို့ဖြင့် လိမ္မော်ကြည့်ဆဲ။

“မောင်. . .ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်နော်. . .”

ဆိုရင်း လိမ္မော် သူ့ကို ထမင်းဟင်းတွေ ပြင်ဆင်ကျွေးသည့် လိမ္မော်လည်း စားသည်။ သူမည်သို့မျှ စား၍မဝင်ပါ။ သူ့လက်စွဲ လိမ္မော်ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးထားသည့် လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေး ကိုသာ သူကြည့်နေမိလေသည်။

လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးဆီ ကြည့်ဆဲ သူ့မျက်ဝန်းမှ အရည်ကြည်တွေ လျှံတက်လာ၏။

“မောင်. . .စားလေ. . .”

လိမ္မော် သူ့ကိုကြည့်ကာဆိုတော့ သူ လိမ္မော်မျက်နှာလေး ထဲ ဆတ်ခနဲငေးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံ နီရဲစွတ်စို နေသည့် အဖြစ်ကို လိမ္မော်မြင်သည်။

သို့သော်လည်း လိမ္မော်အသွင်ကား ထူးခြားခြင်းမရှိလေပါ။ ထမင်းစားနေရာမှထပြီး လိမ္မော် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သွားယူသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲဆီ ပြန်လာပြီး. . .

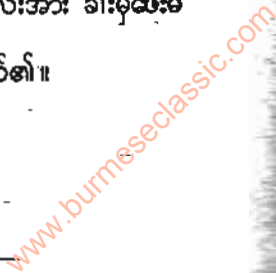
“မင်္ဂလာရှိတဲ့ညမှာ မောင် ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေကျနေ တာလဲကွယ်. . .”

နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှလာသော စကားလုံးလှလှလေးတွေနှင့် လိမ္မော်ဆိုရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စလေးတွေကို လိမ္မော်သူတ် ပေးပါ၏။

သူ ထမင်းမစားမိတော့။ လိမ္မော်ကိုယ်လေးအား ခါးမှဖေးမ နှိုလိုက်ပြီး ဖဲမွှေရာခုတင်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ခဲ့လိုက်၏။

“လိမ္မော်. . .”

“မောင်. . .”

“လိမ္မော် မောင့်ကို တကယ့်ကို ချစ်ရဲ့လားကွယ်. . .”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မောင်. . .”

“ဟင်း. . .”

သူ သက်မမောတစ်ချက်ကိုချပြီး စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြင့်

လိမ္မော်ကိုယ်လေးအား ဖက်ထားလိုက်၏။

“လိမ္မော် မောင့်ကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်တာလဲ”

“လက်ထပ်ချင်လို့ပေါ့. . .”

“မောင် လိမ္မော်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းကို ချစ်ရလွန်းလို့

မောင့်နှလုံးသားမှာ အမြဲမှာကျင်နေတယ်၊ မောင့်ရဲ့အသွေးအသက်ထက်

လိမ္မော်ကိုပိုချစ်တယ်၊ လိမ္မော်ကော မောင့်ကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

“လိမ္မော်အတွက် အချစ်ဆိုတာ လက်ထပ်လိုက်တာပဲလို့

လိမ္မော်သိတယ်၊ ဒီတော့ လိမ္မော်အတွက် လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်”

အေးစက်သော လိမ္မော်စကားတွေအတွက် မင်းတင်ဋ္ဌ

ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်း. . မဟုတ်သေးဘူး အချစ်ရယ်၊ မင်းကြောင့် မောင်

ရှူးရလိမ့်မယ် လိမ္မော်. . .”

“အချစ်ရယ်. . အချစ်ဆိုတာ လက်ထပ်ခြင်းမဟုတ်ဘူး၊

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ အရင်းတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ မဖော်

ကျူးနိုင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို အချစ်လို့ခေါ်တယ်၊ လိမ္မော် အဲဒီလို

နှလုံးသားထဲကလာတဲ့ ခံစားမှုနဲ့ မောင့်ကိုမချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

သူ့အမေးကို လိမ္မော်မဖြေ။ လိမ္မော်ကား သူ့ရင်ခွင်ထက်

အသက်လေး မှန်မှန်ရှုကာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သူ နာရီဆီကြည့်

လိုက်တော့ ညဉ့်ဆယ်နာရီခွဲနေပြီဖြစ်ချေ၏။

အခန်းထဲတွင်ကား မီးတွေက ထိန်ထိန်လင်းနေဆဲ။ လိမ္မော်

အိပ်ပျော်သွားတော့ သူ အရက်တွေထသောက်ပစ်သည်။ လူမှန်း

မသိအောင် မူးပစ်လိုက်ချင်သည်။ မူးအောင်လည်း သူသောက်သည်။

သည့်နောက်မတော့ ဒယီးဒယိုင်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လိမ္မော်

အနီး သူ့ပြန်လာ၏။ ထိုနောက်တော့ မီးရောင်တို့ဖြင့် ထိန်ငြီးနေသော

အိပ်ခန်းကြီးထဲ သူပါ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ကရင်. . ရင်. . ရင်. . .”

မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်သာ ရှိမည်မည်။ စူးရှစွာ မြည်လာသည်။
စာထဲလိမ္မန်းသံကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးတွေပွင့်ကာ နိုးလာကြ၏။

အိပ်ရာနံ့ဆေးမှ ဖုန်းလေးကို လိမ္မော်လှမ်းယူကာ နားထောင်လိုက်သည်။
မင်းတင်ဋ္ဌေးမှာ လိမ္မော်မျက်နှာလေးအား ကြည့်နေမိ၏။

“ဟဲ့လို. . .”

“x x x x”

“ဟင်. . . ခြေ. . .”

တို့မျှသာဆိုရင်း လိမ္မော် ဖုန်းလေးကို ညင်သာစွာ ပြန်ချထားလိုက်၏။
လိမ္မော်မျက်နှာလေးမှ အရိပ်တစ်ခုခုကို မင်းတင်ဋ္ဌေးရှာသည်။
ထူးခြားမှုကို လုံးဝမတွေ့ရ။ လိမ္မော်ရင်ထဲမှ အသည်းလေးကို
မင်းတင်ဋ္ဌေး ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ကြည့်ချင်လှပါ၏။

လိမ္မော်ရင်ထဲ အသည်းမှ ရှိပါလေစ။ ရှိလျှင်လည်း လိမ္မော်အသည်းစိုင်သည်
ကျောက်သားစိုင်ဖြင့် ပြီးနေလေရောသလား။ မင်းတင်ဋ္ဌေးသည်
လိမ္မော်ကိုကြည့်ကာ ထိခိုက်စွာ တွေးနေဖြစ်ပါ၏။

သူကြည့်နေဆဲ လိမ္မော်အကြည့်လေးတွေလည်း သူ့ထံ ရောက်လာသည်။
အကြည့်ချင်း ဆုံနေဖြစ်၏။ လိမ္မော် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။
လိမ္မော်မျက်နှာလေးထဲ ထူးခြားချက်ကိုမူ သူ့ရှာမတွေ့။

“လိမ္မော်. . .”

“မောင်. . .”

သူ ခေါ်တော့ လိမ္မော်ထူးသည်။ သူမထူးသံလေးကား ပကတိအေးချမ်းချိုလွင်
သာယာဆဲပါတည်း။

“လိမ္မော် မောင်ကို တစ်ခုခုပြောပါလား. . .”

မနေနိုင်၍ သူကပင် ဖော်ထုတ်မေးသည်။ သို့သော်. . .

“အဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . .”

သူတင်စားသည့် ရွှေရောင်အပြုံးလေးဖြင့်သာ လိမ္မော်သူ့ရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝင်လိုက်ပါလေ၏။ အခန်းထဲတွင် မီးတွေက လင်းထိန်နေဆဲ။
အိပ်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးက ငြိမ်သက်နေပါလေ၏။

www.burmeseclassic.com

- နှစ်ဆယ် -

“ရှောက်ချိုနဲ့ ဗန်ဒါ. . .”

“ပြောပါ မမလိမ္မော်. . .”

“ရှော့. ဒီမှာ သေနတ်၊ ဦးမင်းတင်ဌေးကို ခေါ်သွား၊

မမ အခြေအနေကို လုပ်ပေးလိုက်မယ်. . .”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားရမလဲ မမလိမ္မော်. . .”

“ရေတံခွန်ဘက်ပေါ့ကွယ်. . .”

“အပြတ်ရှင်းခဲ့ရမှာလား မမလိမ္မော်. . .”

“ဒီလောက်ပြောရင် သဘောပေါက်တော့လေကွယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ. . .”

“ကဲ. . .စပျစ်နဲ့ သစ်တော်ရေး. . .”

“ရှင် မမလိမ္မော်. . .”

“ညကဖုန်းလာတယ်. . .”

“ဘယ်ကလဲ မမ. . .”

“သလဲဆီက. . .”

“ဘာတဲ့လဲ မမ. . .”

“သရက်နဲ့ မက်မွန်တို့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပါ အားလုံးမိသွားကြ ပြီတဲ့. . .”

“ဟင်. . .”

“မအံ့သြပါနဲ့လေ၊ အံ့သြစရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဦးမင်းတင်ဌေး ဟာ သိပ်တော်တဲ့ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကိုး၊ အဟုန်း. . .”

www.burmeseclassic.com

နုပျော့စရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟင်း ဟင်း . . .”

“ထားပါတော့လေ၊ သရက်တို့အဖွဲ့က သလဲတစ်ယောက်ပဲ လွတ်တယ်တဲ့၊ သူ့ဘယ်က ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မမလည်း မမေးလိုက်တော့ပါဘူး၊ ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သူ ဟိုဘက်ရောက် နေရောပေါ့ . . .”

“ကဲ . . . ဒါတွေပြောနေလည်း အပိုပါပဲ၊ အချိန်ရှိတုန်းမှာ ရောက်ချိန်နဲ့ ဗန်ဒါတို့သွားမယ့်ခရီးစဉ်ကို လိုအပ်တာတွေ မင်းတို့ လုပ်ပေးလိုက်ကြ၊ ပြီးရင် မင်းတို့တာဝန်ကျတဲ့အထပ်မှာနေကြ၊ ဟုတ် ပြီလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

နားကြပ်ထဲအသံက ဟိန်းနေသည်မို့ မြေတိုက်ခန်းထဲမှ စကားပြောနေကြမှန်း မင်းတင်ဌေး နားလည်လိုက်၏။

စကားသံတွေက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှ လိမ္မော်ချို ထွက်လာဟန်ရှိ၏။

မင်းတင်ဌေးမှာ လိမ္မော်ချိုပြောသွားသည့် စကားများကြောင့် ရင်ဝယ် မချိလေပါ။

လိမ္မော်ရယ် . . . မမှန်းရက်နိုင်ပါလားကွယ်၊ မင်းက သေဆိုရင် သေစေရတဲ့ဘဝမျိုး နောက်ဘဝမှာ မောင်ဖြစ်ပါရစေ လိမ္မော် . . .

ခုဘဝမှာတော့ နိုင်ငံတော်အတွက် တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ဘဝမို့ လိမ္မော်စေခိုင်းချက်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ရင် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . .။

ရင်ထဲ နှလုံးသားစိုင်တစ်စိုင်လုံး ပြုတ်ကြွလှခမန်း မင်းတင်ဌေး ဆိုနေမိပါ၏။

“ဟင်း . . .”

ကြင်မြေ့ရသော သက်မမောအား ချကာ နားကြပ်ကို ဖြုတ် မည်ပြုဆဲ စကားသံတို့ကို မင်းတင်ဌေးကြားလိုက်ရပြန်သည်။

နားကြပ်ကို မဖြုတ်သေးဘဲ မင်းတင်ဌေး နားထောင်နေ လိုက်သေးသည်။

“စပျစ်. . .”

“ဟင်. . .”

“မမလိမ္မော်ကို ငါသနားတယ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ် စပျစ်. . .”

“ငါလည်းထင်ပါတယ် သစ်တော်ရယ်၊ မမဟာ သူ့အလုပ်မှာ ထိခိုက်လာတဲ့သူဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အရှင်ထားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“နောက်ဆုံးဟယ်၊ သူ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရ်းရမ်းနဲ့ ကားကားတို့ကိုတောင် တာဝန်မကျေလို့ဆိုပြီး မမလိမ္မော်ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား. . .”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားအတွက် ခုမှ မင်းတင်ဌေးမှာ ရမ်းရမ်းနဲ့ကားကား ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အား မတွေ့မိခြင်းကို သဘောပေါက်ရပါတော့၏။

“အခုတော့ ဆရာမင်းတင်ဌေးကို မမလိမ္မော်က သူ့အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်နေမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ သူ လက်ပိုက်ကြည့်နေ

တာလဲ၊ ခုဆို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ရှိပြီမဟုတ်လား၊ အခု ရှောင်ချိန် ဗန်ဒါတို့ကို ခိုင်းလိုက်ပြီပဲလေ. . .”

“မမက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာလို့မစီရင်တာလဲ မသိဘူးနော်”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့လေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မစီရင်ရက်လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ. . .”

“အင်း. . .”

မင်းတင်ဌေး ဆက်နားမထောင်တော့၊ နားကြပ်ကို ဖြုတ်ပြီး ချက်ချင်းပင် စကားပြောမက်ကလေးတစ်ခုမှ သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့လိုက်ပြီးသော်. . .

သူသည် ပစ္စည်းတို့ကို သေသပ်စွာ သိမ်းဆည်းလျက် လိမ္မော်ချိုအခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဆီးကြိုရန် အသင့်အနေအထားမျိုးရှိနေရပါတော့သတည်း။

သူ နာရီဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်ခုနစ်နာရီ ထိုးရန် ဆယ်မိနစ် လိုသေး၏။

www.burmeseclassic.com

နေ့တစ်ဖက်မှ ခြေသံလေးဖွဖွကြားတော့ မင်းတင်ဌေး
လှည့်ကြည့်သည်။

“လိမ္မော်ချို . . .”

လူမမြင်ရသေးပါဘဲနှင့် ဓာတ်ပုံထဲ၌ပင် သူစွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုး
ရပါသော အပြုံးပိုင်ရှင်မလေး လိမ္မော်ချို။

ကဗျာချိုချို စံအိမ် သခင်မ လိမ္မော်ချိုရယ်လေ။

သူ့ကိုမြင်သော် လိမ္မော်ချိုသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ရောင်
အပြုံးလေးများနှင့် သူ့ရင်ခွင်တွင်း တိုးဝင်လာရင်းက . . .

“မောင် နိုးနေတာ ကြာပြီလားဟင် . . .”

“ခုနလေးတင်ပါ။ လိမ္မော် ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“လိမ္မော်ရုံးခန်းထဲတင်ပါ။ မောင့်ကိုအကူအညီတောင်းဖို့
တစ်ခုရှိတယ်၊ ပေးနိုင်မလားဟင် . . .”

“ဘာများလဲ အချစ်ရယ်၊ မင်းအတွက်ဆို မောင့်အသက်
လည်း ပေးဖို့ဝန်မလေးပါဘူး . . .”

သူ့စကားကြောင့် လိမ္မော် သူ့ကိုစူးစူးလေးကြည့်သည်။

“အဟင်း . . .ဟင်း . . .ဟင်း . . .”

ပြီးတော့ လိမ္မော်မျက်နှာလေးမှာ သူ့မျက်နှာဖြင့် ပွန်းတီး
လာပြီး ညင်ညင်ကလေး ရယ်ပါ၏။

သူ့တွင် မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ လိမ္မော်၏အကြည့်မျက်ဝန်းလေး

အဖြင့် ကြည်ရွှန်းလျက် အေးစက်၏။

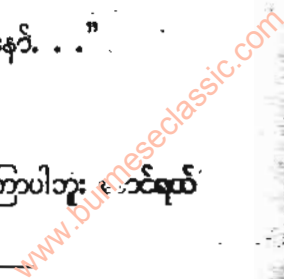
လိမ္မော်မျက်နှာလေးထက် နှလုံးသားမှ ခံစားမှုဝေဒနာ အရိပ်
အယောင်တို့အား မြူတစ်မှုန်စာမျှပင် သူ ရှာဖွေ မတွေ့မိပါတကား။

လိမ္မော်၏ ထိုအသွင်ကြောင့်လည်း သူ့အနေဖြင့် ပို၍
ဝိုတာရင်နာကြေကွဲမိရပါချေ၏။

“မောင် . . .ရေတံခွန်ဘက်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့
သွားရမယ် မောင်၊ အဲဒါ မောင်လိုက်ပေးပါနော် . . .”

“လိမ္မော်နဲ့ သွားရမှာလား . . .”

“ဟင့်အင်း၊ လိမ္မော်တပည့်တွေနဲ့ပါ၊ မကြာပါဘူး မောင်ရယ်”

နော်. . .”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ လိမ္မော်ရယ်. . .”

“ပစ္စည်းတွေလဲရုံတင်ပါ မောင်. . .”

“လိမ္မော်တို့က ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွယ်. . .”

သိပါလျက် မသိချင်ဟန်ဆောင် သူမေးတော့. . .

“ဒီလိုပေါ့ မောင်ရယ်၊ အဆင်ပြေမယ့် စီးပွားရေးပေါ့”

သူ့ကိုမည်သူမည်ဝါမှန်း သိနေပါလျက် အလေးအနက်

မရှိဟန် လိမ္မော်ဖြေသည်။

သိလျက်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကား မင်သေနေကြသူ

တွေပါ။

“မောင် လိုက်ပေးမယ်မဟုတ်လားဟင်. . .”

“အေးလေ၊ လိမ္မော်အတွက် သွားပေးရမှာပေါ့. . .”

“ဟိုကပြန်လာရင် လိမ္မော်ဆီပဲ မောင်ပြန်လာမယ်နော်”

အလှဆုံးအပြုံးဖြင့် သူ့စကားအတွက် လိမ္မော်ခေါင်းညိတ်ဖြင့်

ဝါ၏။

လိမ္မော်သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည်လား၊ ဖြားယောင်းသည်လား

ခွဲခြား၍မရ၊ သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ပါတကား။

“ကဲ. . .မောင်၊ သူတို့တွေ စောစောသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြ

စာယ်၊ လိမ္မော်တို့ ကော်ဖီသောက်လိုက်ကြရအောင်နော်. . .”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အသင့်ရှိနေသည့် ကော်ဖီပွဲတွင်

သူတို့ထိုင်လိုက်ကြပြီး သူ သောက်ရန် ကော်ဖီကို လိမ္မော် ထည့်

ပေး၏။

ကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် သူ့လက်မောင်းဆီ တွဲသလို

ဆွဲသလိုခေါ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြရင်းက. . .

“မောင်. . .”

“ညော်. . .လိမ္မော်. . .”

“လိမ္မော် မောင့်ကို အထင်ကြီးပါတယ်. . .”

“ချစ်ကော မချစ်ဘူးလား. . .”

“ဒီမှာလေ မောင်နဲ့လိမ္မော် လက်ထပ်ထားပြီပဲ”

သူ့စကားအတွက် လက်သူကြွယ်မှ လက်စွပ်ကလေးကို ထောင်ပြပြီး လိမ္မော်ဆိုတော့ သူ လိမ္မော်ပန်းလေးအား တစ်ချက် သိုင်းဖက်မိ၏။

“လိမ္မော်. . .”

“ရှင်. . .”

“လိမ္မော်ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်. . .”

ထုံးစံအတိုင်း လှပသောအပြုံးနှင့် လိမ္မော် ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ သူ မချင့်မရဲရှိရလွန်းပါ၏။

“ပြန်လာမှာနဲ့ အချိန်နောက်ကျလိမ့်မယ် မောင်. . .”

သူခေါင်းညိတ်ပြပြီး လိမ္မော်ပန်းမှ သိုင်းဖက်ကာ အောက်ထပ် သို့ လှေကားအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြ၏။

အောက်ထပ်သို့ရောက်သော် သူနှင့်အတူ ရေတံခွန်ဘက် ခရီးထွက်မည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မောင် သူတို့နဲ့သွားရမယ်. . .”

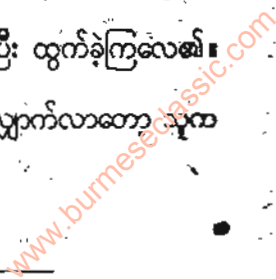
“အင်း. . မောင်ကားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့. . .”

“သွားပါ. . .”

ကြည်သာစွာ လိမ္မော် ခွင့်ပြုသည်။ ရှောက်ချိုနှင့် ဗန်ဒါတို့ ဖြစ်ဟန်တူသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ သူ့ကို မသိသော လှေလာ ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်ကို သူ မကြည့်ပါဘဲနှင့် သိနေပါ၏။ သူ့ဂျစ်ကားလေးရပ်ထားရာသို့ မင်းတင်ဌေး ထွက်ခဲ့သည်။ ကားစက်ဖုံးထဲ တစ်ချက်ဖြင့်ကြည့်ပြီးနောက် လိမ္မော်တို့ထံ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ကဲ. . သွားကြမယ်. . .”

သူလှမ်းခေါ်တော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ လိမ္မော်ဆီ နှုတ်ဆက်အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်စီကြည့်ခဲ့ကြပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သူ့ကားဆီလျှောက်လာတော့ သူက လိမ္မော်ဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့လေသည်။

လိမ္မော်ရှေ့သို့ရောက်သော် လိမ္မော်မျက်နှာလေးဆီ စေ့စေ့

ကြည့်ပြီး . . .

“လိမ္မော်ဆီကို မောင် ဆယ်နာရီအရောက် ပြန်လာမယ် နော်၊ မောင်က ကားမောင်းမြန်တယ် . . .”

“အဟင်း . . .ဟင်း ကောင်းပါပြီ မောင် . . .”

ဆိုရင်း လိမ္မော် သူ့ကိုနမ်းသည်။ လိမ္မော်အနမ်းကလေးက သူ့အတွက် နှုတ်ဆက်အနမ်းမျိုးလိုပါ။

“မောင် သွားမယ် လိမ္မော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဆယ်နာရီနော် အချစ် . . .”

ခြေကိုနောက်ဆုတ်လှမ်းပြီး လိမ္မော်ထံ လက်ဆယ်ချောင်းကို ထောင်ပြကာ သူ ထပ်ဆိုသည်။ လိမ္မော်အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းလေး ညိတ်ပြ၏။

သူ့ကားဆီအရောက် ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ချိန်၌ လိမ္မော်

ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မတော့ လိမ္မော်ကား ဆင်ဝင်အောက်လေး တွင် မရှိပါလေတော့။

ပြတ်သားလှချည်လား အချစ်ရယ်။

ရီဝေလာသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆိုမိခြင်းပါ။

သည့်နောက်မတော့ မိန်းကလေးတွေတန်မဲ့ သန်မာပုံရသည့် ရှောက်ချိုနှင့် ဗန်ဒါတို့ကို သူ့ကားနှင့်ပင် ခေါ်တင်ကာ ကဗျာချိုချို စံအိမ်ကြီး၏ ခြံဝင်းကြီးအတွင်းမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပါလေတော့၏။

- နှစ်ဆယ့်တစ် -

စပျစ်တို့ထံ ပြောမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဖုန်းလေးကို အသာလေး
ပြန်ချပြီး လိမ္မော်ချိုသည် တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။
လိမ္မော်မျက်နှာလေးက ပြောင်းလဲခြင်းတော့ မရှိ။

လိမ္မော်၏ဦးနှောက်ကလေးသာ အလုပ်လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

မနေ့ကတည်းက ရောက်ချိနှင့် ဗန်ဒါတို့ ပြန်မရောက်ကြ
ဘူး။ သူတို့ဆီက ဘာသတင်းမှလည်း မကြားဘူး။

အခြေအနေအရ ဟိုဘက်များ သူတို့ဆက်ထွက်သွားလို့
ငါ့ဆီသတင်းမပို့တာ ဖြစ်မယ်. . .။

ဟိုရောက်ရင်တော့ ငါ့ဆီ သတင်းပို့မှာပါလေ။ သည်မျှ
သူတို့ဆီက သတင်းရောက်ချင်ရောက်မယ်။

မှန်သားပြင်စားပွဲကြီးထက် မေးလေးထောက်ကာ လိမ္မော်
တွေးဖြစ်နေခြင်းပါ။

စားပွဲထက် လက်ကလေးတစ်ဘက် ထောက်ရာမှ လက်
နှစ်ဘက်စလုံးထောက်ကာ လက်ချောင်းကလေးများတွင် မေးလေး
တင်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့် လိမ္မော်ချိုအကြည့်လေးတွေမှာ အခန်း
ထောင့်ရှိ မွေးပွကော်ဇောအနားစပ်ဆီသို့ ရောက်သွားရခိုက် လိမ္မော်
မျက်ဝန်းလေးအစုံ၌ လင်းခနဲ အရောင်လေးတစ်ခုသန်းသွားရုံထက်
ရှိကာ ခါးလေးမတ်သွားရချေ၏။

www.burmeseclassic.com

သည့်နောက် လိမ္မော်ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ သွက်သွက်

ကလေး အခန်းထောင့်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အခန်းနံရံနှင့် မွေးပွကော်ဇော်နားတွင် ညပ်နေသည့် ပစ္စည်း
တစ်ခုကို လိမ္မော်ကောက်ယူလိုက်သည်။

စိန်ရံထားသည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကလေး။ မမျှော်လင့်သော
တစ်ညက လိမ္မော်ဘဝနှင့် လဲယူသွားသည့် လက်စွပ်ကလေး။

မင်းတင်ဋ္ဌေး ပေးသွားသည့် လက်စွပ်ကလေးရယ်ပါ။

လက်စွပ်ကလေးကို ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်ပြီး လိမ္မော်
လက်ခလယ်တွင် ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

ထို့နောက် မမြင်ဖူးသလို လက်စွပ်ကလေးကို လိမ္မော်
ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေမိသေးသည်။

“ဟင်း. . .”

နောက်ဆုံးတော့ သက်မမောလေးကိုချကာ အိပ်ရာကြီးဆီသို့
လိမ္မော်ရောဂုန်ခဲ့လေ၏။ အိစက်သော အိပ်ရာကြီးထဲ ညင်သာစွာ

လိမ္မော်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအောက်တွင်ခုရင်း တိုက်နှင့်
စိတ်တို့ ကင်းလွတ်သလို လိမ္မော် ရှိနေမိလေ၏။

လိမ္မော်အကြည့်လေးတွေက မျက်နှာကျက် အကွက်လေး
များဆီတွင် ဘာရယ်မဟုတ် ရောက်နေမိသည်။

ထိုအခါ. . .

“ဟင်း. . .”

မျက်နှာကျက်လေဝင်ပေါက် အကွက်လေးများကြား၌
မြင်တွေ့လိုက်ရသော် ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကြောင့် လိမ္မော်ချိုမှာ ဝုန်းခနဲ

ထကာ မျက်နှာကျက်၏ လေဝင်ပေါက်၊ အပေါက်အောက်သို့
လျှောက်ခဲ့လေသည်။

အောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်သော် သေချာစွာ မော်ကြည့်
နေမိသေးသည်။

ပြီးမှ. . .

www.burmeseclassic.com

မှန်တင်ခုံပေါ် ကုလားထိုင်ဆင့်ပြီး မျက်နှာကျက် လေဝင်
ပေါက်ကလေးမှာ တပ်ထားသည့် ပစ္စည်းလေးအား ဖြုတ်ယူလိုက်
လေ၏။

“အဟင်း.. ဟင်း.. လတ်စသတ်တော့ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒီအသံဖမ်းစက်လေးတွေ ငါ့အိမ်ထဲမှာ ရှိနေရဦးမယ်၊
အဟင်း ဦးမင်းတင်ဌေး ရှင်သိပ်တော်ပါတယ်.. .”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ အားလုံးဟာ ရှင်အတွက် နောက်ဆုံး
ပါပဲလော့ အဟင်း.. ဟင်း.. .”

ကျေနပ်လှပသော အပြုံးလေးဖြင့် စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်ကာ
အသံဖမ်းစက်လေးအား အမှိုက်ပုံးထဲသို့ လိမ္မော်ချို ပစ်ထည့်လိုက်
လေ၏။

အဖြေတွေပေါ်ပြီ။ ငါ့အတွက် အားလုံးရှင်းပြီ။ အဟင်း။

ကျေနပ်အပြုံးဖြင့် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် မှန်စားပွဲ
ကြီးဆီသို့ လိမ္မော်ချို လျှောက်ခဲ့လေ၏။

မှန်စားပွဲကြီးတွင် ကျေနပ် လှပသော အပြုံးတို့ဖြင့်
အစီအစဉ်များအား စီစဉ်ပြီး အမိန့်ပေးရန်အတွက် လိမ္မော်ချိုသည်
ခေတ္တမျှထိုင်ကာ စဉ်းစားနေဆဲ.. .

ကဗျာချိုချစ်အိမ်ကြီး၏ မြေညီထပ် ဆင်ဝင်အောက်တွင်
ကား မင်းတင်ဌေး၏ ဂျစ်ကားလေးသည် တုံ့ခနဲရပ်လာသည်နှင့်
“ဟင်း.. .”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် မင်းတင်ဌေးအား မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်နှင့် သစ်တော်ကား ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းရှိကာ မင်သက်သွား
ရပါတော့၏။

မင်းတင်ဌေးမှာ သစ်တော်ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ခဲ့ပြီး
ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆက်တည်း အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်ပါ
တော့၏။

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မင်းတင်ဌေးသည်
တွေမှာ လိမ္မော်ချိုရှိရာ အခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေသည်။

လိမ္မော်ချို၏ အခန်းရှေ့အရောက်၌ လက်မှန်ခံရလေးဆီ
မင်းတင်ဌေး ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ်နာရီ။

နံနက်ဆယ်နာရီတိတိ အချိန်ပါ။

လိမ္မော်ချိုအား မင်းတင်ဌေး ပြောသွားသည့်အချိန်။

နေ့လား၊ ညလားဟူသည်ကိုတော့ သူ ခွဲခြားပြီး တမင်ကို

မပြောသွားဘဲ ဆယ်နာရီပြန်လာမည်ဟုသာ လိမ္မော်ချိုအား သူ
နာသွားသည်ပဲလေ။

ယခု နံနက်ဆယ်နာရီအချိန်၌ လိမ္မော်ဆီ သူရောက်လာ

ပါပြီ။

ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ သူ ကြေကွဲနေမိပါလေ၏။

မှန်သည်။

တကယ်တော့ သည်နေ့ဆယ်နာရီသည် လိမ္မော်ချို၏

စရိုက်ကမ္ဘာအား နိဂုံးချုပ်ဇာတ်သိမ်း ပေးတော့မည့် အချိန်ပင်

မဟုတ်ပါတကား။

သူ့နောက်တွင် အစီအစဉ်တွေက ထပ်ချပ်မကွာ ရှိနေပြီ
ပဲလေ။ အသင့်ပွင့်နေသည့် လိမ္မော်အခန်းဝ၌ သူ မားခနဲ ရပ်လိုက်
လေသည်။

မျက်ဝန်းထောင့်၌ အရိပ်ထင်လာလေ၍ လိမ္မော် ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်သော် . . .

“ဟင် . . ဦးမင်းတင်ဌေး . . ရှင် . . .”

နှုတ်မှ ချောက်ချားသလိုဆိုရင်း လိမ္မော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။
လှသောလိမ္မော်၊ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် သူ ချစ်ရလေသော လိမ္မော်၊
အချစ်ဆုံးကိုကြည့်ပြီး မင်းတင်ဌေးရင်ဝယ် ကျွမ်းမြေ့စွာ တံတွေး
တစ်ချက်ကို မျိုချလိုက်၏။

အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်း အသွင်အား
လိမ္မော်၌ သည်တစ်ခါသာ သူ တွေ့မြင်မိပါ၏။

လိမ္မော် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

လိမ္မော်နှုတ်ကမူ ဒေါသတွေကြောင့်လားမသိ၊ စကား
ကပ်ခွန်းမျှ ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိလေပါ။

နုသောရင်၊ စိုဝေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မင်းတင်ဋ္ဌေးသည်
ပိမ္မော်အနီးသို့ တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်ခဲ့လေ၏။ လိမ္မော်နှင့်
ခန်းကပ်ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ရောက်သော် . . .

“လိမ္မော်. . .”
“ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး. . .ရှောက်ချိန်၊ ဗန်ဒါတို့ကော. . .”

သူခေါ်သည်ကို လိမ္မော် မထူး၊ သူ့ကို အကြည့်စူးစူးတို့ဖြင့်
ကြည့်လာပြီး လိမ္မော် မေးလာလေ၍ . . .

“သူ့ဇာတိကို သက်ဆိုင်ရာက ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ပါပြီ”
“အဟင်း. . .ဟင်း. . .”

သူ့စကားကြောင့် လိမ္မော် ပြုံးသည်။ သူမအသွင်က
စာစောက်နှင့်မတူတော့။

ယခင်ကလိုပင် လှသော အပြုံးနှင့် တည်ငြိမ် အေးစက်

သွားလေပြီဖြစ်၏။

“လိမ္မော်. . .”

လိမ္မော်လက်ကလေးတစ်ဖက်အား သူ့ဆွဲယူပြီး ရင်နာစွာ
ခေါ်သည်။

လိမ္မော်မထူး။ လိမ္မော်လက်ကလေးဆီ သူ့ငုံကြည့်သည်။
ထိုအခါ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ချက်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်း
အစုံ၌ စိုဝေကာ လိမ္မော်မျက်နှာလေးကို သူ ပြန်ကြည့်လာ၏။

သူ ပေးထားသည့် လက်စွပ်ကလေးဝတ်ထားသည့် လိမ္မော်
လက်ချောင်းကလေးကို သူ့ငုံနမ်းလိုက်သည်။

“ဦးမင်းတင်ဋ္ဌေး. . .”

“မောင်လို့ခေါ်ပါဦး အချစ်. . .”

စိမ်းကားစွာ လိမ္မော်ခေါ်တော့ လိမ္မော်ကို တမေ့တမော
ကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး မင်းတင်ဋ္ဌေးဆိုသည်။

“မောင်. . .”

သူခေါ်စေချင်သလို လိမ္မော်ခေါ်လာ၏။
 လိမ္မော်မျက်နှာကလေးကား ယခင်ကလိုပင် လှပခြင်းဖြင့်
 တည်ငြိမ်နေပါ၏။ လိမ္မော်နှင့်သူ အကြည့်ချင်း ဆုံစည်းနေမိကြ
 လေသည်။

ယခုအချိန်အထိ လိမ္မော်မျက်ဝန်းတွင် သူ မည်သည့်အရိပ်မျှ
 ရှာမတွေ့။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှ ဝေဒနာတွေကိုတော့ လိမ္မော် မြင်နေ
 မှာပါ။

“သိပ်တော်ပါတယ် မောင်၊ မောင့်ကို လိမ္မော် ဂုဏ်ယူ
 ပါတယ်. . .”

သူ လိမ္မော်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
 အနေအထားနှင့်ရှိသော သူနှင့် အကြည့်ချင်း လိမ္မော်ဆုံစည်းလာ၏။

ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ ကြယ်သီးလေးဆီ လိမ္မော်
 ဖွဖွလေးကိုင်လာရင်းက. . .

“တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်လေတိုင်းမှာ ဘေးမသိ

ရန်မခဘဲ ဆထက်တံပိုး အောင်မြင်နိုင်ပါစေ မောင်. . .”

စကားအဆုံး သူ့ရှေ့မှ လိမ္မော်ချိုသည် ချာခနဲလှည့်ထွက်
 သွားလေ၏။

“လိမ္မော်. . .”

“လိမ္မော်. . .”

ချက်ချင်းပင် သူ လိမ္မော်နောက် ပြေးလိုက်၍ ခေါ်ပါ
 သော်ငြား သူနောက်ကျသွားလေပြီ။

လိမ္မော်ချိုကား ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း
 သွားလေပြီတည်း။

လိမ္မော်ကိုမှီစေရန် လှေခါးထစ်များအတိုင်း သူပြေးလိုက်၍
 အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ဆုံးထပ် လှေကားထစ်ဆီသို့
 သူအရောက်. . .

“ဝုန်း. . .”

“အား. . .လိမ္မော်. . .”

ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု။

ကဗျာချိုချိုအိမ်ကြီးပင် တုန်ခါသွားပါသည်။ သူသည်ပင်

လည်း ပစ်လဲကျသွား၏။

သူနားလည်လိုက်ပါပြီ။

လိမ္မော်အမည်အား အော်ခေါ်လိုက်သည့် သူ့အသံကား

ကဗျာချိုချိုအိမ်ကြီးထဲမှလျှံကာ ဘဝင်သို့တိုင် ညံသွားလေသလား

ပင်။

သူ့အသည်းစိုင့်တို့ ကြွေပျက်ပြုန်းလေပြီ။ မျက်ရည်တို့

ခေါခနဲကျကာ လက်သီးတို့ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လျက် နေရာ၌ သူလူးလိမ့်

နေမိတော့၏။

သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ပထမဦးဆုံးနှင့်နောက်ဆုံး

အဖြစ် ကြီးမားသော ခံစားမှုကြီးတစ်ရပ်ရယ်ပါ။

လှဲနေရာမှ ဆင်ဝင် အောက်သို့ သူ မဝံ့မရဲ မချိမဆန့်

လှမ်းကြည့်မိသည်။

စောစောက ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် လှပသော စံအိမ်ကြီး၏

ဆင်ဝင်ကြီးသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေလေပြီဖြစ်သည်။ ပျက်စီးပြိုကျ

နေသော ဆင်ဝင်အောက်တွင်မတော့ . . .

သူ့ကားလေးနှင့်အတူ အသည်းနှင့်အောင် သူချစ်လှပါ

သည့် လိမ္မော်ချိုတစ်ယောက် မလှမပဘဝ နိဂုံးချုပ်ရှာလေပြီတကား။

“လိမ္မော်ရယ် . . .ဘဝအဆက်ဆက်မှာ မင်းနဲ့ခုလိုအဖြစ်ဆိုး

ဇနီးနဲ့ မကြုံတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ မောင် ဆုတောင်းပါတယ်”

နှုတ်မှတီးတိုးဆိုရင်း သူ့မျက်ရည်တွေ စီးကျနေမြဲရှိ၏။

စောစောက ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကြောင့် ပစ်လဲကျသွားသည့် သစ်တော်

နှင့် စပျစ်တို့နှစ်ယောက် ထရပ်လာကြသည်။

မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကိုမြင်သော် နားလည်စွာ ငေးကြည့်နေ

ပြစ်ကြ၏။

မင်းတင်ဋ္ဌေးကား မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်မိပါလေတော့။

နားထဲမတော့ သူ့ကြားနေသည်။

“တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်လေတိုင်းမှာ ဘေးမသိ ရန်မခတ် ဆထက်တံပိုး အောင်မြင်နိုင်ပါစေ မောင်. . .”

နောက်ဆုံးပြောသွားသည့် လိမ္မော်ချို၏ စကားသံလေး ရယ်ပါ။

ထိုစကားဖြင့် သူ့အား မချီတင်ကဲ လိမ္မော် ကလိချီးမြှင့် သွားလေသလား။

သူ့အားချစ်သည်ဟူသော စကားကိုဖြင့် လိမ္မော် တစ်ယောက် လုံးဝမဆိုခဲ့၊ ပြောမသွားခဲ့။

လိမ္မော်ရယ်. . .။

သူ့ဘဝသက်ရှိထင်ရှားရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့နှလုံး သားမယ် နေရာယူသွားတော့မည့် အမည်လေးပါ။

အသည်းစိုင့်မှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စိမ့်ယိုစီးလျက် အသည်း ကလေးများ တစ်စစကြွေပဲ့ကာ သူ့ခေါ်ပြီးနေမိ၏။

တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအတွက် သူ့နှလုံးအား လဲလှယ်လိုက်ရ

ခြင်းအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်သော မျက်ရည်များကြားမှ သူ အနိုင်နိုင် ဖြေဆည်နေရပါ၏။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးရလေပြီမို့ နှလုံးသွေးမျက်ရည် တို့ဖြင့် သတိလက်လွတ် သူ့ရှိနေဆဲ သူ့အသိအာရုံထဲသို့ တပ်လှန့်

သံသည် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ မှန်သည်။

သူ့ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးသားမို့ တိကျစွာ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် ရဲဝါယာလက်(စ်) ဥဩအသံတွေပါတည်း။

အချစ်ဆုံးလိမ္မော်. . .

ကဗျာချိုချစ်အိမ်ကြီးထဲမှာ နေရပေမယ့် ကဗျာမဆန်နိုင်တဲ့ မင်းဘဝအတွက် မောင် ရင်နာရဆုံးဖြစ်ရပါတယ် အချစ်ရယ်။

လိမ္မော်အတွက် မောင် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုသွား ပါ့မယ်။

ရောက်ရာဘဝမှာ မောင့်အပေါ်နားလည်မှုနဲ့ သာဓုပေးဖို့

စောပြည့်ချမ်းသာ

၃၀၀

အချစ်ဆုံးလေးရယ်။

အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေပျက်နေသောရင်မှ မင်းတင်ဋ္ဌေး

ကား တစ်ကိုယ်တည်း ဆိုငြိုးနေခြင်းပါ။

ရဲဝါယာလက်(စ်)ဥဒြသံတို့သည်လည်း ကဗျာချိုချစ်အိမ်

ကြီးနှင့် တစ်စတစ်စ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာကြပါလေပြီတည်း။

ပြီးပါပြီ။

စောပြည့်ချမ်းသာ

သိင်္ဂီရ၊ရသအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။